

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Norton_Andre-Sargasova_planeta.PDB

PDB Name: Norton_Andre-Sargasova_planeta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.7.2007
Modification Date: 15.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANDRE
NORTON

SARGASOVÁ PLANETA

PŘELOŽILA INGRID VICHNAROVÁ
IVO ŽELEZNÝ PRAHA

1.SLUNEČNÍ KRÁLOVNA

Vysoký, hubený mladík ve špatně padnoucí kombinéze Obchodní aliance se snažil uvolnit křeč v dlouhých nohou. Člověk by řekl, pomyslel si Dane Thorson poněkud podrážděně, že ti, co navrhuji tato podzemní transkontinentální vozítka, by měli pamatovat na to, že v nich budou jezdit i lidé vysocí, a nejen trpaslíci. Už po několikáté zalitoval, že neletěl. Ale stačilo jen sáhnout na žalostně splasklou peněženku, aby si uvědomil, kdo je a čím je - pouhým nováčkem v branži, bez vlastní rakety, bez sponzora.

Měl s sebou pouze peníze, co dostal při odchodu ze Školiciho střediska, a tenký svazek zmuchlaných šeků z prodeje věcí, které si s sebou nemohl vzít do vesmíru. Měl také vak se základní výbavou, která tvořila jeho veškerý majetek - až na onen tenký kovový štítek, na němž byla vyražena jemu nesrozumitelná šifra; ten plíšek kovu se měl stát propustkou do nové - a jak Dane pevně věřil - slibnější budoucnosti.

Ne že bych snad chtěl zpochybňovat štěstí, které mi dopo-sud přálo, pokáral se Dane v duchu. Koneckonců ne každému klukovi ze sirotčince se poštěstilo získat umístěnku do Školiciho centra a za deset let z něj vyjít jako vyučený nákladový inženýr připraven vzlétnout do vesmíru. Když si vzpomněl na ty přísné závěrečné zkoušky před několika týdny, zalil ho i teď studený pot. Základy mechaniky a astronavigace a poté ještě přísnější zkoušky z jeho vlastní specializace - rozvržení a uložení nákladu, obchodní protokol, galaktické trhy, psychologie mimozemských civilizací a tak dále a spousta dalšího, co si musel nacpat do hlavy, až měl pocit, že z těch kousků a útržků nesloží nikdy nic, co by dávalo byť jen trochu smysl. Nejenže se musel prokousat náročným studiem, ale také se vzeprít novému trendu ve výběru. Většina jeho spolužáků totiž pocházela z rodin, které už několik generací pracovaly ve službách Servisu - od dětských let tedy důvěrně znali žití členů Obchodní aliance.

Dane se zamračil na opěradlo sedadla před sebou. Nestává se z Obchodní aliance stále uzavřenější klan? Synové následovali své otce nebo bratry do Servisu a kluk bez konexí se čím dál hůř dostával na studia ve Školiciho středisku. V tom měl opravdu kliku...

Takový Sands například - jeho dva starší bratři, strýc a bratranec - ti všichni byli členy Intersolaru. Taký to všem neustále připomínal. Stačilo nastoupit u jedné z velkých Společností, a člověk měl do smrti vystaráno. Společnosti létaly na pravidelných linkách z jedné sluneční Soustavy do druhé. Jejich zaměstnanci měli zajištěný stálý příjem, mohli skupovat akcie Společností. Když pak přestali létat do vesmíru a osvědčili se, dostali královský důchod a teplé místo někde v kanceláři. Patřil jim výkvět Obchodní aliance - Intersolar, Kartel, Deneb-Galaktik, Falworth-Ignesti...

Dane zamžoural na teleobrazovku umístěnou v úrovni očí na druhém konci aerodynamického vozidla a ani příliš nevnímal reklamu, která zrovna pěla chválu na dovoz Falworth-Ignesti. Vše bude záviset na vyjádření Psychy. Opět si sáhl do kombinézy, aby se ujistil, že jeho identifikační štítek je bezpečně uložen v nejtajnější kapsičce.

Reklamu vystřídal červený pruh oznamující stanici. Dane čekal na jemné trhnutí, které signalizovalo konec dvouhodinové cesty. Byl rád, že může vystoupit z těsného vozidla; ze zavazadlového prostoru vydoloval svůj vak. Mezi spolucestujícími si všiml několika mužů s odznakem Společností. Ostatní patřili k Obchodní alianci nebo nepatřili nikam - fluktuanti, jinž nějaký povahový kaz nebo jiný důvod znemožňoval členství v jedné z velkých organizací a kteří tu a tam vzlétli na kosmické sondě - nejspodnějším žebříčku galaktických cest.

Dane vmáčkl vak do výtahu a nechal se vyvézt na zemský povrch; oslepilo ho slunce horkého letního dne. Postál chvíli na parkovací ploše, která z jedné strany lemovala rozlehlou startovací plochu - sežehlou měsíční krajinu posetou krátery, v nichž stály řady kosmických lodí připravené k letu. Sklouzl pohledem po bachratých interplanetárních raketách - ne-vzhledných korábech, které létaly na pravidelných linkách na Mars, asteroidy a měsíce Saturna a Jupitera. Ty ho příliš nezajímaly; po čem toužil, se tyčilo za nimi - kosmické rakety ke vzdáleným galaxiím; jejich štíhlé

boky byly čerstvě nastříka-né, aby odolávaly prachovému tření; na jejich kýlové ploše možná dosud ulpívala půda z neznámých světů.

„No ne, že je to náš slavný Viking! Vyhlížíš si raketu, Dane?“

Jen ti, kteří znali Danea velice dobře, by mohli postřehnout jemný záchvěv jeho spodního rtu a pochopit, co to znamená. Když se otočil k muži, který ho oslovil, měl na tváři obvyklou neproniknutelnou masku.

Artur Sands si osvojil kolébavou chůzi ostříleného kosmic-kého veterána, která k Daneově nemalé radosti podivně kontrastovala s příliš naleštěnými holinkami a neobnošenou kombinézou. Arturovo chování ho ovšem jako vždycky popuzovalo. Kráčel v čele obvyklé suity servilních patolízalů - Rickiho Warrena a Hanlafa Bautu.

„Zrovna jsi dorazil, že jo, Vikingu? Soudím, žeš ještě nezku-sil štěstí, vid'? My taky ne. Tak tam pojďme spolu, ať se dozví-me, co nás čeká a nemine!“

Dane váhal. Stát před Psychem ve společnosti Artura Sandse bylo to poslední na světě, po čem toužil. Arturovo přebuje-lé sebevědomí mu lezlo na nervy. Sands patrně počítal s tím nejlepším, a soudě podle různých incidentů ze Školiciho stře-diska - co Artur očekával, to taky obvykle dostal.

Na druhé straně měl Dane dost pádných důvodů, aby si lámal hlavu nad vlastní budoucností. Kdyby se právě teď štěstí hodlalo otočit k němu zády, raději by se to dozvěděl beze svěd-ků. Ale uvědomil si, že Artura se zřejmě hned tak nezbaví. A tak si se stoickým klidem prohlédl obsah vaku, zatímco ostat-ní netrpělivě vyčkávali.

Dopravili se sem letadlem - Artur a jeho společníci nebyli žádní troškaři. Proč dosud nevyhledali Psycho? Proč tady už hodinu lelkují - snad poslední skutečně volné hodiny nepromrhali prohlídkou pamětihodnosti? Že by - a Daneovi při té myšlence poskočilo srdce radostí - i oni pochybovali o tom, jakou odpověď jim dá stroj?

Ale tato naděje pohasla, jakmile je doběhl a vyslechl si Artu-rův monolog na oblíbené téma.

„Prý nezaujatý stroj! To je jen hvězdný prach, kterým člově-ka krmí ve Školiciím středisku. Jo, jistě, známe tu jejich poví-dačku - že povahou, vzděláním i výchovou se všichni musí hodit na danou práci, že každá loď musí mít sebranou a vy-váženou posádku - to všechno jsou žvásty! Když má na ně-koho záslusk Intersolar, tak ho taky dostane, a žádný Psycho jim nenacpe do rakety chlapa, kterého nechce! Psycho se hodí jen pro ty, co v tom neumějí chodit, anebo mají slepičí moze-ček a nedovedou si sehnat dobrý bydlo. Já se věru nebojím, že mě strčí do nějaký ošuntělý, vyhladovělý kocábky od Obchodní aliance někam do zapadlýho kouta vesmíru...“

Ricki a Hanlaf hltali každé slovíčko. Dane se tomu vzpou-zel. Jeho víra v neúplatnost Psychu mu byla v posledních týdních jedinou oporou, aby jakž takž snášel vychloubané řeči Artura a jemu podobných ve Školiciím středisku, kteří byli skálopevně přesvědčeni, že je čeká závratná kariéra.

Dane se raději přikláněl k názoru, že oficiální tvrzení jsou pravdivá - že totiž stroj, soustava impulzů a relé, které nelze nikterak ovlivnit, rozhoduje o osudu všech, co se ucházejí o lety do vzdálených světů. Chtěl věřit, že až do Psychu zasune svůj identifikační štítek zde ve hvězdném městečku, bude úplně jedno, že je sirotkem bez vlivných příbuzných či známých a že jeho prázdné kapsy nezvrátí rozhodnutí, které by se mělo opírat výlučně o jeho vědomosti, výsledky práce a studií, o jeho charakter a povahové vlastnosti..

Ale pochybnosti už zapustily kořeny a nahlodávaly jeho dosud neochvějnou víru; když se blížili k registrační místnos-ti, bezděčně zpomalil. Přesto byl odhodlán nedat před Arturem a jeho věrnými stíny ani v nejmenším najevo, že ho něco trápí.

Umíněná hrdost ho poháněla vpřed; předběhl ostatní a jako první zasunul do šterbiny svůj identifikační štítek.

Roztřese-nými prsty by jej byl nejradši vytáhl zpátky, než zmizí někde v hlubinách, ale ovládl se a uvolnil místo Arturovi.

Psycho byla vlastně velká bedna, těžký kovový kvádr - alespoň tak připadala mladíkům, kteří ji obstoupili. Čekání by bylo mnohem snazší, přemítal Dane, kdyby mohli sledovat ty složité procesy v jeho útrobach - jak přístroj hodnotí a srovnává ty křivky a zářezy na jejich štítcích, dokud nenajde vhod-nou raketu hledající čerstvé absolventy kosmických studií, připravenou k odletu na některé rampě.

Za dlouhých letů malých posádek, natěsnaných do kosmic-kých raket, bez možností rozptýlení a zábavy, docházelo v minulosti k celé řadě nepříjemných problémů a osobních kon-fliktů. Několik tragických případů se ve Školiciím středisku dokonce stalo povinnou četbou v hodinách „dějin Obchodní aliance“. Pak vynalezli Psycho, a díky jeho nestrannému vý-běru se do těch správných raket dostávali ti správní muži, kteří se ideálně hodili pro danou práci i typ posádky; snižovali tak na minimum možnost neshod a třecích ploch. Ve škole se ne-dozvěděli, jak Psycho funguje, jak vlastně dokáže přečíst iden-tifikační štítky. Ale jakmile přístroj jednou rozhodl, byl jeho verdikt konečný a neodvolatelný.

Tak jim to alespoň vtloukali do hlavy; Dane to přijímal jako fakt - proč by to tedy neměla být pravda?

Z úvah ho vytrhl gongový signál; přístroj vyplivl jeden ští-tek, na němž byl připsán nový řádek. Artur jej popadl a vzá-pětí se vítězoslavně, rozesmál.

„Hvězdný posel Intersolaru! Já věděl, že mě nenecháš ve štychu, kámo!“ Láskyplně pohladil plochou desku Psychu.

„No neříkal jsem vám, že mi bude nadřezovat?“

Ricki horlivě přikyvoval a Hanlaf šel dokonce tak daleko, že plácl Artura po zádech. Sands byl kouzelník, kterému se právě podařil skvělý trik.

Téměř současně zazněly další dva údery gongu a v prohlubni kovové cinkly dva štítky. Ricki a Hanlaf se na ně dychtivě vrhli. Na Rickiho tváři se objevilo zklamání.

„Korporace Mars-Terra - raketoplán Dobrodruh,“ četl na-hlas. Dane postřehl, jak se Rickimu chvěje ruka, když si strkal štítek do opasku. Konec nadějí na lety ke vzdáleným ga-laxiím a vstříc velkým dobrodružstvím - Rickimu bylo sou-zeno nezáživné a špatně placené místo v hustém planetárním provozu, s mizivými vyhlídkami na slávu či bohatství.

„Denebský poutník od Koncernu!“ Hanlaf zářil štěstím a Rickiho oznámení jako by přeslechl.

„Potřesme si pravicí, nepříteli!“ zašklebil se Artur a podal mu ruku. Ani on si nevšímal Rickiho - jako by ho rozhodnutí

Psycha jednou provždy vyloučilo z jejich středu.

„Pojď na mou hrud', rivalo!“ Hanlafova servilnost byla rázem ta tam tváří v tvář tomu neuvěřitelnému štěstí.

Koncern se za poslední dva roky rozrostl natolik, že začínal pro Intersolar představovat vážnou konkurenci. Nedávno dokonce Intersolaru vyfoukl významný poštovní kontrakt přímo před nosem a prosadil si nejméně jednu monopolní koncesi na dráhu ve vnitřní soustavě. Artur a jeho bývalý při-vrženec se možná už nikdy nesejdou jako přátelé. Ale teď oba vychutnávali opojnou závrať z vyhlídky na výnosná, atrak-tivní místa v elitě velkých společností.

Dane pořád ještě čekal na odpověď Psycha. Co když se jeho štítek zasekl a uvízl někde v jeho hlubinách? Neměl by přivo-lat někoho z obsluhujícího personálu a položit mu pár otázek? Jeho štítek šel přece dovnitř jako první - a přesto stále nevycházel. A Arturovi to pomalu začínalo docházet.

„Ale copak, copak? Že by se pro našeho Vikinga nenašla jediná raketa? Možná není žádná dost dobrá pro tvůj úžasný talent, čahoune!“

Co když na tom něco je, napadlo Danea. Co když zrovna teď žádná raketa v kosmodromu nepotřebuje služby, jež uvádí jeho štítek? Znamená to tedy, že zde bude muset počkat, dokud se taková raketa nevrátí z kosmu?

Zdálo se, že Artur mu čte myšlenky. Jeho vítězoslavný úsměv se zkřivil do jízlivého šklebu.

„Co jsem ti říkal?“ zvolal zpupně. „Viking nezná ty správný lidi! Hele, nechceš se tady utábořit, dokud se Psycho neumoudří a neuráčí se dát ti odpověď?“

Hanlaf ztrácel trpělivost. Jeho sebevědomí dostalo obrovskou in-jekci a posílilo smysl pro nezávislost; odvážil se postavit Arturovi.

„Nech toho, mám hrozný hlad,“ oznámil. „Pojď, dáme si do trumpet a pak se poohlédneme po raketách...“

Artur zavrtěl hlavou. „Počkej ještě chvíli! Rád bych viděl, jestli tuhle náš Viking dostane raketu svých snů - pokud stojí vůbec taková na rampě...“

Dane mohl dělat jen to, co už udělal tolikrát předtím - tvářit se, že mu je to jedno, že Artur a jeho společníci mu mohou být ukradení. Ale co když se ten stroj vážně porouchal? Anebo je jeho štítek navždy ztracen někde v jeho složitém bludišti? Nebýt Artura, který ho pozoroval s tím svým dráždivým úšklebkem, byl by se Dane sebral a šel shánět pomoc.

Hanlaf se otočil k odchodu a Ricki už stál ve dveřích, jako by ho jeho zařazení jednou provždy vyčlenilo ze společenství prominentů, když vtom zazněl gong počtvrté. Dane zareago-val rychlostí, která by povrchnímu pozorovateli vyrazila dech. Jeho prsty se mihly a uchopily štítek dřív, než je stihla sevřít Arturova dlaň.

Nebyl na něm světlý pruh loga některé ze Společností - to poznal na první pohled. Skončí tedy na jedné z interplanetárních linek a stihne ho Rickiho prozaický osud?

Ale ne, na štítku svítila hvězda - hvězda, která mu zaručo-vala galaxii - a vedle ní jméno rakety; název společnosti uve-den nebyl, jen jméno rakety - Sluneční královna. Dlouhou chvíli trvalo, než mu došlo, co to znamená, ačkoliv mu to ni-kdy nezapalovalo pomalu.

Pouze jméno rakety - takže Obchodní aliance! Jeden z věc-ně bloudících, bádajících korábů, který brázdil dráhy natolik nebezpečné, neznámé a bez příslibu rychlých zisků, že nepři-tahoval Společnosti. Dane se tedy stane součástí obchodní služby, kterou zpočátku všichni pokládali za romantické dob-rodružství. Ale Daneovi se zklamáním sevřel žaludek. Volné sdružení Obchodní aliance bylo pro ctižádostivce slepou ulič-kou. Dokonce i lektori ve škole se ve svých přednáškách radě-ji vyhýbali tomuto tématu, ačkoliv jinak studenti zhusta za-sypávali množstvím informací. Členství v Obchodní alianci bylo často hazardem se smrtí, epidemiemi a nepřátelskými obyvateli vzdálených planet. Člověk v něm mohl přijít nejen o příjmy a raketu, nýbrž také o život. Členové Obchodní aliance se řadili na spodní příčku v Servisu. Proboha, vždyť i Rickiho umístěnky si každý nováček musí vážit víc než toho-hle!

Nebyl připraven na Arturovu ruku, která mu přes rameno bleskurychle vytrhla štítek z ruky; nestihl ani skrýt stud a zkla-mání.

„Obchodní aliance!“

Daneovi se zdálo, že Sandsův hlas se rozléhá stejně hlasitě jako amplióny v kosmodromu.

Ricki znehybněl a zůstal zírat. Hanlaf se pobaveně zachech-tal a Artur vybuchl smíchy.

„Tak to tedy stojí na tvém štítku, čahoune? Má se z tebe stát Viking vesmíru, Kolumbus hvězdných drah, korzár odlehlých galaxií? Jak dobře umíš mířit plamenometem, co? A neměl by ses přihlásit do opakovacího kursu o kontaktech s mimozemš-ťany? Jak jistě víš, členové Obchodní aliance nepřijdou moc do styku s civilizací. Jdeme, pánové,“ obrátil se na své přáte-le, „musíme pozvat Vikinga na opulentní hostinu, vždyť zby-tek života nepochybně prožijeme na ošizených přidělech, chudáček!“ Jeho sevření na Daneově paži zesílilo; ačkoliv se z něj mohl snadno vymanit, bylo mu jasné, že radši zachová dů-stojnost, podřídí se plánu a udusí v sobě všechny známky hněvu.

Sands měl pravdu v tom, že zástupci Obchodní aliance možná neměli tak vysoké postavení v Servisu, možná jich kolem velkých raket nekroužilo tolik jako členů Společností; ale celá řada udělala převratné objevy ve vzdálených konči-nách vesmíru, mnoho jich zbohatlo a nikdo nemohl popřít, že muži z Obchodní aliance jsou ostří hoši a vyznají se v tlačeni-ci. Arturův postoj v Daneovi podnítil vrozenou tvrdohlavost; umínil si, že se na budoucnost bude dívat z té lepší stránky. V tom okamžiku, kdy si přečetl své zařazení, klesla jeho nálada na bod mrazu; teď cítil, jak se mu do žil vlévá optimismus.

V řadách Obchodní aliance neexistovaly žádné kasty; dělicí čáru netvořilo postavení, nýbrž zaměstnavatel. Rozlehlá jídel-na kosmodromu byla otevřená všem, co nosili uniformu ak-tivní služby. Většina Společností tam měla vyhrazených pár stolů, jejich zaměstnanci platili stravenkami. Ale sezónní pra-covníci seděli u stolů vedle čerstvě zařazených nováčků, kteří ještě nenastoupili do přidělené rakety.

Dane přistoupil k volnému stolu jako první a zmáčkl objednávací tlačítko. Stal se sice členem Obchodní aliance, ale toto pohostění půjde na jeho účet; neměl chuť být Arturovým hos-tem, i když se tím gestem připravil téměř o všechny

hotovost.

Když si telefonicky objednali jídlo, měli několik minut na to, aby se porozhlédli kolem. Kousek opodál vstal od stolu muž s blýskavým odznakem spojařů. Odcházel od dvou spo-lečníků, kteří pořád ještě metodicky přežvykovali. Byl to mo-hutný chlap se širokou hrudí - typický osadník Marsu druhé nebo třetí generace, ačkoliv jeho rysy připomínaly spíš pozemšťana odněkud z Orientu.

Oba mladíci, od nichž odešel, byli na první pohled čerství absolventi. Jeden měl na odznaku diagram budoucího astronavigátora, druhý ozubené kolo inženýra. Právě zevnějšek toho druhého upoutal Daneovu pozornost.

Napadlo ho, že ještě v životě neviděl tak nápadně hezký obličej. Krátké černé vlasy lemovaly v drobných kudrnách jem-né rysy opálené vesmírnými slunci. V tmavých očích pod těž-kými víčky mu jiskřilo a na dokonale krojených rtech pohrá-val poťouchlý úsměv. Byl ztělesněním hrdiny hvězdných válek z kreslených seriálů a Dane k němu pojal okamžitou averzi.

Krasavcův společník byl jeho pravým opakem - drsný chlap s ostře řezanými rysy a přirozeně hnědou pletí černoča. Živě vykládal něco, co u nadějněho inženýra vyvolávalo unylé re-akce.

Danea vytrhla z pozorování Arturova uštěpačná poznám-ka. „Sluneční královna,“ vyslovil to jméno až příliš hlasitě na Daneův vkus. „Obchodní aliance. Inu, Vikingu, připrav se na to, že si užiješ svý. Každopádně se s tebou můžeme klidně bavit dál, nejseš přece u žádné konkurence, co by stála za zmínku...“

Dane vyloudil na tváři něco blízkého úsměvu. „To je od tebe šlechetné, Sandsi. Rozhodně si nemůžu stěžovat, když i člen takového Intersolaru je ochoten přiznat mou existenci!“

„Je to nebezpečné,“ přerušil ho Ricki. „Totiž, práce v Ob-chodní alianci...“

Ale Artur se zamračil. Ve slově „nebezpečný“ zazníval pod-tón lákavého dobrodružství, a to nemohl připustit. „No, ne všichni pracovníci Obchodní aliance jsou průzkumníci vzdá-lených galaxií, Ricki. Někteří létají na pravidelných linkách mezi chudšími planetami, se kterými se Společností nevy-plácí obchodovat. Dane bude pravděpodobně zařazen do ky-vadlové dopravy mezi domestikovanými světy, kde se nebu-de moct ani nadechnout bez helmy.“

Což by se tobě nesmímě zamlouvalo, vid? pomyslel si Dane. Obrázek není na tvůj vkus ještě dost černý, že jo, Sandsi? Na okamžik ho zarazilo, proč Sandsovi působí takové potěšení, když ho může sjíždět.

„Jistě,“ couvl rychle Ricki. Ale Daneovi neušlo, že na něj upírá pořád zasněný, roztoužený pohled.

„Ale co, ať se mu tam daří, jak jen to půjde!“ Artur pozvedl sklenku v teatrálním gestu. „Hodně štěstí Sluneční královně i tobě! Budeš je moc potřebovat, Vikingu.“

Danea se to dotklo. „O tom nic nevím, Sandsi. Na členy Ob-chodní aliance se to štěstí už párkrát parádně zazubilo. A co se týče rizika...“

„To je právě ono, člověče, to riziko! Můžete mít kliku, ale může se to taky zvrtnout do parádního průšvihů. Na jednoho člena Aliance, co měl kliku, připadá nejmíň stovka těch, co nemají ani na nájem za přístávací plochu. Škoda, že nemáš protekci na vlivných místech.“

Dane už toho měl po krk. Odstrčil židli a pohlédl Arturovi přímo do očí. „Půjdu tam, kam mě posílá Psycho,“ řekl pevně. „Ty tvé řeči o tom, jaká je to u Aliance dřina, jsou možná jen prach hvězdných cest. Pojďme to oba na rok zkusit, Sandsi, a pak se uvidí...“

Artur se zasmál. „Jistě - já rok u Intersolaru, ty rok v té oprýs-kané rachotině. Příště tě na večeři pozvu já, Vikingu, protože ty na to mít nebudeš - klidně na to vsadím pětku. A teď,“ podíval se na hodinky, „se jdu podívat na Hvězdného posla. Chcete jít se mnou?“

Ricki a Hanlaf podle všeho chtěli; úslužně vstali, ochotni následovat ho. Dane zůstal sedět a labužnický vychutnával poslední sousta výborné večeře; věděl, že takovou dobrotu hned tak mít nebude. Sandse měl plné zuby a byl rád, že ho konečně setřásl.

Ale nezůstal dlouho sám. Někdo vklouzl na Rickiho židli liti proti Daneovi.

„Odlétáš Sluneční královnou, kámo?“

Dane prudce zvedl hlavu. Že by další Arturův výpad? Ale pohlédl do otevřené tváře absolventa astronavigace od soudního stolu. Nevraživost z něj rázem vyprchala.

„Zrovna jsem byl na ni přidělen.“ Přistrčil k němu svůj ští-tek.

„Dane Thorson,“ přečetl neznámý nahlas. „Já jsem Rip Shannon - Ripley Shannon, jestli chceš být formální. A tohle,“ po-kynul k hrdinovi hvězdných válek, „je Ali Kamil. Jsme oba z Královny. Ty budeš zřejmě čerstvě vyučený nákladový inž-e-nýr.“ To bylo spíš konstatování, než otázka.

Dane přikývl a pozdravil Kamila; doufal, že ani hlasem, ani chováním nedá najevo jistou rezervovanost. Zdálo se mu, že Kamil si ho prohlíží až příliš dychtivě a že ho zřejmě ze zá-hadných důvodů shledal okamžitě žádoucím.

„Jdeme teď omrknout Královnu. Nechceš jít s námi?“ Ripova neokázalá srdečnost byla odzbrojující; Dane vše-le souhla-sil.

Nasedli do skútru a zamířili ke vzdáleným rampám kos-mických korábů. Rip zatím udržoval nenucenou konverzaci, a Daneovy sympatie vůči němu rostly. Shannon byl starší a zkušenější, a Dane si rád vyslechl útržky informací o Králov-ně a její současné posádce.

Ve srovnání s obrovskými superkoráby Společností byla Slu-neční královna bezvýznamným trpaslíčkem. Její posádku tvo-řilo dvanáct mužů, z nichž každý musel nutně vykonávat více než jednu povinnost - v raketách Obchodní aliance neexisto-valo stříkne vymezené pracovní zařazení.

„Vyfasovali jsme rutinní dopravu nákladu na Naxos,“ ozval se opět Ripův příjemný hlas. „Odtamtud nás pošlou bůhví-kam...“

„Na Terru určitě ne,“ přerušil ho Kamil ostře. „Radši se s domovem rozluč na hezky dlouho, Thorsone. Po téhle trase asi hned tak nepoletíme. Přistáli jsme tady jen proto; že jsme potřebovali něco zařídít, což se ovšem stává tak jednou za

deset let.“ Daneovi se zdálo, že Kamil má zvrácenou radost z toho, že mu může sdělit tuto skličující informaci. Skútr objel první rampu. Na soukromých plošinách zde stály rakety Společností; jejich ostré špičky čnely kolmo k nebi, kolem se hemžily čtyři nakladače. Dane na ně zůstal bezděčně zírat, ale neotočil se, když skútr zabočil doleva a zamířil k: další řadě ramp, kde stálo pět šest menších raket Obchodní aliance připraveno ke startu. Dane ani nebyl překvapen, když zůstali stát u té nejmenší a nejotlučenější z nich. Ale Ripův hlas zněl vřele a hrdě, když oznamoval: „Tak to je ona - nejlepší obchodní raketa „kosmických drah. Je to sku-tečná dáma, tahle Královna!“

2.PLANETYNA PRODEJ

Dane vstoupil do kabiny hlavního nákladového in-ženýra. Muž sedící za stolem, obklopen hromadou mikrofilmů a všech dalších náležitostí, jež k takové funkci nezbytně patří, vypadal úplně jinak, než jak si představoval Dane. Ná-kladový inženýři, kteří přednášeli ve Školicím středisku, byli uhlazení elegantí a zevnějškem se nikterak nelišili od úspěšných obchodních magnátů. Člověk si je častokrát uměl jen stěží představit ve vesmíru.

Ale o pracovním zařazení J. Van Ryckea svědčilo něco víc, než jen kombinéza s logem Obchodní aliance. Měl prořídle, slámově žluté vlasy a široký, spíš brunátný než opálený obličej. Byl to mohutný chlap s pevnými svaly bez špetky tuku. Zabíral každý centimetr čalouněné židle a mžoural na Danea s ospalou lhostejností. Stejně se tvářil i velký pruhovaný ko-cour, který se rozvaloval na pracovním stole a zabíral téměř půlku jeho nevelké plochy.

Dane zasalutoval. „Vyučený nákladový inženýr Thorson se hlásí na palubu, pane!“ vyštěkl tak, jak ho to naučili ve škole a položil svůj identifikační štítek na stůl; jeho nový nadřizený se totiž vůbec neobtěžoval pro něj natáhnout, když mu jej Dane podával.

„Thorson...“ Zdálo se, jako by mohutný bas zaburácel odněkud z hlubin robustního těla, a nešířené hrudi nákladové-ho inženýra. „První let?“

„Ano, pane.“

Kocour zamrkal a zivl, ale Van Ryckeu v ospalý, netečný pohled se nezměnil. „Tak nahlaste nástup kapitánovi,“ řekl mls-to pozdravu.

Poněkud na rozpacích vylezl Dane do kontrolní části rake-ty. Přitiskl se ke zdi úzké chodby, když se proti němu vyřítíl další člen posádky. Byl to spojovací technik, kterého Dane za-hlédl v jídelně u stolu s Ripem a Kamilem.

„Novej?“ To jediné slůvko vyslovil stejně úsečně, jak byl zvyklý ve své práci se spojovacími přístroji.

„Ano, pane, jdu se ohlásit...“

„Kancelář kapitána je o patro výš,“ a byl pryč.

Dane zvolna stoupal po schodech. Byla sice pravda, že Krá-lovna rozhodně nepatřila mezi obří rakety a nepochybně jí scházela spousta vymožeností a luxusních doplňků, kterými se pyšnily rakety Společností, ale i nezkušený Dane dovedl ocenit její solidní interiér. Zvenčí sice měla otlučený plášť a působila zanedbaně a ošuntěle - ale vevnitř to byla vzorně udržovaná a spolehlivě fungující kosmická loď. Dane vystou-pil na další plošinu a zaklepal na pootevřený panel. Ozvalo se netrpělivé „Dále!“ a Dane vstoupil.

Na několik vteřin oněměl úžasem; měl pocit, že se ocitl v zoologické zahradě mimozemských příšer. Zdi malé místnůst-ky byly montáží obrázků - ale jakých! Záběry živočichů ze vzdálených světů, které už viděl, nebo o nich slyšel, se mísily s obrazy nestvůr jako vystřížených z nejhrůznějších nočních můr. V malé závěsné kleci dřepělo modré stvoření, jež mohlo být pouze naprosto nemožnou kombinací ropuchy - kdyby měly ropuchy šest nohou, dvě z nich zakončené drápy - a papouška. Ta zrůda se předklonila, zaklesla se drápy o mříž a drze na něj plivla.

Fascinovaný Dane stál jako přikován, dokud ho nevyrušil chraplavý hlas.

„Tak co to bude?“

Dane chvatně odvrátil pohled od modré zrůdy a pohlédl na muže, který seděl pod klecí. Zpod kapitánské čapky mu čouhaly šediny. Nepravidelné, ostré rysy zdůrazňovala jizva, která se táhla po levé tváři - široký šrám, který mohl způsobit jen zášleh plamenometu. Jeho oči byly stejně studené a panovačné jako vypoulené bulvy jeho modrého zajatce.

Daneovi se vrátila řeč. „Vyučený nákladový inženýr Thorson se hlásí na palubu, pane!“ Opět mu podal svůj štítek. Kapitán Jellico po něm netrpělivě hrábl. „První let?“

Dane byl opět nucen přitakat. Oč by bylo lepší, pomyslel si sklíčeně, kdybych tak mohl říct „desátý“!

V tom okamžiku se z hrdla modré zrůdy vydral pronikavý, uši drásající skřek; kapitán se zaklonil a uštědřil dnu klece silný úder pěstí. Modrá zrůda uraženě zmlkla, ale lepšímu vychování ji to patrně nenaučilo. Kapitán zasunul Daneův štítek do záznamového zařízení rakety a stiskl tlačítko. Dane se uvolnil; teď je to tedy oficiální, je přijatý za člena posádky. Z paluby Královny ho už nikdo nemůže vyhodit.

„Start je v osmáct nula nula,“ oznámil kapitán. „Jděte se ubytovat.“

„Ano, pane.“ Pochopil, že ho tím kapitán propouští, a zasa-lutoval. Byl moc rád, že může vypadnout z kapitánovy zoologické zahrady - byť s jediným živým exemplářem.

Cestou dolů dumal nad tím, z jakých prapodivných končin asi pochází ta modrá zrůdička a proč si ji kapitán oblíbil nato-lik, že ji s sebou vozí na palubě Královny. Dane na ní neshledával nic, proč by si ji mohl člověk zamilovat.

Všechn náklad, který měla Královna dopravit na Naxos, byl již na palubě. Když procházel kolem nákladového prostoru, všiml si zapečetěných poklopů. Jeho povinnosti tedy na této zastávce vykonal někdo jiný. Mohl si tedy prohlédnout malou kabinku, kterou mu ukázal Rip Shannon, a vybalit batůžek osobních věcí, jež s sebou vzal.

Na škole bydlel na úzkém kavalci a mohl používat jednu přihrádku ve skříni; jeho nové obydlí mu proto připadalo jako luxusní apartmá. Když se rozsvítil signál k připoutání před startem, naplnil ho pocit radostného očekávání a optimismu, který se Arturovi Sandsovi zčásti podařilo udusit. S ostatními členy posádky se Dane seznámil později, až když už byli

hluboko v kosmu. Kromě kapitána Jellica byl členem kontrolní a řídicí stanice také Steen Wilcox - šlachovitý Skot, jemuž bylo něco málo přes třicet a který si odkroutil pár let u Galaktického průzkumu, než přešel k Obchodní alianci. Vykonával zde funkci plně kvalifikovaného astronavigátora. Dalšími členy byli mart'anský spojář Tang Ya a nováček Rip.

Stejný počet členů měla také strojovna; velel jí Johan Stotz, zamklý mladík, který se nezajímal o nic kromě motorů rake-ty (Dane z Ripových útržkovitých informací pochopil, že Stotz byl svým způsobem génius kosmické mechaniky, který měl všechny předpoklady pro mnohem oslnivější kariéru, který dal nicméně přednost náročným úkolům, jež před něj stavěla stárnoucí Královna a jeho přímým podřízeným byl dokonale upravený elegán Kamil. Ale jak Dane záhy pochopil, na Krá-lovně nebylo místo pro marnivé fintily a i Kamil musel umět dostát vysokým nárokům, jaké na něj kladl takový šéf jako Stotz. Personál strojovny doplňovala dvojice trpaslíka a obra; pohled na ni naháněl hrůzu.

Karl Kostí připomínal neohrabaného, líného medvěda; o trysky motorů se ovšem staral stejně pozorně a pečlivě jako dokonale seřízený stroj. Kolem něj kroužil jako moucha kolem býka jeho protějšek - malý Jasper Weeks, jehož hubený obličej navždy vybilila záře Venuše; tu mrtvolnou bledost nedokázal zbarvit do hnědá ani kosmická záře.

Daneovi kolegové z nákladového sektoru tvořili různoro-dou společnost. Byl zde samotný Van Rycke - nadřízený na-tolik výkonný v otázkách své specializace, že mohl soupeřit s počítačem. Danea přiváděla do vytržení jeho nevyčerpatelná zásoba vědomostí; zdálo se, že co se týče zásad Obchodní aliance, neexistuje nic, co by Van Ryckeovi uteklo, co by ne-znal nebo o tom alespoň neslyšel, a jakmile do své fenome-nální paměti vložil nějaký údaj, zůstal v ní uložen jednou pro-vždy. Ale měl také svou slabinu: neochvějnou hrdost na to, že pochází z rodiny, jejíž kořeny sahaly do daleké minulosti, do dávných dob, kdy lodě brázdlily moře a oceány jediné plane-ty, že jeho předkové byli členy Obchodní aliance od éry pla-chetnic a zůstali jimi až do éry mezihvězdných korábů.

Dalšími členy posádky byli medik Craig Tau a kuchař-stevard Frank Mura. Dane občas potkával Taua v pracovní době, zato Mura se zdržoval téměř výlučně ve svých prostorách a vidět ho bylo málokdy.

Mezitím měl Dane plné ruce práce; ve stísněných prostora-ích nákladové kanceláře kontroloval záznamy a byl pod ne-ustálou palbou zvědavých otázek Van Ryckea. Ke své nelibos-ti zjistil, že má ve vědomostech bohužel značné mezery. Čas-tokrát si zahanbeně kladl otázku, proč ho vlastně kapitán při-jal na palubu - byť ho sem přidělila taková autorita, jakou byl Psycho. Vždyť bylo až příliš zřejmé, že s nynějším množstvím do nebe volajících neznalostí je spíš přítěží než přínosem.

Ale Van Rycke nebyl pouhým strojem na fakta a čísla; byl také výtečným vypravěčem, sběratelem legend, jimž bez de-chu naslouchala celá posádka. Nikdo jiný neuměl tak výstiž-ně vyličit strašidelnou historku o Nové naději - raketě, co vzlét-la z Marsu s lidmi prchajícími před tamní vzpourou a kterou poprvé spatřili až o století později - Novou naději vznášející se navěky ve volném pádu s rudě planoucími slepými okén-ky na špičce a s přízračně zapečetěnými únikovými východy. Na Novou naději již nikdo nevzkročil, nikdo ji nezachránil, neboť ji zahlédly pouze rakety, jež se samy ocitly v nesnázích; a tak se rčení „spatřit Novou naději“ stalo synonymem pro obrovskou smůlu.

Van Rycke také vyprávěl o „Šeptalkách“, jakýchsi kosmic-kých Sirénách se svůdnými hlasy, které slyšeli ti, co už byli příliš dlouho v kosmu. Příběhy o Šeptalkách se staly zákla-dem celé mytologie. Van Rycke uměl vyjmenovat také lidské polobohy hvězdných drah. Vyprávěl o Sanfordu Jonesovi - prvním člověku, který se odvážil na první let napříč vesmí-rem a jehož ztracený koráb se náhle vynořil z hyperkosmu nad Síriem tři století poté, co vzlétl z Terry; mumifikované tělo pilota drželo ještě pořád zmrzlé řídicí páky. Stanford Jones nyní vítal na palubě oně zamlžené „Komety“ všechny kosmonauty, kteří zemřeli s magnetickými holinkami na no-hou. Ano, Van Rycke zasvěcoval nového asistenta do více než jednoho oboru kosmických vědomostí.

Cesta na Naxos byla nezáživná a žádné objevitelské dobro-družství nesliboval ani planetární systém, k němuž měli na-mířeno, natolik se podobal životním podmínkám Terry. Ale Dane po přistání stejně nedostal volno; Van Rycke ho požá-dal, aby dohlížel na vykládku zboží. Teď mu přišly náramně vhod ty dlouhé hodiny, co strávil nad nákladovými grafy a záznamy; každý kus dokázal najít překvapivě snadno.

Van Rycke a kapitán vyrazili na průzkum. Další osud Krá-lovny byl v jejich rukou; vše záleželo na jejich umění smlou-vat a „čichu“ pro dobrý obchod. Všechny rakety se na rampě zdržely jen tak dlouho, aby stihly vyložit jeden náklad a nalo-žit další.

Následující odpoledne už Dane neměl do čeho píchnout. Spolu s Kostim postával zadumaně u hlavního průlezu. Ani jeden člen posádky Královny si netroufl vyrazit do rozlehlé-ho města lemovaného rozložitými, nevysokými stromy s rudozlatými listy - bylo víc než pravděpodobné, že je budou potřebovat při nakládání zboží; personál raketodromu slavil totiž nějaký místní svátek a nebyl k dispozici. Dane i strojní mechanik náhle zahlédli skútr, který si pronajal Van Rycke s kapitánem, jak se vrací k raketě; plnou rychlostí se řítí po při-stávací ploše.

Pak se smykem otočil a rozvířil oblak prachu; u rampy se trhavě zastavil. Vyskočil z něj kapitán Jellico, vyběhl nahoru a sahal na páku příklopu dřív, než se Van Rycke stihl odlepit od řídicího a vypnout motor. Kapitán vyštěkl na Kostího jediný rozkaz: „Svolávám schůzi posádky v jídelně!“

Dane se rozhlédl po celém raketodromu; nepřekvapilo by ho, kdyby se k nim řítila celá policejní eskadra. Z náhlého ná-vratu velitelů usoudil Dane, že se stalo něco vážného a je nut-né honem prchat pryč. Ale uviděl jen Van Ryckea, jak svým obvyklým důstojným tempem vystupuje po rampě. Van Rycke si k tomu pohvizdoval; jak už Dane měl možnost zjistit, zna-menalo to, že Holanďan má výtečnou náladu. Ať už jim kapitán chtěl sdělit cokoliv, hlavní nákladový inženýr ji pokládal za skvělou novinu.

O pár minut později se Dane jako benjamínek posádky vmáčkl do posledního volného prostoru u dveří jídelny. Od Taua až po obvykle nepřítomného Mura se shromáždila celá posádka rakety; všichni upírali pozornost na kapitána Jellica, který seděl v čele malého stolu a prsty si neustále přejížděl po staré jizvě na tváři.

„Co za zlatý poklad nám tentokrát spadl do klína, kapitáne?“ Steen Wilcox vyslovil nahlas otázku, kterou měli všichni

na mysli.

„Aukce Průzkumu!“ Tato slova přímo explodovala z Jellicových rtů, jako by je v sobě už déle nemohl udržet.

Někdo hvízdal, někdo zalpal po dechu. Dane překvapeně zamrkal - byl příliš nezkušený, než aby to okamžitě pochopil.

Ale když mu došlo v plném rozsahu, co ta zpráva znamená, polilo ho vedro. Účastnit se dražby Průzkumu se zástupcům Obchodní aliance poštěstilo nanejvýš jednou za život. Jen tak mohli skutečně zbohatnout.

„Jaká je nabídka?“ Inženýr Stotz přimhouřil oči a upřel na kapitána téměř vyčítavý pohled.

Jellico pokrčil rameny. „Jako obvykle. Ale do dražby byla zařazena i čtyři děčka, takže...“

Dane to v duchu rychle propočítal. Zástupci Společností se automaticky podělí o planety zařazené do kategorie A a B, o děčka budou tahanice. A čtyři děčka - čtyři nově objevené planety, jejichž obchodní práva, vydražena podle federálního zákona, se budou pohybovat v cenovém rozmezí dostupném i pro členy Aliance. Zdalipak si některou z nich vydraží Královna? Výlučný pěti - až desetiletý monopol na právo obchodovat s nějakým právě objeveným světem z nich při troše štěstí může udělat boháče.

„Kolik máme v pokladně?“ zeptal se Tau Van Rycka.

„Když si vyzvedneme tržbu za poslední náklad a zaplatíme všechny poplatky, tak tam zůstane... No jo, ale co doplnění zásob, Franku?“

Drobný stevard vše propočítával z hlavy. „Na to by měla bohatě stačit řekněme tisícovka - pokud se ovšem nechystá-me někam na druhý konec vesmíru...“

„Dobrá, Vane, když odečteme tisíc, kolik můžeme investovat do dražby?“ zeptal se Jellico.

Hlavní nákladový inženýr ani nemusel nahlédnout do účetních knih, příslušná čísla byla součástí ohromného katalogu, který nosil v hlavě. „Pěťadvacet tisíc - možná takových šest stovek navrch...“

V jídelně zavládlo zklamané mlčení. S takovou sumou ne-mají šanci na dražbě uspět. Nastalé ticho přerušil Wilcox.

„Proč se ta dražba koná vůbec tady? Naxos přece nespadá pod správu Federace!“

Je to opravdu zvláštní, souhlasil v duchu Dane. V životě neslyšel o obchodní dražbě konané na planetě, která by neby-la alespoň ústřední planetou dané soustavy.

„Pohřešuje se raketa Průzkumu Rimwold, má velké zpoždění,“ ozval se Jellicův kategorický hlas. „Všechny kosmické lodi, co jsou zde, dostaly příkaz co nejrychleji uzavřít obchody, vzlétnout a pročesat celý vesmír. Průzkumníci z rakety Griswold proto přistáli na nejbližší planetě, aby uspořádali tu dražbu. Je to takový provizorní obchod, nicméně legální a...“

Van Rycke zabubnoval širokými prsty na stůl. „Jsou tady agenti Společností, ale na druhé straně jen dva zástupci Obchodní aliance. Pokud sem do čtyř odpoledne nedorazí další, my tři máme k dispozici čtyři planety, o které se můžeme ucházet. Společnosti nechtějí děčka - jejich agenti dostali jasný příkaz neucházet se o ně.“

„Heleďte, pane,“ ozval se Rip. „Těch pětadvacet tisíc - za-počítal jste do nich i výplaty posádky?“

Když Van Rycke zavrtěl hlavou, Dane vytušil, co mu chce Rip navrhnout. Na okamžik se ho zmocnil vztek. Chtít po posádce, aby vložila výdělek do divokého hazardu, bylo dost kruté. Byl si jist, že k tomu určitě dojde, zároveň však věděl, že nenajde odvahu hlasovat proti.

„A se započtenými platy?“ zazněl Tauův tichý, klidný hlas.

„Asi osmatřicet tisíc.“

„To je na dražbu Průzkumu zatraceně málo,“ zabručel Wilcox pochybovačně.

„Zázraky se občas dějí,“ namítl Tang Ya. „Já bych byl pro, abychom to zkusili. Když to nevyjde, nebudeme na tom o nic hůř než teď.“

Hlasováním bylo jednomyslně rozhodnuto, že posádka Královny se vzdá výplat ve prospěch dražby a že o případný zisk se všichni podělí rovným dílem. Van Rycke byl jmenován mluvčím Sluneční královny na dražbě. Jelikož si ji nikdo z posádky nechtěl nechat ujít, kapitán Jellico souhlasil, aby si najali hlídku, a všichni pak společně opustili raketu, aby zkusili štěstí.

Na Naxos padal soumrak; jak se vzdalovali od kosmodromu a výparů pohonných látek, vzduch byl čím dál víc prosycen ostrou vůní rostoucí vegetace, která jim dráždila nos. Bylo to typické kosmické město se záplavou světla a reklamních neonů a spoustou hlučných barů a kaváren. Ale muži z Královny zamířili rovnou na otevřené tržiště, kde se měla konat dražba.

Na provizorní tribuně z hromady krabic stálo několik mužů, dva z nich v zelenomodré uniformě Průzkumu, jeden místní civil a jeden v černostříbrné uniformě Patroly. Měli přísně dohlížet na to, aby byly po právní stránce dodrženy všechny formality, byť byl Naxos řídko osídlenou planetou na pomezí probádaného vesmíru.

Kolem pódií se začaly shlukovat skupinky lidí. Postávali tady muži v hnědých kombinézách Obchodní aliance i místní, kteří přišli jen tak, pro zábavu. Dane se v matném světle baterek pokusil rozeznat odznaky soupeřů. Ano, byl mezi nimi muž z Intersolaru, vlevo od něj se zaleskly tři kruhy Koncer-nu.

Jako první měly být vydraženy planety třídy A a B, které teprve nedávno objevil Galaktický průzkum a na nichž byl zjištěn vysoký stupeň civilizace - planety, které uvnitř svých „systémů“ provozovaly vlastní meziplanetární obchod a s nimiž Společnostem stálo za to navázat obchodní kontakty. Děčka - systémy se zaostalou kulturou - byla spíš sázkou do loterie a na dražbách o ně nebyl velký zájem. Posádka Královny si ovšem brousila zuby na děčka - planety s nejprimitivnějšími formami inteligentního života, nebo dokonce bez jakýchkoliv forem života - neboť jen ty byly v dosahu jejich finančních možností.

„Je tady Cofort,“ zaslechl Dane, jak říká Wilcox kapitánovi, a zachytil Jellicovu podrážděnou reakci.

Dane si důkladněji prohlédl hloučky kolem. Kterýpak z mužů bez nášivek Společností je oním hrdinou Obchodní aliance? Muž s úžasným štěstím, kterému se povedlo tolik husarských kousků, a o němž kolovaly ty nejneuvěřitelnější pověsti? Dane ho ovšem nevypátral.

Jeden z důstojníků Průzkumu přikročil k okraji pódia a hluk davu rázem utichl. Jeho společník zvedl ze země krabici se zapečetěnými balíčky mikrofilmů, na nichž byly souřadnice a popis nově objevené planety.

Áčka byla rozebrána okamžitě. Byla pouze tři, a dvě z nich vyfoukl dražiteli Intersolaru muž z Koncernu. Intersolar si vedl mnohem lépe u běček a získal obě. Další Společnost, která se specializovala na otevírání zaostalých světů, se vrhla na čtyři céčka. Pak přišla na řadu déčka.

Posádka Královny se protlačila dopředu a spolu s hrstkou dalších kolegů z Obchodní aliance zůstala stát přímo pod pó-diem.

Rip dloubl Danea palcem do žeber a jeho rty vykroužily jméno: „Cofort!“

Slavný zástupce Obchodní aliance byl kupodivu mladík. Vypadal spíš jako nesmlouvavý důstojník Patroly, než jako obchodník, a Dane si všiml, že má s sebou plamenomet; zapa-dal do křivky jeho boků tak dokonale, že jej určitě nosil pořád s sebou. Přestože měl pověst závatného boháče, zevnějškem se příliš nelišil od ostatních zástupců Aliance. Nebyl ověšený okázalou sbírkou náramkových hodinek a pečetních prstenů, a neměl ani náušnici, kterou se chlubil ti marnivější ze zá-možné vrstvy Aliance. Jeho kombinéza byla stejně jednoduchá a obnošená jako Jellicova.

„Čtyři planety třídy D,“ zazněl hlas důstojníka Průzkumu, který obrátil Daneovu pozornost zpátky k dražbě. „Číslo jed-na - nejnižší vyvolávací cena určená Federací - dvacet tisíc.“

Posádka Královny si povzddechla. O tuhle planetu nemělo cenu ani se pokoušet. Při takové vyvolávací ceně je z dražby vytlačí dřív, než stihnou začít. K Daneově překvapení nepřisazoval ani Cofort, a nakonec byla přiklepnuta jinému členo-vi Obchodní aliance za padesát tisíc.

Ale jen co začala dražba planety číslo dvě, Cofort ožil a ostat-ní zájemce rychle odrovnal nabídkou téměř sta tisíc. Nikdo nesměl vědět, jaké informace byly v těch zapečetěných obál-kách; Danea teď bezděčně napadlo, zda Cofort nedostal něja-ký přísně tajný tip.

„Planeta číslo tři - nejnižší vyvolávací cena Federace pat-náct tisíc.“

To už znělo líp! Dane byl přesvědčen, že Van Rycke se do toho vloží. Stalo se, ale Cofort ho přetrumfl skokem ze třiceti na padesát tisíc jedinou nabídkou. Muži z Královny se semkli kolem Van Ryckea, jako by mu chtěli krýt záda v posledním pokusu. Teď, nebo nikdy!

„Planeta číslo čtyři - nejnižší vyvolávací cena Federace čtrnáct tisíc...“

„Šestnáct!“ Van Ryckeův hromový bas přehlušil oznámení pracovníka Průzkumu.

„Dvacet!“ To nebyl Cofort, nýbrž nějaký snědý muž, kte-rého neznali.

„Dvacet pět!“ přitlačil Van Rycke.

„Třicet!“ zvolal snědý muž stejně rychle.

„Třicet pět!“ Van Rycke vystupoval sebejistě, jako kdyby mohl čerpat z Cofortových finančních rezerv.

„Třicet šest!“ Snědý muž zostrážitel.

„Třicet osm!“ Van Rycke udělal poslední nabídku.

Nastalo ticho. Dane zahlédl Coforta, jak podává na pódium svůj průkaz a vyzvedává si dva balíčky. Snědý muž zavrtěl hlavou, když se k němu obrátil pracovník Průzkumu. Plane-tu získali oni!

Posádka Královny stála na okamžik v němém úžasu a ne-chtěla věřit svému, štěstí. Pak Kamil vyrazil vítězný pokřik, Wilcox uštědřil Jellicovi pořádnou ránu do zad a Van Rycke vylezl na pódium, aby si vyzvedl balíček. Všichni se pak ro-zeběhli ke skútru, naskákali do něj a jako šíp letěli zpátky ke Královně s jedinou myšlenkou - otevřít balíček a zjistit, co to vlastně koupili.

3.ZAJÍC VPYTLI

Všichni se opět sešli v jídelně - jediné místnosti Královny dost velké na to, aby se do ní vešla celá posádka. Tang Ya postavil na stůl promítačku; kapitán Jellico mezitím přeřlž šňůru na balíčku a vyndal z něj svitek filmu. Dane by mohl odpřisáhnout, že všichni napětím tají dech; oddechli si až tehdy, když byl film na svém místě a přístroj zaostřen na zed', která nahrazovala promítací plátno.

„Limbo - jediná obyvatelná planeta v trojplanetární sousta-vě,“ drmolil monotónní, neosobní hlas nějakého znuděného úředníka Průzkumu.

Na zdi jídelny se objevilo ploché zobrazení tříplanetární sou-stavy se sluncem uprostřed. Žluté slunce - Limbo má tedy patrně stejné klima jako Terra! Danea to přímo nadhlo. Mož-ná se na ně usmálo skutečně velké štěstí.

„Limbo...“ zahučel Rip tísňící se vedle něj. „Panejo, není to zrovna šťastné jméno - to tedy ne!“

Ale Daneovi to slovo nic neříkalo. Vždyť polovina planet na obchodních drahách nesla nějaké exotické jméno; dávali jim je pracovníci Průzkumu - obvykle to bylo cokoliv, co jim při-nesla slina na jazyk.

„Souřadnice...“ hlas diktoval čísla a vzorce a Wilcox si je hbitě zapisoval. Jeho úkolem bude vytyčit kurs na Limbo.

„Klima - podobné studenějším pásmům Terry. Atmosféra...“ a následovaly další kódy, které byly určené Tauovi. Ale podle Daneova odhadu v ní mohli žít a normálně dýchat i lidé.

Obraz na zdi se změnil. Nyní jako by viseli nad Limbem a koukali na něj z bočních okének rakety. Při pohledu na jeho povrch se několika mužům vydral z hrdla zděšený výkřik.

Nebylo totiž pochyb o tom, co způsobilo ty hnědošedé pásy zohyzďující krajinu. Byl to hrůzný pozůstatek války - války tak rozsáhlé a ničivé, že si ji do všech podrobností neuměl představit žádný pozemšťan.

„Sežehlá plamenomety!“ zvolal Tau.

„Je to špinavý trik!“ vykřikl kapitán téměř současně.

„Zadržte!“ zaburácel Van Rycke a přehlušil oba výkřiky; jeho medvědí tlapa vystřelila k ovládacímu tlačítku promítače;

„Koukneme se na to zblízka. Malinko severněji, podél těch sežehlých pásů.“

Koule na zdi jim vyletěla vstříc; okraje mizely a oni se k němu přibližovali jako těsně před přistáním. Děsivá spoušť dávné války byla až příliš zřetelná; zmučená půda sežehlá na strusku, možná dosud zamořená radioaktivním odpadem.

Ale hlavní nákladový inženýr se nemýlil: na sever od těch strašných jizev ležel pás zvláštního odstínu zelené, který mohl být jediné vegetací. Van Rycke si spokojeně oddechl.

„Není to tak úplná ztráta,“ řekl důrazně.

„To ne,“ odvětil Jellico trpce. „Patrně je na planetě právě dost forem života, abychom je nemohli zažalovat za podvod a žádat zpátky peníze.“

„Nejsou to náhodou trosky po dávných Prapředcích?“ nadhodil Rip opatrně, jako by se bál, že sklídí výsměch.

Jellico pokrčil rameny. „Nejsme archeologové,“ vyštěkl. „Stejně se tam musíme podívat, tady na Naxosu nám pšenka nepokvete. Jen nevím, jak se odsud dostaneme, když nemáme na zaplacení dluhopisů za náklad.“

Shrnul tak všechna negativa jejich současné situace. Stali se vlastníky desetiletých obchodních práv s planetou, se kterou očividně nešlo obchodovat, a za ta práva zaplatili hotovostí, kterou potřebovali na náklad. Nemohou tudíž vzlétnout z Naxosu. Udělali hazardní tah, a nyní to vypadalo, že prohráli celou partii.

Jen nákladový inženýr neklesal na duchu. Pořád ještě stu-do-val povrch Limba.

„Neukvapujme se a neházejme flintu do žita,“ řekl mírně. „Průzkum neprodává planety, ze kterých nelze nic vytěžit.“

„To ne, alespoň ne Společnostem,“ opáčil Wilcox ironicky. „Ale kdo si bude dělat těžkou hlavu, když se ozve nějaký ubožák z Obchodní aliance? Leda by tím ubožákem byl Cofort!“

„Přesto jsem toho názoru,“ pokračoval Van Rycke stejným vyrovnaným tónem, „že bychom ji měli důkladněji prozkoumat...“

„Ano?“ V Jellicových očích vzplál hněv. „Chceš, abychom tam někde uvízli? Je to spálená země, a nám nezbyvá, než ji odepsat. Víš přece, že na žádné planetě Prapředků, která byla napadena, nezůstane ani ta nejmenší stopa života!“

„Jo, zbyde z nich jen holá poušť a skály,“ připustil Van Ryc-ke. „Ale mně se zdá, že tahleta byla úplné zkázy přece jen ušetřena. Vždyť koneckonců - co vlastně víme o Prapředcích? Prakticky nic! Vyhynuli o celá staletí, možná tisíciletí dřív, než jsme pronikli do vesmíru. Byla to báječná civilizace, ovládala celé planetární soustavy, než byla vyhlazena ve válce, po níž zbyly mrtvé planety, dokonce mrtvá slunce. Dobrá.“

Ale Limbo byla možná napadena až v posledních letech té války, když jim už docházely síly. Viděl jsem celou řadu totálně zničených světů - Hades a Hel, Sodom a Satan - z těch zbyl už jen popel. Na planetě Limbo je ovšem pořád vegetace. Jelikož není tak zdevastovaná jako ty ostatní, myslím, že bychom z toho přece jen mohli něco mít.“

Zdá se, že nás přesvědčil, usoudil Dane v duchu, když se rozhlédl kolem a postřehl tu změnu ve výrazu ostatních. Možná je to tím, že se nám nechce věřit, že nás tak napálili, možná si chceme uchovat naději, že ještě můžeme vyhrát. Pouze ka-pitán Jellico se pořád tvářil neústupně a pochybovačně

„Nemůžeme to riskovat,“ procedil skrz sevřené rty. „Můžeme se zásobit palivem na jednu jedinou cestu. Když přistane-me na Limbu, tam nic nevyděláme a nezískáme zpáteční ná-klad...“ plácl dlaní do stolu, „no, vždyť víte, co to znamená - zůstanou nám jen oči pro pláč, pánové!“

Steen Wilcox si odkašlal, aby na sebe upoutal pozornost. „Nezkusíme se domluvit s Průzkumem?“ zeptal se.

Kamil se zasmál - znělo to spíš skepticky, než pobaveně. „Copak od nich někdo vrátil prachy, když se mu jednou do-staly do spárů?“

Odpovědi se nedočkal. Kapitán Jellico se s námahou zvedl, jako by mu z těla náhle vyprchala všechna síla.

„Půjdeme za nimi hned ráno. Chceš to taky zkusit, Vane?“

Nákladový inženýr pokrčil rameny. „Tak dobrá, přidám se k vám. Ale nebude nám to stejně nic platné.“

„Zdevastovaná planeta - to jsme si dali...“

Dane opět stál u otevřeného průlezu a vyhlížel ven do jasné noci, ozářené dvěma měsíci Naxosu. Kamilova slova nebyla adresována jemu, to věděl určitě. Vzápětí mu to potvrdila Ripova odpověď.

„Já jsem ochoten přiznat, že mě potrefila smůla, až když se v ní brodím až po kolena. Na Vanově názoru je zrnko pravdy - ta planeta není sežehlá na uhl. Přece jsi viděl snímky z Helu a Sodomu, ne? Ty lehly popelem, jak říká Van. Zato na tomhle Limbu jsou fličky zeleně. Zamyslel ses někdy nad tím, Ali, co by se mohlo stát, kdybychom vkročili do světa posetého po-zůstatky po Prapředcích?“

„Hm...“ Ta myšlenka Ripa očividně zaujala. „Ale budou se obchodní práva vztahovat i na takové nálezy?“

„To bude vědět Van - patří to přece k jeho práci. Hele!“ zvolal Rip, který si teprve teď všiml Daneu u vchodu. „Tamhle je Thorson. Tak jak to je, Dane? Kdybychom našli věci po Pra-předcích, měli bychom na ně legální nárok?“

Dane byl nucen přiznat, že to neví. Ale slíbil, že odpověď vyhledá ve Van Ryckeových moudrých knihách.

„Pochybují, že se o této otázce vůbec kdy rokovalo,“ pozna-menal. „Copak se někdy našly použitelné pozůstatky po Pra-předcích - něco jiného, než prázdné trosky? Planety, na kte-rých musely kdysi stát jejich velké základny, jsou přece všech-ny spálené na uhl!“

„Kdovi, co byli vůbec zač,“ řekl Kamil zamyšleně. Opřel se o dveře a zahleděl se na blikající světla města. „Všechny rasy, na které jsme dosud narazili, pocházejí z kolonií pozemšťanů. A těch pět nečlověčích civilizací, co známe, ví toho o Prapřed-cích stejně málo jako my. Pokud po sobě zanechali nějaké po-tomky, zatím jsme je neobjevili. A kromě toho...“ dlouze se odmlčel, „nemyslíte, že je jen dobře, že jsme zatím nenašli je-jich základny? Je to přesně deset let, co vypukla Kráterová válka...“

Jeho slova odezněla do napjatého ticha, v kterém Dane vy-cítil jemnou hrozbu, ačkoliv nevěděl jakou; přesto pochopil, na co Kamil narážel. Pozemšťané vedli válku - nelítostnou a ničivou. Kráterová válka na Marsu byla pouze posledním záchvěvem dlouhého boje mezi mateřskou planetou a kolonizátory. Federace poté uzavřela křehký mír, který se muži z Obchodní aliance úporně snažili proměnit v trvalé soužití. Chtěli tak zabránit tomu, aby další a ještě zkázonosnější kon-flikt nezničil celý Servis a neznamenal zánik jejich vlastní vrat-ké civilizace.

Co by se asi stalo, kdyby zbraně, se kterými vedli Prapřed-kové poslední boje, nebo dokumentace o takových zbraních, padly do nesprávných rukou někoho z Terry? Nestal by se Sol mrtvou hvězdou, kolem níž by kroužily na uhl spálené

pla-nety?

„Jistě, kdybychom našli zbraně, byly by s tím asi potíže,“ připustil Rip, jako by sledoval jeho myšlenky. „Ale oni přece znali i jiné věci, nejen zbraně. A možná na Limbu...“

Kamil se napřimil. „Možná na Limbu nechali zámek plný pokladů, napěchovaný drahokamy a hedvábím - nebo něčím podobným, to víš, že jo! Ale řekl bych, že kapitán nemá nála-du jít ho hledat. Je nás dvanáct a máme jednu raketu - co myslíš, jak dlouho by nám asi trvalo, než bychom pročesali celou planetu? Taky nezapomínejte, že i naše průzkumné le-touny potřebují palivo! Co byste řekli tomu, kdybychom uvízli na nějaké planetě jako tenhle Naxos? Museli bychom začít rolničit, abychom měli co jíst, ne? To by se vám určitě nelíbilo!“

Dane si musel v duchu přiznat, že by se mu to věru nelíbilo ani za mák. A kdyby Královna skutečně nemohla vzlétnout pro nedostatek financí, neměl by dokonce ani plat, ze kterého by žil po dobu, než se pro něj najde místo na jiné raketě. Ostatní na to určitě mysleli též.

Později, když Dane ležel na úzkém kavalcí a přemýšlel, zmocnila se ho sklíčenost přerůstající do deprese; uvědomil si, jak rychle ztroskotaly jejich naděje. Jaká škoda, že Limbo tak zklamal očekávání, které do něj vkládali. Jen kdyby měli alespoň tolik peněz, aby mohli odletět a omrknout, co to vlastně koupili za zajíce v pytli... Dane se náhle posadil: co tamten druhý chlap, co přísazoval na dražbě proti Van Ryckeovi? Nemohli by ho přemluvit, aby od nich Limbo s velkou slevou odkoupil?

Ale za planetu spálenou na uhel jim jistě nedá ani polovinu sumy, kterou zaplatili Průzkumu. Bylo to příliš velké riziko - nikdo se do něj slepě nepohne za tak nepříznivých okolností. Jen chlap Cofortova ražení by to mohl zkusit - a Cofort přece neprojevil ani špetku zájmu o tuto „výhodnou koupi“.

Ráno se v jídelně potkávali zasmušilí členové posádky. Všichni se důsledně vyhýbali protilehlému konci stolu, u kterého seděl zaražený kapitán Jellico a popíjel Murův speciální nápoj; jeho složení Mura odmítal prozradit a podával jej obvykle při slavnostních příležitostech. Ale dnes se nic neslavi-lo; stevard se tedy patrně domníval, že posádka potřebuje nějaký životabudič.

Vešel Van Rycke; kombinézu měl pečlivě zapnutou od opas-ku až po široký krk a na hlavě měl důstojnickou čepici. Byl připraven vyrazit do města. Jellico cosi zabručel, odstrčil hr-nek, vstal a přidal se k němu. Na odchodu si ostatní změřil tak výhrůžným pohledem, že si nikdo netroufl popřát jim hodně štěstí na jejich výpravě.

Dane slezl do prázdného nákladového prostoru a udělal si v hlavě několik výpočtů. Kdyby se jim poštěstilo sehnat uži-tečné zatížení, chtěl být připraven na jeho uložení. Náklado-vý prostor byl rozdělen do dvou sekcí - rozlehlé místnosti, která zabírala téměř třetinu rakety, a malé kabinky nad ní, v níž se uskládávaly předměty neobvyklých tvarů nebo vy-brané zboží.

Kromě toho byla ve stejné výši malá komůrka; v krabicích a na policích bylo uloženo „obchodní zboží“ - drobnosti, který-mi poutali pozornost divochů nebo zaostalých civilizací: růz-né důmyslné vynálezy, mechanické hračky, barevná sklíčka, korálky, plíšky a další cetky. Dane znovu nahlédl do všech krabic, neboť si chtěl ověřit, jak si zapamatoval jednotlivé po-ložky na nákladovém seznamu. V rámci instruktaže tudy sice dvakrát prošel s Van Ryckem, ale dosud ho fascinoval pohled na druh i kvalitu zboží, který dokládal hloubku znalostí i před-stavivosti hlavního nákladového inženýra, když dovedl shro-máždit takovou sbírku. Byly zde dárky pro náčelníky a další hodnostáře - exotická lákadla, na něž se sbíhali lidé z primitivních osad. Přirozeně, sbírka nemohla být příliš rozsáhlá, ale byla vybrána s takovou péčí a takovou znalostí psychiky lidí i mimozemšťanů, že nepochybně získala srdce každého budoucího zákazníka Královny. Jenže na Limbu jim to bude k ničemu. Bylo vyloučeno, aby tak rozsáhlý požár přežila jakákoliv forma inteligentního ži-vota. Kdyby tam žili domorodí obyvatelé, pracovníci Průzku-mu by to byli určitě nahlásili, a cena planety by tím určitě zá-vratně stoupla. Možná by ji dokonce ani nezařadili do dražby a dopřáli by si víc času na její bližší prozkoumání.

Dane se snažil zapomenout na fiasko s Limbem a soustředil se na studium „kontaktního“ zboží. Van Rycke mu na obou obchůzkách vše trpělivě ukazoval a vysvětloval; využíval při-tom vlastních zkušeností, aby poukázal na užitečnost toho či onoho předmětu uloženého v bednách nebo na chráněných policích. Některé byly dílem zručnosti samotné posádky.

Během dlouhých vesmírných letů v automaticky řízených raketách neměla posádka příliš mnoho pracovních povinnos-tí. Monotónnost vedla k nudě a později kosmofobii; ti, co bráz-dili kosmické dráhy, přišli záhy na to, že odpovědi na tyto neduhy jsou nejrozmantější dovednosti mozku a rukou.

Na palubě Královny byl kapitán Jellico xenobiologem, jehož znalosti vysoce přesahovaly amatérskou úroveň. Jeho domé-nou byla živočišná říše neznámých světů. Třebaže nemohl přivážet živé exempláře - až na „domácí mazlíčky“ v podobě modrého Hoobata v kleci v jeho kabině - jeho trojrozměrné záběry exotické zvířeny v kosmu mu vysloužily úctu a slávu mezi přírodovědci. Steen Wilcox, který trávil dny zápolením s tupoúhlou geometrií, se snažil přetransformovat matema-tické vzorce do hudebních motivů. Nejpodivnějšího koníčka, jakého Dane objevil mezi svými novými společníky, ovšem pěstoval medik Tau: zabýval se magií. Stýkal se s kouzelníky, šamany a medicíny primitivních mimozemských civilizací a snažil se odhalit jádro pravdy v jejich exotických rituá-lech.

Dane zvedl Murovo vlastnoruční dílo - plastokříšť-álovou kouli, v níž poletoval jemu zcela neznámý a patrně živý hmyz s duhovými křídly. Ze zamyšleného pozorování Danea vytrhl stín, který se mihl kolem něj. Kocour Sinbad vyskočil plavně na jednu z beden, posadil se a začal pozorovat Danea. Ze všech zemských živočichů se vesmírným podmínkám nejnázne při-způsobily právě kočky.

Kočky si zvykly na zrychlení, přetížení, stav beztlíže, volný pád a všechny ostatní nesnáze kosmických letů tak snadno, že se o jejich úžasných vlastnostech začaly šířit legendy. Pod-le jedné z nich Domestica Felina nepocházela z Terry, nýbrž byla potomkem nějaké pradávne a zapomenuté invaze z kos-mu, a v kosmických lodích se pouze vracela k předešlému zlatému věku své existence.

Ale Sinbad a jeho rodoví příbuzní plnili na palubě rakety zcela konkrétní účely a svůj plat v naturáliích si rozhodně za-sloužili. Do rakety se totiž spolu s nákladem dostávali i nej-různější škůdci, a to nejen krysy a myši z Terry, nýbrž i jiní vetřelci z cizích planet; někdy zůstávali neodhalení celé týdny a měsíce, během nichž se stihli udomácnit a rozmnožit ve skrytých zákoutích rakety. Právě ty měl na starosti Sinbad. Kdy a kde je chytil, nevěděl nikdo z posádky; mrtvé oběti hrdě předkládal Van Ryckeovi. A podle vyprávění ostatních byla některá těla vskutku bizarní.

Dane napřáhl ruku a Sinbad mu líně očichal prsty; pak za-mrkal na znamení, že ho bere, že ho zařazuje do týmu. Pak se protáhl, lehce seskočil z bedny a vydal se na svou pravidel-nou obchůzku. U jednoho žoku se zastavil a očichával jej tak intenzivně, až Danea napadlo, jestli by jej neměl otevřít, aby si jej kocour mohl důkladněji prohlédnout. Vtom je oba vyle-kal vzdálený gong a Sinbad, kterému nikdy neuteklo svolá-vání k jídlu, vystřelil z místnosti jako šíp. Dane ho následoval důstojnějším tempem.

Zatím se nevrátil ani kapitán, ani nákladový inženýr a v jí-delně panovala pořád stísněná nálada. Jelikož byli na Naxosu další dva zástupci Obchodní aliance, byla jen malá naděje, že se Královně podaří získat náklad za přijatelnou cenu.

Všichni sebou polekaně trhli, když se jim nad hlavou rozsvítilo ko-munikační světlo z hlavního vchodu.

Steen Wilcox se vrhl do chodby a Dane mu byl v patách. Za nepřítomnosti Jellica a Van Ryckea byl velitelem Královny Wilcox a Dane zastupoval své oddělení až do návratu nákla-dového inženýra.

U rampy stál skútr s řidičem. Vysoký, opálený dlouhán stou-pal sebejistě k vchodovému průlezu.

Měl na sobě obnošené kožené sako, krátké manšestrové kal-hoty a vysoké holínky z kozinky - oděv

průkopníka-objevitele neznámých světů. Na hlavě ovšem neměl širák, jaký Dane často zahlédl ve městě, nýbrž helmu z metaplastu se sklápě-cím hledím a vestavěnými sluchátky krátkovlnné vysílačky, která tvořila výstroj členů Průzkumu.

„Kapitán Jellico?“ Jeho hlas zněl úsečně a autoritativně; byl to hlas muže zvyklého vydávat příkazy, které se okamžitě a bez reptání plní.

Astronavigátor zavrtěl hlavou. „Kapitán je ve městě, pane.“

Cizinec se zarazil a nervózně zabubnoval prsty po širokém opasku s naditými kapsami. Byl očividně otrávený, že neza-stihl velitele Královny na palubě.

„Kdy se vrátí?“

„Nevím,“ odvětil Wilcox odměřeně. Návštěvník mu zřejmě nebyl sympatický.

„Jste volní k pronajmutí?“ zněl cizincův překvapivý dotaz.

„To se budete muset zeptat kapitána.“ Wilcox byl čím dál odměřenější.

Bubnování prstů na opasku se zrychlilo. „Tak dobrá, pro-mluvím s kapitánem. Kde je - můžete mi to říct?“

Ke Královně přijížděl další skútr a rozložitou postavu řidi-če si nebylo možné splést. Van Rycke se vracel k raketě.

Wil-cox ho taky zahlédl.

„To se hned dozvíte. Tamhle je náš hlavní nákladový inže-nýr.“

„Prima.“ Muž se otočil a vykročil po rampě dolů. Jeho tělo se pohybovalo s natrénovanou rychlostí.

Dane vše sledoval s rostoucím zaujetím. Tento cizinec byl zvláštní patron. Oblečen byl sice jako průkopník, ale pohybo-val se jako profesionální rváč. V Daneově paměti se vynořila vzpomínka - cvičiště ve Školícím centru v jedno horké letní odpoledne. Ten švih paží, to klamné přikrčení ramen - ten chlap je určitě mistrem bojových umění!

Van Rycke zakroužil kolem čekajícího skútru, kterým přijel cizinec, a s obvyklým dupotem vyběhl po rampě.

„Hledáte někoho?“

„Je vaše raketa k pronajmutí?“ zeptal se cizinec podruhé.

Van Ryckeovo huňaté obočí se zachvělo. „Každý správný obchodník je vždycky otevřen dobrému kšeftu,“ odpověděl klidně. „Thorsone!“ otočil se na Danea, „skoč do hospody U zeleného vrtulníku a řekni kapitánu Jellicovi, aby se vrátil.“

Dane seběhl dolů a naskočil do Van Ryckeova skútru. Když nastartoval, ohlédl se zpět a viděl, že cizinec vchází za Van Ryckem do rakety.

U zeleného vrtulníku byla napůl kavárna, napůl restaurace; kapitán Jellico seděl u stolu vedle dveří a rozmlouval s mu-žem tmavé pleti, který se na dražbě ucházel o Limbo. Právě když Dane vstoupil do tmavé místnosti, muž energicky zavr-těl hlavou a vstal. Kapitán se ho nikterak nesnažil zadržet, jen posunul džbáněk před sebou kousek doprava; činil tak sou-středěně, jako by to byl složitý, namáhavý úkon, který lze zvládnout jen s vypětím sil.

„Pane...“ Dane se osmělil a položil ruku na stůl, aby upou-tal pozornost.

Kapitán vzhlédl; měl kalný, studený pohled. „Ano?“

„Na Královně je nějaký muž, pane. Chce si nás pronajmout. Pan Van Rycke mě pro vás poslal.“

„Pronajmout!“ Džbáněk se převrhl a skutálel na podlahu. Kapitán Jellico hodil na stůl kovovou minci a vzápětí otevřel dveře; Dane spěchal za ním.

Jellico sevřel řídítka skútru a divoce vystartoval. Ale jen co projeli ulicí, kapitán zpomalil a když zabrzdil u Královny, ni-kdo by nebyl tušil, že mají naspěch.

O dvě hodiny později se posádka opět sešla v jídelně, aby si poslechla tu novinu. Cizinec seděl vedle Jellica, když kapitán oznámil, že se na ně usmálo štěstí.

„Tohle je doktor Salzar Rich,“ představil ho stručně. „Je to jeden z odborníků Federace na pozůstatky Prapředků. Zdá se, že s tím Limbem jsme nakonec neprohloupili, pánové! Tady pan doktor mě informoval, že členové Průzkumu objevili na jeho severní polokouli velké zříceniny. Pronajal si Královnu, aby se na Limbo dopravil se svou výpravou.“

„A navíc,“ usmál se Van Rycke vlídně, „to ani v nejmenším nekoliduje s našimi obchodními právy. I my můžeme prozkou-mat Limbo dle libosti!“

„Kdy odlétáme?“ chtěl vědět Johan Strotz.

„Kdy budete připraven, pane doktore?“ obrátil se Jellico na archeologa.

„Jen co naložíte mé vybavení a členy mého týmu, kapitáne. Můžu to sem okamžitě dovézt.“

Van Rycke vstal. „Thorsone,“ přivolal Danea. „Připravíme se na naložení. Své věci sem můžete poslat, jak uznáte za vhodné, pane doktore.“

4.PŘISTÁNÍ NA LIMBU

V následujících hodinách se Dane v praxi dozvě-děl o rozmístění nákladu víc, než teoreticky za celá studia. A přestože se posádka Královny tísnila v malých prostorách, vy-šlo najevo, že kromě Riche musí najít místo pro jeho tři po-mocníky.

Zásoby byly uloženy do velké nákladové místnosti; posta-ral se o to převážně Richův tým, neboť Rich všem vtloukal do hlavy, že se jedná o křehké nástroje a zboží podléhající zkáze a že tudíž nemá v úmyslu koukat na to, jak s bednami nedbale pohazují nakladači najatí z řad zaměstnanců kosmodromu.

Zato uvnitř rakety bylo konečné rozmístění, jak Van Rycke důrazně upozornil Riche, výlučně problémem posádky, který zvládnou i bez amatérských rad. A tak Dane a Kosti dřeli v potu tváře, kleli a tahali a vlekli; ruku k dílu se nestyděl přilo-žit ani hlavní nákladový inženýr. Nakonec bylo vše na místě, rozloženo podle zásad rovnoměrného zatížení rakety. Vchod do nákladového prostoru pak po dobu letu zapečetili..

Cestou nahoru narazili v menší nákladové kabině na Muru, jak pro Richovy asistenty instaluje visuté lože. Bylo to spar-tánské ubytování, ale archeolog byl na to upozorněn, než svým otiskem palce stvrdil nájemní smlouvu - Královna nemě-la rezervní kajuty pro pasažéry. Nikdo z příchozích si ovšem nestěžoval.

Stejně jako jejich šéf působili na Danea i oni dojmem ost-rých, houževnatých hochů; tyto vlastností nepochybně nesmě-ly chybět u žádného průzkumníka, který byl vyslán probádat neznámé světy a pátrat po zbytcích vymřelých civilizací. Je-den z nich dokonce ani nebyl Terran - nazelenalá pleť a holá hlava prozrazovaly, že pochází z hvězdy Rigel. Jeho jemně šupinaté, podivně zakřivené tělo bylo ovšem oděno do stejných šatů jako ostatní. Dane se snažil příliš na něho necívit, když k němu přistoupil Mura a dotkl se jeho paže.

„Ve tvé kajutě je teď doktor Rich. Tebe jsme přestěhovali do takového kamrlíku. Tudy...“

Dane, poněkud pobouřen tím, jak mu mohli tak svévolně přidělit nové přístřeší, kráčel za Murou do části rakety, která byla stevardovou doménou. Lodní kuchyňka, mrazicí boxy a za nimi hydrozahrada, o kterou se Mura staral společně s Tauem.

„Doktor Rich,“ vysvětloval Mura cestou, „žádal, aby byl poblíž svých mužů. Dost si na tom zakládal.“

Dane pohlédl dolů na drobného mužíka. Co tím Mura chtěl říct?

Mura byl pro Danea větší záhadou než kdokoli z posádky. Stevard byl japonského původu - a Dane se hned v prvním ročníku studia dozvěděl o tom strašném osudu, který postihl japonské souostroví, ležící na opačné straně oceánu od jeho rodné vlasti. Mohutná sopečná činnost, po níž následovaly přílivové vlny, smetla ze zemského povrchu celý jeden národ během dvou dnů a jedné noci; Japonsko přestalo existovat a bylo navždy vymazáno z map Terry.

„Tudy.“ Mura došel na konec chodby a pokynul Daneovi, aby vstoupil do pootevřených dveří.

Stevard se nikterak nesnažil ozdobit zdi své soukromé sva-tyně; příkladný pořádek působil až tísnivě. Ale na sklápěcím stolku stála plastokřišťálová koule, jejíž obsah upoutal Daneovu pozornost.

V samém středu se vznášel motýl z Terry s roztaženými, nádherně zbarvenými křídly; byl v něm uvězněn navěky, a přece se zdálo, že je plný nespoutaného života.

Mura si všiml Daneova zaujetí a zlehka zař-ukal na kouli. V odpověď na ten dotek se křídla nepatrně zachvěla a uvězně-ný krasavec se pohnul.

Dane se zhluboka nadechl. Podobnou kouli už viděl ve skla-dišti, věděl, že Mura sbírá hmyz z nejrůznějších planet a pak je ukládá do průzračných koulí - na palubě Královny byly ještě dvě. V jedné z nich byl ukrytý vodní svět: mezi mořský-mi řasami a vějířovitými listy kapradin se prohánělo hejno napůl hmyzích, napůl rybích potvůrek, a kolem nich se plíži-lo prapodivné čtyřnohé stvoření s křídlovitými ploutvemi a zlověstně naježenými bodlinami. Tato koule byla vystavená na čestném místě ve Van Ryckeově kabině. Ta druhá skýtala úchvatný pohled na miniaturní stříbrné věžičky ověncené průsvitnými perleť-ovými korálky. Tento poklad jako oko v hlavě střežil spojovací technik.

„Jo, dá se to snadno vyrobit,“ pokrčil Mura rameny. „Je to prima způsob, jak zabít čas, nic víc.“

Zvedl kouli, zabalil ji do ochranného vlákna a opatrně ji ulo-žil do oddělené přihrádky, vypořádkované proti vibracím star-tu Královny. Pak odsunul další panel, aby Daneovi ukázal jeho nové obydlí.

Bylo to nouzové skladiště, které Mura vyklidil a zař-ídil vi-sutým ložem a malou skříňkou. Nebylo tak pohodlné jako předchozí kabinka, ale nebylo o nic horší než ubikace, kterou mu přidělilo Školici středisko během zkušebních letů na Mars a Měsíc.

Ještě před úsvitem vzlétli a kurs na Limbo nabrali dřív, než se Dane probral z těžkého spánku. Zrovna dorazil do jídelny, když se opět rozezněl výstražný signál, držel se stolu a lapal po dechu, aby překonal závrať, která dokazovala, že právě překročili bariéru hyperkosmu. Nad hladkým přechodem do jeho atmosféry dohlíželi v řídící kabině Wilcox, kapitán i Rip.

Ani za nic bych nechtěl být kosmickým navigátorem, na-padlo Danea už po několikáté od doby, co se pohroužil do studia kosmonautiky. Třebaže břemeno rutinních kalkulací přebíraly dva počítače, stačila nepatrná chybička ve výpočtech, a raketa se mohla zřítit na planetu, místo aby byla navedena na potřebnou vzdálenost od ní. Teorii průlomu do hyperkos-mu měl vštípenou do nejmenších podrobností, věděl, jak se určuje kurs, ale pochyboval o tom, zda by měl tu odvahu sku-tečně řídit raketu do hyperkosmu a zpátky.

Mračil se na zeď a znovu probíral seznam vlastních nedo-statků, když ho vyrušil Rip.

„Páni!“ vydechl mladší astronavigátor a s hlubokým povzde-chem se svalil na nejbližší židli. „Tak, jsme tam a nic neruplo!“

Danea to upřímně překvapilo. Nebyl žádným astronavigátorem, bylo v pořádku, když měl své pochybnosti. Ale aby se

ulevilo Ripovi, že má za sebou práci, která patří k jeho povinnosti - to bylo něco jiného.

„Děje se něco?“ Možná opravdu hrozí nebezpečí, nebo se něco porouchalo, napadlo Danea.

„Nic, nic!“ mávl Rip rukou. „Ale všem se nám uleví po tom skoku. Člověče,“ zasmál se, „copak si myslíš, že my se při tom nezapotíme? Možná to nenávidíme víc než ty. Jaképak máš ty starosti, dokud nepřistaneme? Vůbec žádné!“ Dane se naježil. „Že ne? A co kontrola nákladu, zásob, hydrozahrady...“ začal vyjmenovávat povinnosti, které spadaly do jeho pravomoci. „Co ti bude platný úspěšný průlom do hy-perkosmu, když se ti zkazí vzduch?“

Rip přikývl. „Ale jo, nikdo z nás tady není jen tak, pro okra-su. I když zrovna tahle cesta...“ zmlkl a k Daneově překvape-ní se opatrně ohlédl přes rameno.

„Už jsi někdy potkal archeologa, Dane?“

„Tohle je můj první let,“ zavrtěl Dane hlavou, „to přece víš. A ve Školícím středisku jsme neměli příliš podrobný dějepis - až na kapitoly, které se týkaly Obchodní aliance.“

Rip se pohodlně opřel. „Vždycky jsem se zajímal o Prapředky,“ začal tiše, téměř šeptem. „Mám u sebe pásky Haversonových 'Kosmických výprav' a Kagleova 'Přehledu dějin kosmonautiky'. Jsou to nejúplnější studie, jaké kdy byly publikovány. Dnes ráno jsem si v jídelně povídal s doktorem Richem. A můžu odpřisáhnout, že v životě neslyšel o Souvěží!“

Jelikož o něm neslyšel ani Dane, nechápal, kam tím Rip míří. Ale než se stihl zeptat, musel ho prozradit nechápatý obličej, neboť Rip přispěchal s vysvětlením.

„Souvěží je dosud nejdůležitější objev Prapředků, jaký kdy udělali lidi od Průzkumu. Nachází se na hvězdě Corvo; stojí přesně uprostřed pouště, ční do výšky sedmdesáti metrů a vypadá jako dva velké prsty vztyčené k obloze. Pokud byli odborníci schopni zjistit, Souvěží je z pevného, trvanlivého materiálu, není to ani kámen, ani kov. Rich to rychle a šikovně zamluvil, ale vsadím se, že o něm v životě neslyšel.“

„Ale jestli je to tak významný objev...“ začal Dane, ale pak zalapal po dechu, když si uvědomil, co může znamenat Richova nevědomost.

„Ano - jak to, že doktor neví o nejvýznamnějším objevu ve svém oboru? To ho staví do poněkud divného světla, nemyslíš? Jsem zvědav, jestli si ho kapitán ověřil, než s ním dojednal tu smlouvu.“

Dane na to znal odpověď. „Jeho identifikační štítek byl v pořádku, spojili jsme se s hlavním štábem Patroly. Dali nám povolení k expedici, jinak bychom přece nemohli vzlétnout z Naxosu.“

Rip to musel uznat. Předpisy a nařízení na všech planetách Federace byly natolik přísné, že existovala minimálně deva-desátiprocentní záruka, že každý, kdo se na nich zdržuje, má v pořádku identifikační štítky a povolení. Na okrajových pla-netách, které mohly přitahovat dobrodruhy a zločince, byli pracovníci Patroly dvojnásob ostražití v otázkách letových povolení.

„Jenže neměl ani páru o Souvěží,“ opakoval Rip umíněně.

Na Danea tento argument silně zapůsobil. V malém, her-meticky uzavřeném světě kosmických posádek bylo zcela vy-loučeno trávit spolu dlouhé dny, týdny a měsíce a nesblížit se, důkladně se nepoznat. Jestliže Rip tvrdil, že doktor Rich se vydává za někoho jiného, pak mluvil pravdu a Dane byl ocho-ten ho podpořit.

„A co zákony na ochranu památek po Prapředcích?“ zeptal se o chvíli později Shannon.

„V archivech jich není moc. Nehledě na to, že Obchodní aliance zatím neučinila žádný větší objev, na který by získala obchodní práva.“

„Takže i kdybychom našli něco cenného, nemůžeme se opřít o žádný precedens, je to tak?“

„To ovšem platí i opačně,“ namítl Dane. „Průzkum uvolnil Limbo do dražby. Tím ovšem podle mého soudu ztrácí všech-ny nároky na tu planetu. Z právního hlediska by to bylo po-řádně zamotané.“

„Parádně složitý případ,“ zahřměl jim nad hlavami Van Rycke. „Takový soudní spor by si určitě nenechal ujít žádný věhlasný advokát. Táhlo by se to do nekonečna, dlouhá léta, až dokud by toho všechny zúčastněné strany neměly plné zuby, anebo nezemřely. A právě proto cestujeme s Listinou výsadních práv Federace bezpečně ukrytou v sejfu.“ Dane se ušklíbl. Mohl vědět, že takový ostřílený kozák v Obchodní alianci jako jeho nadřízený bude mít vše promyšle-no do nejmenších podrobností. Výsadní práva na veškeré ná-lezy na Limbu!

„Na jak dlouho?“ Ripa pořád ještě sužovaly pochybnosti.

„Jako obvykle - rok a den. Nezdá se mi, že by Průzkum byl nějak zvlášť ohromen vyhlídkami na mimořádné objevy, jako jsou očividně naši pasažéři.“

„A co vy, pane - myslíte si, že tam něco objevíme?“ vložil se do toho Dane.

„Nikdy neodhaduji dopředu, co na které planetě objevíme,“ odpověděl Van Rycke klidně. „V naší branži je i bez toho na-strážených dost léček. Pokud z nich chlap vyvázne se zdra-vou kůží, spolehlivou raketou a rozumným procentem zisku, pak jsou mu božové vesmírných končin příznivě nakloněni. Nemůžeme chtít víc.“

Ve dnech, které následovaly, se Richovi muži drželi v ústraní; čerpali z vlastních zásob a sotvakdy vyšli ze svých skrov-ných příbytků. S posádkou Královny se prakticky nestýkali. Mura hlásil, že tráví nejvíc času spánkem nebo nějakou složi-tou hazardní hrou, kterou je naučil Rigelan.

Ačkoliv se doktor Rich stravoval v jídelně, přicházel v době, kdy tam z posádky Královny byl málokdo, a to obvykle jen mechanici a inženýři. Úmysl, nebo dokonale zrežírovaná ná-hoda? Pod záminkou, že si chce prohlédnout své budoucí působiště, se snažil vypůjčit si videokazetu Průzkumu o Lim-bu, ale směl tak učinit pouze před ostřížima očima hlavního nákladového inženýra. I když se tvářil roztěkaně, jeho očí nic neuniklo, tím si byl Dane jistý.

Královna přešla podle plánu do normálního kosmu uvnitř planetární soustavy Limba. Dvě zbylé planety, které kroužily kolem slunce, byly od zdroje světla a tepla natolik vzdáleny, že tvořily zmrzlé světy bez života. Ale Limbo kolem něj krou-žil po přibližně stejné dráze jako Mars v jejich rodné sluneční soustavě. Když se dostali do magnetického pole Limba, na-vedly je automatické navigační systémy na brzdnou oběžnou dráhu, v níž tření atmosféry zpomalilo raketu

na přistávací rychlost. Spojovací technik zapnul v celé lodi obrazovky snímající přibližující se povrch Limba. Ti, kteří nebyli ve službě, se připoutali bezpečnostními pásy a sledovali záběry nového světa.

Nejdřív se objevily ošklivé hnědošedé jizvy spálené krajiny. Ale jak raketa pronikala čím dál hlouběji do atmosféry v úhlu, kterým proklouzávala jednotlivými vrstvami vzduchu, zaleskly se pásy zeleně protkané malými jezírky i velkými vodními plochami, které dokazovaly, že na Limbu zůstaly i přes tu zkázu ohněm zachovány jisté formy života.

Den se proměnil v noc a noc v den, zatímco oni opisovali kolem Limba stále menší kružnice. Kdyby měli striktně dodržovat pravidla přistání v normálním „primitivním“ světě, pokusili by se přistát někde v pouštní krajině, odkud by tajně prozkoumali okolí na výzvědných letounech, aby se o obyvatelích dozvěděli něco dřív, než dojde k přímému kontaktu. Ale jelikož se dalo počítat s tím, že se na Limbu nevyskytují vyšší, inteligentní formy života, mohli si pro přistání vybrat to nejlepší místo.

Wilcox je sice bezpečně přenesl hyperkosmem, ale přistání chtěl pilotovat sám kapitán. Nakonec si vybral místo na rozhraní spálené oblasti a zdravé půdy.

Byl to náročný manévř, na hony vzdálený snadnému přistání na ozářeném kosmodromu s naváděcími rampami, jaké by zvládl každý začátečník. Ale Královna měla za sebou už několik takových přistání; zkušené ruce kapitána ji snášely opatrně dolů, až dosedla s trhnutím, jež bylo za daných okolností zanedbatelné.

„Přistání úspěšně provedeno,“ ozval se pilotův hlas v re-produktorech.

„V pořádku,“ reagoval Stotz ze strojovny.

Dane si odepnul bezpečnostní pásy a zamířil k Van Ryckeově kanceláři pro další pokyny. Ale nedošel ani ke dveřím, když vrazil do doktora Riche.

„Jak rychle jste schopni vyložit zásoby?“ zeptal se archeolog.

Van Rycke si ještě odepínal pásy. Překvapeně vzhledl.

„Chcete je vyložit hned?“

„Jistě. Jen co odpečítíte zámky!“

Hlavní nákladový inženýr si nasadil na světlé vlasy služební čepici. „Tak rychle nepostupujeme, doktore. Rozhodně ne na cizí planetě.“

„Nejsou tady přece žádné divoši! A Průzkum potvrdil, že planeta je vhodná pro lidské bádání.“ Richova netrpělivost se rychle změnila v neskrývanou podrážděnost. Jako by jeho touha prozkoumat Limbo zesílila během kosmického letu natolik, že teď nesnesl pomyšlení na jedinou promarněnou vteřinu.

„Uberte plyn, pane doktore!“ snažil se ho uklidnit Van Rycke. „Řídíme se kapitánovými pokyny. Riskovat se nevyplácí - ať už nám Průzkum dal zelenou nebo ne.“ Zmáčkl tlačítko na zdi.

„Řídící věž!“ ozval se Tangův hlas.

„Nákladový inženýr řídící věži: můžeme začít s vykládkou?“

„Hlásíme, že nejsme připraveni,“ zněla odpověď. „Vzorkovač ještě pracuje.“

Doktor Rich udeřil pěstí do panelu dveří. „Vzorkovač!“ vybuchl. „Tak oni mají podrobnou zprávu od Průzkumu, a teď tu nějaké pitomé vzorky!“

„Proto jsme dosud naživu,“ namítl suše Van Rycke. „V této branži existují rizika, která lze podstoupit, a rizika, kterým je lepší se vyhnout. Tuto zásadu nehodláme porušit ani dnes.“ Posadil se ke stolu a Dane se opřel o zeď. Vše nasvědčovalo tomu, že s vykládkou nebude žádný spěch.

Doktor Rich na něj vztekle zavrčel - Daneovi náhle připomněl kapitánovu modrou příšeru Hoobata v kleci, s tím rozdílem, že archeolog si netroufl plivnout na ně - rozrazil dveře dokořán a nasupeně odkráčel za svými pomocníky.

„No, to bychom měli.“ Van Rycke se pohodlně opřel a ukázal na obrazovku. „Že by tohle byl zrovna malebný výhled, se tedy říct nedá.“

V dálce se rýsovalo pohoří - horizont rozeklaných šedohnědých skalnatých štítů tu a tam pokrytých sněhem. Jejich úpatí lemovala úzká, klikatá údolí posetá sinavou, nezdravou ve-getací. Krajina, byť zalitá sluncem, vypadala pochmurně a bezútěšně - scénérie jako vystřižená z tíživého zlého snu.

„Vzorkovač hlásí podmínky vhodné pro život,“ náhle oznámil hlas z řídící věže.

Van Rycke opět zmáčkl tlačítko mikrofonu. „Nákladový inženýr kapitánovi. Přejete si, aby se připravily skupiny průzkumníků?“

Ale odpovědi se nedočkal, neboť do místnosti opět vtrhl Rich. Odstrčil Van Ryckea a do mikrofonu zakřičel: „Kapitáne Jellico - tady Salzar Rich. Žádám, abyste okamžitě povolil vyložení mých zásob - okamžitě, pane!“

Jeho první odpovědi bylo naprosté ticho. Dane si v duchu kladl otázku, jestli je kapitán tak rozčilený, že se nezmůže na souvislou odpověď. Žádat od kapitána, aby udělal to či ono, bylo neslýchané. Dokonce i členové Patroly museli slušně poprosit.

„Jaký pro to máte důvod, doktore Richi?“ K Daneově překvapení zněl jeho hlas klidně, nevzrušeně.

„Důvod!“ vyprskl Rich a naklonil se nad Van Ryckeu stůl.

„Přece abychom se mohli utábořit ještě před setměním!“

„Zříceniny směrem na západ...“ přerušil Tangův monotónní hlas Richovo běsnění.

Všichni tři se podívali na obrazovku, z níž zmizelo pohoří na severu a vystřídala je scénérie na západě, když spojovací technik pootočil hledáčkem kamery z jedné světové strany na druhou.

Naskytl se jim pohled na spálenou krajinu, kterou neznámé zbraně Prapředků sežehly na skálu, do níž vyryly hluboké brázdy; ty vyplňovala sklovitá struska, která zachytávala a odrážela sluneční paprsky v jasných záblescích. Ale za touto pustinou se rýsovalo něco jiného - změť stavení, jež sahala do nezničeného kruhu vegetace.

Zříceniny tvořily v té bezútěšné krajině zářivou skvrnu přelévající se v křiklavých odstínech červené, žluté, zelené a modré. Od Královny byly vzdáleny asi třicet kilometrů, a pohled na ně vyrazil dech trojici ve Van Ryckeově kanceláři.

První se vzpamatoval doktor Rich - snad proto, že se nyní ocitl na jemu známé půdě.

„Tamhle!“ zabodl nervózní prst do obrazovky. „Tam se utá-boříme!“ Prudce se otočil k mikrofonu a zvolal; „Kapitáne Jellico - rád bych rozbil tábor v těch zříceninách. Jen co nám nákladový inženýr vydá naše zásoby...“

Jeho vehemence nakonec zvítězila; krátce poté rozlomil Van Rycke v doprovodu nedočkavého Riche pečeteť na záklopce nákladového prostoru; zbylí tři členové jeho expedice stáli v pozoru za nimi.

„Teď se toho ujmeme my, Van Ryckeu...“

Ale paže nákladového inženýra se vymrštila a zablokovala Richovi vstup.

„Ne, doktore, díky. Náklad opustí Královnu jen pod dohledem mých lidí.“

Rich musel ustoupit, ale soptil, když Dane pomocí jeřábu vyložil z rakety nejdřív pásový dopravník, který patřil posádce Královny. Dane dohlížel na celou vykládku. Rigelan vylezl na transportér, přepnul řízení na manuál a odjel s ním ke zříceninám. Po vyložení se dopravník řízený signálem rakety mohl vrátit sám pro druhou várku.

Rich a dva jeho společníci odjeli s druhým nákladem; Dane osiřel se zamlklým čtvrtým členem výpravy a čekali na transportér. Poslední náklad tvořily různé menší předměty, pře-vážně osobní zavazadla výpravy.

Přes zjevný nesouhlas Richova společníka navrhl Dane pytle na hromadu, aby je pak mohl snáz naložit na transportér. Vtom Richův společník upustil ošoupaný batoh. Když dopadl s žuchnutím na zem, přezkou se zachytil o skálu a otevřel se.

Muž s tlumeným výkřikem vyskočil a vysypané věci začal střelhibtě cpát zpátky, ale nebyl dost rychlý, aby stihl ukrýt knihu zabalenou do nátlélníku.

Ta knížka! Dane přimhouřil oči proti slunci, ale neměl čas prohlédnout si ji důkladněji - Richův společník už zapínal batoh. Jenže Dane si byl jistý, že její dvojče už někde viděl - ano, na Wilcoxově letové desce. Proč by měl archeolog mít u sebe počítačový text astronavigátora?

5.PRVNÍ VÝZVĚDNÁ VÝPRAVA

Soumrak na Limbu houstl a prodlužující se stíny náhle nabyly zvláštního, jako by hmatatelného rozměru. Dane dohlédl na uzavření vnější záklopky nákladového prostoru; transportér, který se sám vrátil z poslední cesty napříč pusti-nou, zůstal zaparkován na sežehlé půdě pod ochrannými kři-dly Královny. Posádka dodržela všechna bezpečnostní opat-ření, jež platí pro kosmické lodi na neznámé planetě. Rampa byla vtažena dovnitř, všechny otvory, včetně vchodu a průle-zů, byly hermeticky uzavřeny. Okolnímu Limbu nastavovala Královna hladké, rovné boky, jež nemohlo prorazit nic kromě nejmodernějších, vysoce technických zbraní. Zástupci Ob-chodní aliance vyráželi do kosmu výlučně v lodích, které mohly v případě potřeby sloužit jako pevnosti.

Zabrán do těchto úvah stoupal Dane z patra do patra, až dorazil k Ripově stísněné komůrce u vchodu do řídicí věže.

Čerstvě vyškolený astronavigátor se krčil na sklápěcí židlička a v ruce držel fotoaparát s teleskopickým objektivem.

„Vyplýtvat jsem celý film na ty trosky,“ oznámil vzrušeně Daneovi, který zůstal stát ve dveřích. „Ale řeknu ti - ten Rich, to je tedy pěkný parazit, jen co je pravda! Divím se, že ho Sinbad nevyhnal s ostatními hlodavci a nepřinesl nám ho v zu-bech jako patřičnou kořist!“

„Co zas provedl?“

„Tak my tady narazíme na největší objev po Prapředcích,“ ukázal prstem na barevné hradby, „a milý doktůrek se na něj vrhne a obsadí ho, jako by to bylo jeho osobní vlastnictví. Ka-pitánu Jellicovi řekl, že si prý nepřeje, abychom si to tam šli obhlédnout - že prý 'zásahem neškolených turistů se už zni-čilo tolik vzácných nálezů'. Neškolených turistů!“ Ta slova zaduněla Ripovi někde hluboko v hrdle, a Dane v jeho hlase poprvé postřehl skutečné pohrdání.

„No, koukej,“ podotkl Dane rozumně, „ani se čtyřmi po-mocníky nemůže pročesat celou planetu. Vyšleme přece vý-zvědnou hlídku, jak se to běžně dělává, ne? Co nám brání v tom, abychom vypátrali pár vlastních zřícenin první katego-rie? Nemyslím, že by Rich našel jediné vzácné pozůstatky na celé planetě. A nikde není psáno, že nemůžeme prozkoumat ty, co najdeme my.“

Ripova tvář se rozjasnila. „Tys na to kápnul, člověče!“ zvo-lal a odložil fotoaparát.

„Co je tedy fakt,“ dolehl k nim z chodby Kamilův pečlivě modulovaný hlas, „drahého doktora Riche nemůže nikdo obvinít ze zanedbávání povinností. Jak jen upaloval k těm zříceninám! Jako, by čekal, že tam najde někoho, kdo si bude ukrajovat velké kusy z těch nejlepších exemplářů. Řeknu vám, ten člověk je pro mě velkou záhadou, pro vás ne?“

„Nemá ani ponětí o Souvěží,“ připomněl Rip své staré podezření.

„A ten jeho zrzavý pomocník nosí v batohu počítačový text astronavigátora.“ Dane byl rád, že může svou troškou přispět i do mlýna, zejména když to slyšel Kamil. Ohromené ticho, které vyvolalo jeho oznámení, mu zalichotilo. Ale Ali mu jako obvykle honem srazil hřebínek. „A jakpak jsi ty mohl přijít na tak závažnou věc?“

Dane se rozhodl ignorovat ten slabý, avšak nepřijemný dů-raz na slůvku „ty“.

„Upustil batoh, z něj vypadla ta knížka a on měl náramně naspěch, aby ji uklidil z dohledu.“

Rip otevřel nástěnnou skříňku a vydal z ní tlustou knihu v nepromokavém obalu. „Viděl jsi něco podobné téhle?“

Dane potřásl hlavou. „Ta jeho měla na obalu červený pruh - jako ta, co leží na Wilcoxově stole v řídicí věži.“

Kamil tiše hvízdal a Rip na něj vykulil oči. „Ale to je přece letový záznamník!“ zvolal. „Nemá ji nikdo kromě prvního astronavigátora, a když ten opustí raketu, kapitán uloží kni-hu do sejfu, dokud nepřijde na palubu další přidělený navi-gátor. Podle platných federálních zákonů smí být v raketě pou-ze jeden jediný letový záznamník. A když je raketa definitiv-ně vyřazena z letového provozu, její letový záznamník se skartuje!“

Ali se zasmál. „Nebud' tak naivní, příteli. Co myslíš, jak asi pracují pytláci a pašeráci? Copak si ty výpočty vycucají z prstu? Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby s letovými záznamníky, co měly být dávno skartované, vzkvétal čilý černý trh.“

Ale Rip odmítavě zavrtěl hlavou. „Neměli by nová data - ta se o každém letu přepisují až dodatečně, když se registrujeme po přistání. Co myslíš, proč Wilcox odchází s knížkou do kon-trolního střediska kosmodromu pokaždé,

když přistaneme na jiné planetě? Ta kniha se pak posílá přímo do místní kanceláře Průzkumu, kde se do ní vpisují nejnovější letové údaje. A těm bys nemohl předložit nic než pravý letový záznamník - oka-mžít by si všimli, že jde o podvrh!“

„Poslouchej, svatá ty prostoto,“ zanotoval Kamil sladce. „Na každý zákon, co stvoří Federace v tom svém idealistickém vzduchoprázdnu, se najde nějaký chytrák, který přijde na to, jak ho beztestně porušovat. Neřeknu ti jak, ale jsem ochotný vsadit celý svůj výdělek z této akce, že se to děje, a ve velkém. Jestliže Thorson u toho chlápka zahlédl knihu s červeným pruhem, pak se tak děje právě teď a tady - na Limbu.“

Rip se postavil. „Měli bychom to říct Steenovi.“

„A co? Že Thorson viděl, jak tomu zlatokopovi vypadla z osobního zavazadla knížka, která vypadala jako letový zá-znamník? Tys ji nezvedl, Thorsone, že ne? Ani sis ji blíže neprohlédl?“

Dane byl nucen přiznat, že ne. Příjemné vzrušení z něj rázem vyprchalo. Jaký měl důkaz, že muž z výpravy vlastní zakázanou příručku? A Steen Wilcox byl poslední chlap na palubě, který by se vytasil s historkou založenou na něčem jiném než konkrétních důkazech. Pokud Dane nemá dotyčnou knihu v ruce a nemůže ji předložit, má jen malou naději, že mu ostatní uvěří.

„Takže jak vidíš,“ obrátil se Kamil na Ripa, „abychom si mohli před šéfy beztestně zahrát na neohrožené federální agenty či detektivy, na to musíme mít v rukou mnohem pád-nější důkazy.“

Rip se opět posadil; o rozumnosti tohoto argumentu byl pře-svědčen stejně jako Dane. „Ale,“ vrhl se na jediné povzbudi-vé slůvko v tom zdrcujícím proslovu, „říkáš 'musíme'. Pak jsi tedy taky přesvědčen, že s doktorem něco není v pořádku!“ Kamil pokrčil rameny. „Podle mého má o kolečko víc, ale to je jen můj čistě soukromý a přísně důvěrný názor, který si za-tím nechám pro sebe, a budu držet jazyk za zuby, dokud se nebudu moct vytasit s opravdovou bombou. Za celou hodinku losujeme, kdo vyrazí na první výzvědnou výpravu v našich roztomilých letadýlcích.“ Do malých letounů určených k výzvědným letům na cizích planetách se pohodlně vešli dva lidé, a když se trochu stěsnali, i tři. Obě letadla důkladně zkontrolovali technici, zatímco byl Dane zaneprázdněn vykládáním zásob expedice.

Zítra ráno vyrazí na výzvědy první výprava.

Temnou noc na Limbu nenarušovalo jediné světlo. Posád-ku Královny proto přestal bavit pohled na monotónní černé obrazovky, které je spojovaly s vnějším světem. Po večeři lo-sovali, v jakém složení poletí na výzvědné výpravy. V každé měl být jeden technik, jeden navigátor a jeden člen Van Ryckeova týmu.

Kdyby měl Dane na vybranou, chtěl by se dostat do party s Ripem. Ale los mu nepřál a přisoudil mu Kamila a Tanga. To bude asi tím, že jsem po tom tak silně toužil, napadlo Danea trpce. Pak do losu zasáhl kapitán; z důvodu, který znal jen on, usoudil, že spojovací technik musí zůstat na palubě, a tak místo Tanga určil medika Taua.

Více než znechucen takovou smělou se Dane odebral do své původní kajuty. Hnán zvědavostí začal důkladně prohle-dávat omezené úložné prostory - v mizivé naději, že snad najde něco, co poslouží jako důkaz proti záhadnému dokto-rovi. Kdyby tohle byl nějaký akční nervák z videa, on, jako neohrožený mladý hrdina by odhalil tajné plány... Ale vtom si vzpomněl na Kamilův střízlivý odhad jejich situace a na mizivou šanci, že by mohli uspět s nepodloženými dohady.

Poté začal přemýšlet o Kamilovi; snažil se přijít na to, proč ho tak nesnáší. Zčásti to způsoboval jeho oslnivě hezký vzhled a nafoukanost. Dane byl ve věku, kdy se neuměl chovat uhla-zeně, a společenské příležitosti ho pořád ještě vyváděly z míry. Byl klackovitý a neohrabaný a občas do něčeho vrazil; na cvi-čišti ve Školícím středisku ho instruktoři využívali k tomu, aby předváděli, jak se co nemá dělat. Když se teď podíval do malého zrcátka na zdi kajuty, nespátlil ve svém obličejí ani špetku půvabu. Ne, zevnějškem byl Kamil vším, co Daneovi scházelo.

Dane navíc vycítil, že Kamil má pohotového, bystrého du-cha. Dane byl spíš buldočí typ - postupoval pomalu a jistě, zatímco Kamil pádil kupředu správně vyměřenými přískoky. To je na tom to nejhorší, konstatoval Dane napůl lítostivě, na-půl pobaveně - asi bych ho snesl líp, kdyby se alespoň jednou spletl. Ale dosud byl Kamil až nechutně neomylný. Inu, i když tě Psycho přisoudil k nějaké posádce, nemůže po tobě nikdo chtít, aby sis je všechny oblíbil, usoudil nako-nec Dane. Žádný přístroj není dokonalý. Dane přece uměl sluš-ně vyjít s většinou lidí - to byla jedna z kladných a užitečných věcí, na kterou přišel během studií.

Nemá cenu hledat potíže tam, kde nejsou; s touto konejši-vou myšlenkou usnul. Jakmile začalo svítat, vstal a plný elá-nu vyrazit na výzvědy.

Kapitán Jellico respektoval přání doktora Riche a nevyslal ani jednu hlídku směrem ke zříceninám. Posádkám obou vý-zvědných letadel ovšem vydal jednoznačný příkaz: veškeré stopy po pozůstatcích Prapředků se musí hlásit přímo jemu - ovšem na takových frekvencích, aby je nemohla zachytit Richova výprava.

Dane si připevnil helmu s krátkovlnnou vysílačkou a ko-lem pasu si připnul široký opasek se svinutým tenkým, pev-ným lanem, baterkou a plochým krytem s nářadím. I když nepředpokládali, že se od Královny vzdálí na dlouho, do pro-storu pod sedadly uložili základní výbavu - malou lékární-ku, jídlo a balíček s obchodním „kontaktním“ zbožím. To ovšem podle Daneova mínění budou sotva potřebovat.

Ali se ujal řízení letadla, Dane a Tau se tísnili na sedadle za ním. Pilot stiskl tlačítko na palubní desce, a nad jejich hlavami se vysunul plastický kryt a s jemným cvaknutím dosedl na trup letadla. Vzlétli hladce z boku Královny, ve výšce její špičky vyrovnali kurs do vodorovné polohy a zamířili na se-ver po trase, kterou jim vytyčil Jellico s Van Ryckem.

Výšlo slunce, vykřesalo plamínky z nánosů strusky na spá-lené zemi a vdechlo život do mrtvolné zeleně vzdálené vege-tace, která tvořila zubatý lem údolí v úpatí pohoří. Letěli teď přímo k severnímu okraji hor, a Dane spustil nahrávací ka-meru.

Když letěli nad spoře roztroušenými trsy keřů, Ali automa-ticky snížil výšku a ubral rychlost, aby si mohli důkladněji prohlédnout okolní terén. Ale Dane nezahlédl ani nejmenší známku života - žádný hmyz ani jiného živočicha, o ranní

vzduch se s nimi nedělil žádný opeřenec.

Doletěli na konec prvního úzkého údolí a pořád nenarazili na nic, co by upoutalo jejich pozornost. Pak Ali zabočil doprava a strmě nahoru nad rozeklaný vrchol nahé černé skály, aby se poohlédli po dalším pásu úrodné půdy. Ale viděli opět jen řídké křoviny a roztroušené trsy trávy.

Slibnější bylo až třetí údolí. Jeho středem protékal malý potůček, vegetace zde byla hustší a měla sytější odstín zelené. Dane a Tau zahlédli první zajímavý objev téměř současně a jejich hlasy vytvořily duet:

„Dole pod námi!“

„Tamhle!“

Ali přeletěl nad místem, teď však ubral rychlost a zakroužil zpátky, zatímco jeho dva společníci přitiskli tvář k průhlednému krytu a snažili se najít to podivné narušení okolní scenerie.

Tamhle to je! Daneovo vzrušení rostlo, když poznal, že ho původní odhad nezklamal. Ten miniaturní pravidelně ohrazený fliček půdy - to bylo obdělávané pole. Ale jaké políčko! Bylo obehnané kamennou zídou a houštím a určitě ne-zabíralo víc než metr, metr a půl čtverečný.

V rovných řádcích na něm rostla malá rostlinka se žlutými, kapradovitými listy, která se chvěla a tetelila, jako by ji ovíval větřík, zatímco okolní keře se ani nehly.

Ali nad místem dvakrát zakroužil a poté zamířil podél údolí směrem ke zdevastované pláni. Minuli tři oddělená políčka a pak větší pozemek v místě, kde se údolí rozšiřovalo a kam se vešla tři či čtyři najednou. Všechna byla ohrazená a nesla známky pečlivého ošetřování. Ale nevedly k nim žádné cestičky, nikde žádná stavení, nikde ani stopy po těch, kteří ty plodiny zasadili se zřejmým úmyslem sklídit úrodu.

„Přirozeně,“ přerušil Tau rozpačité ticho, „možná jsme narazili na nějakou civilizaci rostlinného, a ne živočišného původu.“

„Jestli se domníváš, že ty věcičky, co vypadají jako mrkev, nejdřív postavily ty zídky a pak se zasadily do řádků...“ spustil Ali, jenže Dane uměl najít možnou odpověď. Během studií mu tak dlouho vštěpovali, aby si ve styku s mimozemšťany zachoval otevřenou hlavu, že ho teď ani nenapadlo zahrnout nějakou domněnku bez bližšího prozkoumání.

„Mohla by to být školka - dospělí možná zaseli semena.“

Aliho odpovědi bylo jen jízlivé, opovrhlivé uchechtnutí. Ale Dane potlačil rostoucí podráždění. „Nemohli bychom přistát? Měli bychom si to blíže omrknout... Přirozeně, z bezpečné vzdálenosti,“ dodal rychle.

„Poslouchej, ty horká hlavo,“ vyštěkl Ali. „Já nejsem žádný zelenáč, tak mi laskavě nerad, co mám dělat!“

Dobře mi tak, řekl si Dane v duchu. Je to můj první let v terénu - Ali má větší zkušenosti a letadlo řídí on, ne já; od teďka držím zobák. Pevně sevřel rty, a Ali mezitím spirálovitě klesal k holým skalám, v bezpečné vzdálenosti od potůčku i polí, která z něj čerpala vláhu.

Tau se spojil s Královnou a podal hlášení o nález; dostali příkaz, aby diskrétně probádali údolí a poohlédli se po sto-pách vyšších forem života.

Medik si prohlížel útesy, nedaleko kterých přistáli. „Kou-kám se, jestli tady nejsou nějaké jeskyně,“ poznamenal.

Ale ačkoliv kráčeli kus cesty vedle strmých kuželů holých černých skal, nespatřili prohlubeň ani štěrbinu, do níž by se vešlo stvoření větší než Sinbad.

„Možná se schovali, když nás uviděli,“ uvažoval nahlas Ali. „A teď nás sledují odněkud z úkrytu.“

Dane se otočil kolem osy a zkoumavě přehlédl nejen zdi útesů, nýbrž také křoviny a trsy vysoké, ostré trávy.

„Musí to být prckové,“ zamumlal si napůl pro sebe. „Ta políčka jsou přece tak malinká!“

„Jsou to rostliny,“ vrátil se Tau k oblíbené teorii. Ale Dane se pořád zdráhal s ní souhlasit.

„Dosud jsme navázali kontakt s osmi mimozemskými civilizacemi,“ řekl pomalu. „Slithové jsou plazovití, Arvové kočkovití živočichové, Fifftové ramenonožci. Další tři mají zcela jiné chemické složení než my, a zbylí dva - Kandoydé a Mimsisové - jsou hmyziho původu. Ale rostlina coby myslící bytost...“

„Je dokonale možná,“ skočil mu Tau do řeči.

Opatrně prozkoumali nejbližší políčko. Chvějící se rostlinky byly vysoké asi půl metru a jejich vroubkované listy neustále knitaly v naprostém bezvětrí. Byly zasazeny v pravidelných odstupech, půda kolem nich byla holá, bez stopy plevele či trávy. Na štíhlých stoncích nebylo vidět plody ani semena, ale když se k nim muži sklonili, ucítili ostrou, kořeněnou vůni. Ali vtáhl vzduch. „Hřebíček? Skořice? Někdo tady pěstuje bylinky?“

„Proč jen bylinky a nic jiného?“ Dane si dřep a se zájmem si prohlížel záhony. Nejvíce ho zaráželo, že nevidí nikde žádnou cestičku, žádný chodníček. Tyto miniaturní zahrádky byly pečlivě obdělány, a přesto je nespojovaly žádné komunikace, které by dokazovaly, že k nim neviditelní zemědělci chodí pěšky. Pěšky! Ale co když je to nějaká okřídlená rasa? Vyslovil tu domněnku nahlas.

„Jistě,“ uplatnil Ali taktiku srážení soupeře, v níž si tolik liboval, „hejno netopýřů, co vylézají jen v noci. Proto nás nečeká žádný uvítací výbor, to bude tím!“

Noční živočichové? To je docela možné, přemítal Dane. To ovšem znamenalo, že musí zřídit kontaktní stanici a umístit v ní noční hlídky. Ale jestliže zemědělci pracují v úplné tmě, bude obtížné je sledovat. Posádka Královny mohla tudíž udělat jen jedno: ukrýt se někde nablízku a čekat - v naději, že obyvatelé údolí zahnal do úkrytu pouze jejich neobvyklá přítomnost.

Ale přestože se Tau s Danem ukryli ve stínu vysokých skal a Ali přemístil letadlo tak, aby bylo z dohledu, hodiny se vlekly hlemýždím tempem a jejich otupeným očím se nenabízelo nic kromě aromatických rostlin a jejich zdivočelých příbuzných podél potoka.

Veškeré formy života na Limbu musely být omezené co do počtu i rozmanitosti druhů. Tau odebral vzorky vody a vegetace a chytil také hmyz barvy hlíny nápadně připomínající pozemského brouka; uvěznil jej v malé zkumavce, aby

jej mohl dopravit do rakety a důkladně prozkoumat. O hodinu později se nad hladinu potoka snesl další hmyz se širokými, bílými křídly. Ale větší zvířata jako savci, ptáci či plazi - ta všech na tady chyběla.

„Ti, co přežili ten planetární požár,“ zašeptal Tau, „to musejí být fauna na nižším vývojovém stupni.“

„Ale ta políčka!“ namítl Dane. Snažil se vykoumat, čím by mohl přilákat ty záhadné Limbany, kdyby se tady náhodou objevili. Jelikož neměl potuchy, co jsou zač, bylo obtížné odhadnout nejlepší způsob, jak s nimi navázat kontakt. Co když mají jiný zrak? V tom případě by byly zcela bezcenné ty pestrobarevné cetky, kterými se upoutává pozornost primitivních civilizací. A jestliže je jejich sluch nastaven na jinou frekvenci, nepomůžou jim ani ty hudební skřínky, které se tolik osvědčily při navazování přátelských styků s Kandoydy. Musel tudíž vycházet z vůně zasazených bylin. Jejich kořenitá aroma, až příliš ostré na notoricky otupělý lidský čich, bylo jediným vodítkem, o němž se mohl opřít. Možná by zabrala nějaká pořádně voňavá návnada. Obrátil se proto na Taua s otázkou:

„Hele, ty rostlinky jsou aromatické. Nemáš v lékárnice něco s podobnou vůní? Já mám s sebou parfémované mýdlo z Garatolu, ale to je hrozně silné...“

„Vymýšlíš návnadu, co?“ usmál se Tau. „Jo, vůně by je možná přilákala. Ale já bych to spíš zkusil s něčím z Murových zásob, přinesl bych špetku různých koření.“

Dane se opřel o skálu. Jak to, že ho to nenapadlo? Koření na ochucení jídel - jistě, Mura by v kuchyňce mohl mít nějakou substanci, která by přilákala stvoření pěstující ty kapradovitě bylinky. Ale to by se museli vrátit na základnu...

„Rekl bych,“ pokračoval medik, „že dnes už kontakt nenačkáme. Podle mého odhadu jsou to noční bytosti a my bychom se podle toho měli zařídit. Půjdem, ne?“

Jako velitel výzvědné výpravy měl Tau právo takhle rozhodnout. Dane se už nemohl dočkat, až začne s vlastními přípravami na navázání kontaktu, a tak horlivě přikývl. Zamávali na Aliho, podali hlášení na základnu a dostali příkaz vrátit se.

Jellico a Van Rycke je přijali v kapitánově kanceláři; vyslechli podrobné hlášení i Daneův návrh využít ostrého koření jako návnady na vlákání Limbanů z úkrytu. Když to Dane vyhrkl s neskrývaným nadšením, kapitán se obrátil na Van Rycka.

„Co tomu říkáš, Vane? Už jsi někdy navazoval kontakt pomocí koření?“

Hlavní nákladový inženýr pokrčil rameny. „Kontakt se dá navazovat čímkoliv, co upoutá mimozemšťana, kapitáne. Já bych byl pro, abychom to zkusili - spolu s ostatními běžnými cetkami.“

Jellico sáhl po telefonu. „Franku,“ řekl do sluchátka, „přiď sem nahoru a vem s sebou vzorky všech druhů koření s ostrou, příjemnou vůní.“

Dvě hodiny poté si Dane prohlížel své dílo; doufal, že tak činí s potřebným kritickým odstupem. Na širokém plochem kamenu, který vybral v půli cesty mezi dvěma políčky, naaranžoval výstavku předmětů ze základní výbavy - bižuterii, malé hračky, kovové cetky, které snadno padly do oka, hudební skřínku, která se na dotek rozehrála, a nakonec tři plastické misky, přikryté jemnou gázou, z nichž stoupalo aroma kořeněné směsi.

Za keřem byla ukryta kontaktní kamera; ta měla natočit každého, kdo se ke skále přiblíží, pro posádku letounu ukrytého mezi útesy nad údolím, která tam bude držet noční hlídku.

Dane se pořád ještě trochu divil, že ho pověřili tímto důležitým úkolem, ale už dřív přišel na to, že posádka Královny se řídí jednoduchým principem spravedlnosti - byl to jeho nápad, tak ať ho realizuje sám; bude jen na něm, jestli se osvědčí nebo ne. Když nasedal do letadla, aby vzlétl k vrcholům útesů, zmocnily se ho pochybnosti.

6. PONURÉ ÚDOLÍ

Na Limbo se snesla noc jako těžká, černočerná opona. Jen na bezměsíční obloze slabě a studeně blikaly hvězdy.

Dokonce i kamera, kterou umístili dole, jen stěží pronikala tou tmou, ačkoliv byla vybavena infračervenými paprsky.

Tau se protáhl a nechtěně strčil do Danea. Ačkoliv měli na sobě zimní kombinézy s dvojitou podšívkou a teplota uvnitř letadla byla stejná jako v Královně, začínali pociťovat vlezlý chlad. Rozdělili si noc na hlídky; ti dva, kteří zrovna neměli službu u malé obrazovky přijímače, si mohli na chvíli zdřímnout. Ale Dane neměl na spánek ani pomyšlení. Zíral do tmy, která je obestírala jako dusivý přikrov.

Nevěděl, kolik je hodin, když zahlédl první záblesk - rudý bajonet světla, který proťal oblohu na západě. Ali, který měl službu u obrazovky, zvedl na jeho výkřik hlavu a Tau se probíral ze spánku.

„Tamhle!“ V té tmě možná neviděli, kam míří jeho prst, ale ani to nepotřebovali. Záblesky světla křížily oblohu jeden za druhým, pak náhle ustaly a vše znovu obklopila neprůhledná tma.

Ali promluvil jako první: „Dávky z plamenometů!“ Prsty mu míhaly po klávesnici a vytvářely vzkaz Královně.

Na okamžik se Danea zmocnila panika, než si uvědomil, že ten rozruch se odehrál hodně daleko na západ od Královny. Raketa rozhodně nebyla v jejich nepřítomnosti přepadena.

Ali podal hlášení o vzdálené bitvě. Posádka rakety nezažádala žádné záblesky a o bitvě jí nebylo nic známo. Nevšimli si ani ničeho neobvyklého v okolí zřícenin, kde byl utábořen Rich.

„Máme tady zůstat?“ zeptal se Ali závěrem. Odpověď přišla okamžitě - ano, měli by zůstat, pokud nebudou nuceni se stáhnout. Teď bylo víc než předtím nutné zjistit všechny podrobnosti o povaze života na Limbu.

Ale obrazovka, která je spojovala s údolím, zůstávala zatvrzele tmavá. Rýsovaly se na ní jen matné stíny skály a kontaktního zboží - nic víc.

Drželi teď dvě hlídky - jeden hleděl na obrazovku, druhý směrem na západ. Ale noc neozářily už žádné záblesky. Pokud tam někde došlo k bitvě, bylo po všem.

Podle Daneova odhadu se to stalo těsně před svítáním, když držel stráž u obrazovky; tehdy postřehl první náznak změny. Pohyb na vychylovací destičce obrazovky byl tak nepatrný, až si zprvu myslel, že se mu to jen zdálo. Ale křoví napravo od skály tvořilo pozadí něčemu tak bizarnímu, že nevěřil vlastními očima. Jen šťastnou náhodou a reflexně zmáčkł tlačítko kamery v ten pravý okamžik.

Neboť ta věcička byla nejen přízračná, nýbrž také střelhitá; kmitala rychlostí, která ještě víc rozostřovala její beztak nezřetelné kontury. Dane něco zahlédl, to věděl nade vši pochybnost. Ale co to bylo, to neuměl odhadnout ani přibližně.

Dane se hrbil nad obrazovkou a číhal na nejmenší pohyb; Ali a Tau mu stáli za zády a rozrušením ani nedýchali. Ale ačkoliv začalo svítat a světla přibývalo, neviděli nic než křoví čechrané větrem. Ať už tudy prošlo cokoliv, o vystavené zboží neprojevovalo zájem. Budou si muset prohlédnout film z kame-ry a zkusit přijít na to, co to bylo.

Slunce Limba začalo stoupat po obloze a jeho paprsky se žíznivě vpíjely do povlaku noční jinovatky obalující vrcholy skal. Ale údolí zůstávalo opuštěné - Daneův noční návštěv-ník se už nevrátil.

Přiletěl druhý letoun s čerstvou posádkou, která je měla vystřídat. Rip přistoupil k unaveným pasažérům z noční hlídky.

„Tak co - objevili jste něco?“ zeptal se.

„Máme něco na kameře - alespoň doufám,“ odvětil Dane, ale cítil se spíš zakřiknutě, než vítězoslavně. Ta prchavá, při-zračná věcička možná ani nebyla majitelem políčka; bylo to patrně jen nějaké kolemjdoucí zvíře.

„Kapitán vám vzkazuje, abyste to omrkli na západě, než se vrátíte na základnu,“ obrátil se Rip na Taua. „Řiďte se vlast-ním úsudkem, ale pokud možno nevlítněte do nějakého ma-léru.“

Medik přikývl. Ali se ujal řízení, a vzápětí se odlepili od země; na plošině v útesech zůstali tři členové střídající hlídky.

Pod nimi se rozprostřel již známý obraz malých, úzkých údolí; v několika se rýsovaly čtverce políček. Ale přestože Ali letěl poměrně nízko, nespátřili v rostlinných porostech jedinou známku života. Letadlo urazilo asi deset kilometrů na západ, když se jim naskytl hrůzostrašný pohled.

Z doutnajících keřů ještě líně stoupal dým, půdu křížily se-žehlé pásy po vysokonapět'ových dávkách z plamenometů a tvořily nevábne chodníčky napříč zelení, sežehlou půdou a skalami.

Ale jejich pozornost upoutalo něco jiného: tři věci, schoule-né ve skalní prohlubni, jako by tam chtěly nalézt poslední úto-čiště před neznámou zbraní. Znetvořená, spálená těla byla takřka beztvará, ale pasažéři letadla okamžitě poznali, že to byly kdysi živé bytosti.

Ali zakroužil nad údolím; nikde ani živáčka. Přistáli kou-sek od místa nálezu. Když vystoupili a přelezli skalnatý pa-horek, narazili na čtvrtou oběť.

To něco bylo spálené na uhl, ale patrně nezemřelo okamži-tě. V té žalostné trosce zbylo dost vůle k životu, aby se dopla-zila do úzké štěrbiny, kde se křečovitě držela, dokud smrt ne-uvolnila sevření; pak se z ní vykutálela ven.

Tau poklekl ke zkroucenému tělu. Daneovi udeřil do nosu odporný zápach, který se mísil s pachem doutnající trávy.

Sta-čil jediný krátký pohled, aby se odvrátil, zavřel oči a svedl úpornou bitvu se zvedajícím se žaludkem.

To nebyl člověk! Nepodobalo se to ničemu, co dosud viděl nebo znal z vyprávění. To... nebylo skutečné - nemohlo být! Nad žaludkem nakonec zvítězila zvědavost, Dane otevřel oči a začal si tu hromádku prohlížet.

I bez ohledu na rozsáhlé popáleniny, které zapříčinily jeho smrt, to bylo stvoření bizarní až hrůzostrašné. Jeho tělo tvoři-ly dva kulaté balóny, jeden o polovinu menší než druhý. Ne-mělo nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo hlavu.

Z vět-šího balónu čouhaly dva páry tenounkých končetin o čtyřech kloubech, které musely být nesmírně ohebné. Z menšího ba-lónu vystupoval další pár končetin, které se u druhého klou-bu rozvětvovaly do pružných chapadel zakončených chumá-čem jako vlas tenkých přísavek. Obě části těla byly spojeny vosím pasem. Pokud Dane viděl - byl se nepřiměl k tak ze-vrubnému zkoumání, do jakého byl zabrán Tau - tělo nemělo oči, uši ani ústa.

Ale nejzvláštnější pohled skýtaly právě ty kulaté balóny. Byly popelavě bílé a téměř průzračné. Pod povrchem prosvítaly načervenalé struktury, které zřejmě sloužily jako kosti a orgá-ny. Dane netoužil po bližším ohledání.

„Bohové všehomíra!“ vybuchl Ali. „Vždyť je skrz něj vidět!“

Přeháněl - ale ne zas tolik. Limbané - pokud byl tohle Limban - byli mnohem křehčí než všechny bytosti, které dosud pozenšťané potkali. Dane si nyní byl jist, že filmová nahráv-ka z minulé noci ukáže, že kontaktním místem v údolí prošlo navlas stejné stvoření.

Ali obešel tělo, aby prozkoumal popáleniny, které tvora za-hnaly do trhliny ve skále. Opatrně se prstem dotkl začernalé šmouhy na skále a pak si jej přiložil k nosu.

„Jo, plamenomet.“

„Myslíš, že Rich...?“

Ali civěl do údolí. Stejně jako všechna předešlá leželo i toto na úpatí strmého pohoří a svažovalo se do sežehlé roviny. Nemohli být daleko od zřícenin, kde se utábořili archeologové.

„Ale proč?“ položil Dane druhou otázku dřív, než dostal odpověď na první.

Co když ty bytosti - Dane jim v duchu začal říkat důvěrně kuličky - napadli Riche a jeho společníky? Ale Dane se nějak nemohl smířit s tou představou. Ochablé tělo, nad kterým se skláněl Tau, mu připadalo žalostně bezbranné. Nebyl v něm ani náznak hrozby.

„To je právě ta otázka.“ Ali krácel dál, kolem prohlubně, v níž ležela další tři hrůzně zohavená těla, a zastavil se u břehu potůčku, který i zde, jako v ostatních údolích, protékal jeho středem a byl lemován úhlednými políčky.

V půdě byly jasně čitelné stopy vetřelce. Žádná chodidla nemohla zanechat ty dva souběžné pásy širokých rýh zaboře-ných hluboko do obdělvané, měkké půdy. Dane se zarazil.

„Transportér! Ale ty naše jsou přece...“

„Tam, kde mají být, zaparkované pod Královnou, nebo do-sud uložené v nákladovém prostoru,“ skočil mu Ali do řeči.

„A jelikož nepředpokládám, že si Rich jeden z nich přibalil do baťohu, musíme z toho vyvodit, že na Limbu panuje mno-hem čilejší ruch, než se domnívali pracovníci Průzkumu.“ Stál na kraji potoka a pak si dřepł, aby si prohlédl kus schnoucího bláta. „Ty stopy jsou ale zvláštní...“

Dane se sklonil nad zemí, ačkoliv se ho Ali neptal na názor. Ozubené pásy vozidla zanechaly v hlíně zřetelné rýhy ve vzdá-lenosti asi deseti centimetrů. Dane se trochu vyznal v trans-portérech, protože spadaly do jeho pracovních

povinností. Když bylo potřeba, uměl dokonce provést menší opravu. Ale určit původ vozidla podle otisků v půdě - to věru nedokázal. Musel se proto spolehnout na Aliho vědomosti.

Aliho další krok byl pro Danea naprostou záhadou. V kleče začal měřit vzdálenost mezi oběma brázdami pomocí skláda-ciho metru, který vytáhl z kapsy s náradím. Nakonec se Dane odvážil zeptat: „Copak se ti nezdá?“

Na okamžik to vypadalo, že Ali mu vůbec neodpoví. Pak si dřep, setřel z metru hlínu a vzhlédl.

„Standardní transportér má rozchod čtyři-dva-osm,“ pro-nesl mentorsky. „Skútr tři-sepm-osm. Podvozek laserového děla pět-sepm-dvanáct.“

Daneovi ta čísla sice nic neříkala, ale chápal jejich význam. V rámci Federace měl veškerý vozový park jednotnou výrobní normu, aby se mohly snáz provádět opravy z jedné planety na druhou. Ali uvedl rozměry třech typů pozemních vozidel, jež se běžně používaly na většině planet Federace. Laserové dělo bylo ovšem válečnou zbraní, kterou používaly pouze ar-mádní jednotky nebo hlídky; výjimku tvořily nově objevené světy, kde se jeho úzký tepelný paprsek výborně osvědčil pro-ti přebujelým pralesům a porostům v džungli.

„Tohle není ani jedno z nich,“ odhadoval Dane.

„Správně. Je to tři-dva-čtyřka. Je to taky pěkně těžký - po-kud nevezli nějaký extra těžký náklad. Takovéhle brázdy ne-udělá skútr, ani nezatížený transportér.“ Je to koneckonců in-ženýr, měl by to vědět, uznal v duchu Dane.

„Tak co to tedy bylo?“

„Něco nestandardního,“ pokrčil Ali rameny. „Nízký úzký pásák podobný rolbě, jinak by se tudy nemohl protáhnout, schopný uvést větší náklad. Neodpovídá to ničemu, co uvá-dějí běžné příručky.“

Dane se rozhlédl po okolních útesech. „Mohlo jet jen dvě-ma směry - nahoru, nebo dolů.“

Ali se vzpřimil. „Já půjdu dolů.“ Otočil se na Tauga, pořád ještě zabraného do děsivého úkolu. „Stejně ho odsud nedo-staneme, dokud nezjistí vše, co se dá.“ Otrásl se odporem a Dane nepoznal, zda to jen hrál, nebo myslel vážně.

„Mám ta-kový pocit, že by nebylo moc moudré lelkovat tady zbytečně dlouho. Výzvědná hlídka musí jednat rychle.“

Dane se otočil proti proudu. „Já jdu nahoru,“ prohlásil odhodlaně. Ali mu nemohl poroučet, nebyl přece jeho nadříze-ný. Vykročil mezi záhadnými stopami a ani se neohlédl.

Odhodlání dokázat, že umí myslet sám za sebe, ho zaměst-návalo natolik, že se dopustil osudové, u průzkumníka neod-pustitelné chyby. Třebaže měl na hlavě pořád helmu a na těle veškerou terénní výbavu, úplně zapomněl přepnout vysílač-ku na příjem, a tak odkráčel slepě do neznáma a zcela bez spojení se zbylými dvěma členy hlídky.

Oči měl přispědlené na rýhách, které ho vedly nahoru zu-žujícím se údolím k strmým stěnám pohoří. Vycházející slun-ce se opíralo o stezku, ale v místech, kde jeho paprskům pře-hradily cestu vrcholy útesů, se nořil do purpurového stínu.

Pás hlubokých brázd mířil tak rovně, jak jen dovoľoval te-rén. Nad hladinou potoka se zatřepetala krajkovitá křídla hmy-zu, který zahlédl v sousedním údolí, a pak strmě vzlétla do chladného vzduchu.

Zeleně ubývalo. Už nějakou dobu neprošel kolem obdělá-ného polička. Začínal stoupat do mírného kopce. Chodník se klikatil, a Dane kráčel opatrněji; netoužil po tom, aby na něj za nejbližší zatáčkou číhal chlap s plamenometem v ruce.

Ani na okamžik nepochyboval o tom, že ty stopy nějak sou-visejí s doktorem Richem. Ale odkud vzal pásák? Nebyl Rich na Limbu už někdy dřív? Anebo že by se vloupal do nějakého skladiště zásob Průzkumu? To ovšem odporovalo Aliho tvr-zení, že transportér nemá standardní rozměry.

Stopy náhle skončily; Dane zůstal stát a nevěřicně zíral. Ty rýhy vedly přímo do pevné, hladké skalní zdi a mizely za ní, jako by vozidlo projelo přímo skrz!

I zdánlivě nadpřirozený jev má vždycky nějaké logické vy-světlení, uklidňoval se Dane horečně. A ne jako v akčním vi-deu, kde to svalovci řeší silovými poli a podobnými nesmys-ly. Jestli ty stopy vedou do skály, je to buď iluze, anebo je ně-kde skrytý otvor, a on ho teď musí najít.

Jeho vysoké boty vrzaly na písku a štěrku, když přistoupil ke stěně na dosah ruky. Vtom postřehl něco jiného - vibrace. Tady, v úzkém hrdle údolí, kde nefoukal vítr a nešumělo listí, k němu doléhaly jen tlumeně. Přesto byl ve vzduchu zvláštní neklid; kdesi na samém okraji vnímání zvuku a pohybu re-gistroval Dane slabounké záchvěvy.

Na náhlý popud přiložil dlaně ke skále. Okamžitě to ucítil; proběhlo mu to pažemi a trupem rovnou do nohou, až se celé jeho tělo proměnilo v záznamník toho děsivého rytmického chvění, jež jako by vycházelo z nejhlubších útrob Limba.

Ale přestože pozorně ohmatal drsný skalní povrch a prohledal každický centimetr, nemohl najít ani nejmenší skulinku či prasklinu, ani stopu po nějakém vchodu a nenašel ani vysvět-le-ní pro to tíživé bum-bum-bum, které mu drásalo nervy.

Ty vibrace byly nepříjemné, takřka hroživé. Rychle odtrhl dlaně od skály, jako by ho náhle popadl strach, že ten monotónní rytmus mu uhrane. Teď byl skálopevně přesvědčen, že Limbo není tím, čím se na první pohled zdá - neobydleným světem bez života.

Poprvé si vzpomněl, že měl zůstat ve spojení s ostatními, a chvatně otočil knoflíkem na vysílače. V uších mu okamžitě zachrastil Tauův hlas.

„Volám Aliho! Volám Thorsona! Hlaste se! Hlaste se!“ Me-dikův hlas byl plný úzkosti; Dane sebou trhl a vystřelil jako šíp. Už v poklusu odpověděl: „Tady Thorson. Jsem na dru-hém konci údolí. Chci nahlásit...“

„Vraťte se k letadlu!“ přerušil ho Tau. „Vraťte se k letadlu! Ali, Thorson, vraťte se k letadlu!“

„Thorson se vrací.“ Dane se snažil najít optimální tempo, klopýtal a klouzal na kamení a štěrku; přitom poslouchal, jak Tau neustále volá Aliho. Ale mladý inženýr se neozýval.

Udýchaný Dane doběhl k místu, kde naposledy stáli s Alim. Když ho zahlédl Tau, horečnými gesty ho přivolal k letadlu.

„Kde je Ali? Kde je Kamil?“ zvolali současně a upřeně si hleděli do očí.

První se ozval Dane. „Říkal, že půjde dolů po proudu poto-ka, sledovali jsme totiž stopy toho pásáku. Já šel opačným směrem.“

„Pak to musel být on, co...“ Tau se zamračil. Otočil se a zkou-mavě přehlížel údolí svažující se do roviny. Ve vlhké půdě kolem potoka rostly husté křoviny, které zčásti zakrývaly výhled.

„Co se stalo?“ zeptal se Dane.

„Ve vysílače jsem zaslechl něčí hlas - spojení bylo okamžité přerušeno.“

„To jsem nebyl já, já ji měl vypnutou,“ vyhrkl Dane bez přemýšlení. Jakmile to dořekl, došlo mu, co provedl. Na výzvědné hlídce v terénu je zakázáno vypnout vysílačku - toto pravidlo znal z paměti i student prvního ročníku ve Školícím středisku. A Dane ho porušil hned poprvé, co byl ve službě! Cítil, jak mu tváře zalévá horko. Ale nesnažil se nic vysvětlovat, nic omlouvat. Udělal chybu, musí tudíž nést následky.

„Ali se asi dostal do maléru,“ zněla strohá Tauova odpověď. Pak vylezl do letadla a chopil se řídicích pák. Za ním nastoupil zamlklý Dane.

Kodrcavý start s přiskoky byl na hony vzdálený dokonalé plynulosti Aliho pilotování. Jakmile vzlétli, sklonil Tau špičku letadla do údolí a zpomalil natolik, aby se udrželi ve vzduchu. Sledovali terén pod sebou, ale viděli jen stopy požáru a v dále pás zeleně přerušovaný holými fličky štěrku a vyčnívajícími skalami.

Zahlédli také dvě souběžné rýhy po transportéru; Dane vyprávěl Tauovi, co zjistil při jejich sledování.

„Jestli nenajdeme Aliho,“ odušil Tau, „musíme to co nej dřív oznámit Královně.“

To se rozumí samo sebou, hloubal Dane, ale děsil se okamžiku, kdy bude muset přiznat svou nedbalost. A možná se prohrěšil nejen tím, že měl vypnutou vysílačku - možná měl trvat na tom, aby se drželi pohromadě, i když jim údolí připadalo opuštěné.

„Děje se tady něco moc ošklivého,“ pokračoval Tau. „Ti, co použili ty plamenomety, jednali protiprávně.“

Federální zákon týkající se mimozemšťanů byl přísný, to Dane věděl moc dobře. Ve Školícím středisku se musel někteří pasáže, zbavené balastu právnícké hantýrky, učit z paměti. Zástupci Obchodní aliance se mohli bránit proti útoku mimozemšťanů, ale za žádných okolností - s výjimkou přímého a bezprostředního ohrožení života - nesměli proti nim použít plamenomet, laserové dělo či jinou zbraň hromadného ničení. Zakázány byly dokonce i uspávací paprsky, ale ty si větší na brávala s sebou, když vyráželi do neznámých končin mezi primitivní kmeny.

Posádka Královny přistála na Limbu neozbrojená a hodlala jí zůstat i nadále, pokud nebude situace natolik vážná, že budou bezprostředně ohroženy jejich životy nebo raketa. Ale v tomto údolí někdo použil plamenomet - někdo, kdo tak svévolně ukojil svou sadistickou nenávist ke kulatým bytostem.

„Oni přece neútočili - totiž ty kuličky, co myslíš?“

Tauův hnědý obličej byl zachmuřený. „Neměli vůbec žádné zbraně,“ potřásl hlavou. „Podle toho, co jsem viděl, bych řekl, že byli přepadeni bez varování, prostě nemilosrdně skoseni. Možná jen tak - z legrace!“

Ta možnost v něm vyvolala tak děsivou představu, že Tau, vychován v duchu Kodexu morálních zásad Obchodní aliance, ztratil řeč.

Údolí pod nimi se začalo vějířovitě rozšiřovat do roviny. Nikde na tom vějíři nebylo po Alim ani stopy. Zmizel, jako by byl prošel skalní stěnou útesu. Ten útes! Dane přitiskl tvář k ochrannému plexisklu, aby si jej ještě jednou prohlédl z ptáčích perspektivy. Ale žádné stopy před ním nekončily.

Letadlo klesalo, Tau hledal vhodné místo k přistání. „Musíme podat hlášení Královně,“ řekl, když vypnul motory.

Zůstal sedět a okamžitě sáhl po vysílače.

7.LOŽ Z VESMÍRU

Sotva se dotkl tlačítek, když k nim dolehl táhlý kvilivý zvuk - zvláštní, mlhavě povědomý a přesto hrozivý. Tady, na samém kraji sežehlé půdy, neskučel vítr a neozývalo se nic, co by narušovalo mrtvolné ticho spálené země. Ten drásavý zvuk postavil oba Terrany na nohy. Tau jej coby zkušenější identifikoval jako první.

„Raketa!“

Dane nebyl žádným kosmickým veteránem, ale něco v tom skřipavém crescendo roztínajícím oblohu mu napovědělo, že pokud se blíží raketa, něco s ní není v pořádku. Chytil se Tauovy paže. „Co se ksakru děje?“

Medikův obličej pod opálenou pletí zbledl. Kousal si spodní ret a v jeho vytřeštěných očích upřených na oblouk nebe se zračila hrůza. Když se zmohl na odpověď, musel křičet, aby přehlušil ten rámus.

„Letí moc rychle a ve špatném sestupovém úhlu!“

Ted' jej nejen slyšeli, nýbrž i viděli - tmavý obrys na ranní obloze, stín, který se jen mihl a vzápětí zmizel někde mezi rozeklanými vrcholy severního pohoří Limba.

Ohlušující rámus náhle ustal, zavládlo tísnivé ticho. Tau pomalu vrtěl hlavou.

„Musela se zřítit. Tuhle rychlostí nemohla bezpečně přistát.“

„Co to jen mohlo být?“ lámal si hlavu Dane. Stín se kolem nich mihl tak rychle, že nestihl zaregistrovat žádné poznávací znamení.

„Na pravidelnou přepravní linku moc malé - díky bohu vesmírných končin. Teda aspoň doufám, že to nebyla pravidelná linka.“

Kdyby se takhle zřítila osobní přepravní raketa, byla by to katastrofa. To si Dane uměl představit.

„Možná nákladní loď,“ usoudil Tau. Posadil se a jeho ruce se znovu dotkly tlačítek vysílače. „Musela být neovladatelná, když vlétla do atmosféry.“ Začal vyřukávat tuto nejnovější zprávu Královně.

Na odpověď nemuseli čekat dlouho. Ať prý zůstanou tam, kde jsou, dokud k nim nepřiletí druhé letadlo s kompletní zdravotnickou výbavou pro Taua. Tento letoun se poté vypraví do hor a pokusí se najít místo zřícení, aby posádka Královny mohla poskytnout první pomoc v případě, že by to někdo přežil. Menší skupina zůstane na místě a bude pátrat po Kamilovi.

Druhé letadlo se objevilo za pár minut. Sotva se dotklo země, už z něj vylézali Kosti a Mura; Tau se k nim rozeběhl, aby si vyměnili místo. Letoun zakroužil na jasné obloze a zamířil přímo k zubatým cípům pohoří po trase, kterou se před

chvilí mihl ten děsivý stín.

„Viděli jste to z Královny?“ zeptal se Dane přicházejících mužů.

Mura zavrtěl hlavou. „Neviděli, zato jsme ji slyšeli, to jo. Byla neovladatelná!“

Kostiho široký obličej se zkrabatil úzkostí. „Muselo to s ní pořádně praštit - takovou šupu určitě nikdo nepřežil. Jednou jsem viděl podobné přistání na Junu - hrůza - všichni na mís-tě mrtví. Na té raketě asi selhalo řízení, ještě než začala přistá-vat. Vůbec se tomu pádu nebránila - vlítla sem, jako by už byli všichni mrtví.“

Mura tiše hvízdł. „Že by morová raketa?“

Dane se zachvěł. Morové rakety byly děsivým příznakem vesmírných drah - opuštěné vraky, volně se vznášející rakve s těly posádek, které se na neznámé planetě nakazily nějakou novou a zhoubnou nemocí a zemřely v osamění vesmíru - někdy z vlastní vůle - než aby zavlekly infekci do obyde-ných světů. Nezáviděníhodným úkolem hlídek ve sluneční soustavě bylo vyhledávat tyto hrozby smrti a nasměrovat je do očistných sluncí, nebo je jinak bezpečně odstranit z ves-mírných drah. Ale zde, za hranicemi civilizace, mohl takový vrak bloudit vesmírem celá staletí, než se náhodou ocitl v blíz-kosti nějakého gravitačního pole a zřítel se na nic netušící planetu.

Ale muži z Královny si byli vědomi toho nebezpečí a určitě se na vrak bezhlavě nevrhnou, pokud se jim podaří jej najít. Mohlo se totiž stát, že ke zřícení došlo dva tisíce kilometrů odsud, mimo dosah letounu. Byl tam přece Tau - a ze všech lidí byl zdravotník tím posledním, kdo by lehkomyšlně risiko-val vstup do zamořeného vraku.

„Co Ali - prý zmizel?“ obrátil Kosti pozornost na jejich úkol.

Dane podrobně vylíčil, co se stalo v údolí, a neopomněł se zmínit ani o vlastní nedbalosti. K jeho velké úlevě jeho přehmat ani jeden nekomentoval, ale soustředili se na úkol, kte-rý měli před sebou. Mura navrhl plán postupu.

„Ať Kosti nastartuje letadlo a krouží nad námi. My dva pak můžeme prohledat okolí. Možná narazíme na stopu, kterou bychom mohli ze vzduchu, snadno přehlédnout.“

Plán byl jednomyslně přijat. Letoun, nastaven na nejnižší možnou rychlost, jim pomalu kroužil nad hlavou. Dane a Mura zatím postupovali směrem k tajuplnému údolí; občas si mu-seli mačetou klestit cestu hustým porostem. Došli až k místu, kde pásy transportéru sjely ze spálené země a zabořily se do měkké, zdravé půdy.

Mura se otočil a upřeně hleděl zpátky, k širé pustině. Odsud nebylo vidět barevnou skvrnu zřícenin, ale byli si jisti, že trans-portér musel vyjet odtamtud, přešel sežehlou plán a cílevědo-mě zamířil k pohoří - až dokud nezmizel ve skalní stěně.

„Parta doktora Riche?“ ventiloval Dane své podezření.

„Možná, možná ne,“ zněla Murova dvojznačná odpověď. „Neřikal jsi, že podle Aliho nešlo o obvyklý typ stroje?“

„Ale...“ zalapal Dane po dechu, „snad si nemyslíš, že tady přežili slavní Prapředkové!“

„Ve vesmíru je možné všechno,“ zasmál se Mura. „Ale ne, nemyslím, že pradávni vládci kosmu tady zanechali své syny, aby nás přišli přivítat. Mohli tady ovšem nechat jiné věci - které teď někdo začal používat. O těch zříceninách bych se rád dozvěděl něco víc - o hodně víc.“

Na domněnce, kterou před pár dny vyslovil Rip - že totiž někde v kosmu je ukryto dědictví legendárních Prapředků a jen čeká na své objevení - tedy možná bylo zrno pravdy. Co když takovou skrýš objevil někdo neznámý tady na Limbu? Ale Dane si vzápětí vzpomněł na Aliho varovná slova, že to-tiž majetek Prapředků v rukou pozemšťanů by mohl být hroz-bou pro všechny.

Pomalu pročesávali ústí údolí a nad hlavou jim zněl uklid-ňující hukot letadla. Dane otevřel svůj polní příděl a za chůze přežvykoval gumovitou kostičku bez chuti, která měla jeho mladému organismu dodat plnohodnotnou, vyváženou stra-vu, i když rozhodně nepotěšila jeho chuťové buňky.

Prosekával se ostatním houštím, zakopl o změt' delších vět-ví a vpotácel se na miniaturní paseku obklíčenou ze všech stran trnitými křovisky. Pod nohama mu šustil hustý koberec tlejícího listí, kterým neproráželo ani stébélko trávy.

Dane se zarazil. Hnědá vrstva listí byla nedávno narušena. Do nosu mu udeřil odporný zápach hniloby, který stoupal ze zeleného bahna v místech, kde někdo rozhrabal listí.

Dane si klekl a po čtyřech prohledal rozrytou půdu. Nebyl sice žádný stopař, ale i jeho nezkušené oči poznaly, že se zde odehrála rvačka. A jelikož vlhká, bahnitá půda ještě nestihla zaschnout, muselo k ní dojít nedávno. Dane zkoumavě pozo-roval neproniknutelnou houštinu kolem mýtiny. Bylo to do-konalé místo na nečekané přepadení ze zálohy. Jestli tudy pro-cházel Kamil...

Opatrně, aby nešlápl do rozrytého bahna, přešel na opačný konec mýtiny. Nemýlil se! Ostrý zářez na větvičce dokazoval, že si tudy někdo klestil cestu - někdo, kdo byl vybaven ob-vyklou polní výstrojí, jakou používali pozemšťané.

Prošel tudy a na pasci na něj někdo číhal.

Že by Limbané? Nebo ti, co jeli tím podivným pásákem a dávkou z plamenometu skosili ty kuličky v údolí?

Ale Dane si byl jistý že odhalil, kde Aliho překvapili - nejen překvapili, ale také přemohli a zajali. Ale kam ho unesli?

Podrobil houštinu zevrubné prohlídce. Ale nikde jinde nenašel důkaz, že by tudy někdo prošel. Vypadalo to, jako kdyby se únosce dočista vypařil i s kořistí.

Danea vyrušilo zachrastění v křoví. Bleskově sáhl po prutu s uspávacími paprsky a otočil se. Ale z kruhu vysekaných větví vykoul Murův příjemný hnědý obličej. Na Daneův pokyn vyšel na mýtinu. Nebylo zapotřebí upozorňovat ho na stopy po zápase - všiml si jich sám.

„Tady na něj skočili,“ tvrdil Dane.

„Ale kdo nebo co?“ opáčil Mura. A vzápětí položil nezodpověditelnou otázku: „A jak se odsud dostali?“

„Stopy toho transportéru prošly přímo stěnou útesu!“

Mura se sklonil nad usychajícím bahnem. „Ani stopy po nějakých padacích dveřích,“ poznamenal ponuře, jako kdyby něco podobného očekával. „Zbývá tedy...“ pokynul palcem nahoru, do vzduchu, kde sílil hukot letounu kroužícího Jim

nad hlavou.

„To bychom byli něco viděli nebo slyšeli!“ namítl Dane. Ale v duchu o tom dost pochyboval. Když Tau zachytil to přerušované volání o pomoc, on byl zrovna na opačném konci údolí. Tau stál asi tři kilometry odsud a ve výhledu mu bránilo houští.

„Něco menšího než náš letoun,“ přemýšlel Mura nahlas. „Jo, to by šlo. Jednou věcí si můžeme být jisti - sebrali Kamila a my musíme zjistit, kdo to byl a kde ho teď drží. Teprve pak ho můžeme dostat zpátky!“

Prodíral se pryč houštinou a Dane za ním. Na holém pásu země zamávali na letadlo.

„Našli jste ho?“ zavolal na ně Kosti, když přistál.

„Našli jsme místo, kde ho někdo unesl,“ řekl Mura a zamířil rovnou ke tlačítku vysílačky.

Dane se otočil a vrhl poslední pohled do tajuplného údolí. Vtom si všiml něčeho, co odpoutalo jeho pozornost od údolí a okolních útesů. Když s Murou prohledávali mýtinu, ani nepostřehli, že přestalo svítit slunce. Teď se na obloze kupila mračna a kromě nich ještě něco.

Zasněžené štíty pohoří, jež se tak jasné rýsovaly proti bledé obloze Limba, když nad nimi profrčela ta loď z vesmíru, zmi-zely! Jako by se na ně snesla mléčná, vybledlá obloha s úmyslem zakrýt jim výhled. V místech, kde předtím čnely štíty, se převalovala mlha - mlha tak hustá, že smazala polovinu hori-zontu, jako když malíř přejede širokým štětcem po nepovedené krajině. Dane dosud nic podobného neviděl. Mlha se šířila rychlostí blesku: za tu chvilku, co ji fascinovaně pozoroval, stihla odříznout celé kilometry území. Kdyby se tak v ní ztra-tili...!

„Koukněte!“ rozeběhl se k letadlu, zatahal Muru za rukáv a ukázal na rychle mizející pohoří. „Koukněte tamhle!“

Kosti začal dštít kletby v nezřetelné mluvě Venuše. Mura jednoduše poslechl a koukl se. Mezitím mlha pohltila další kus obzoru na severu. Teď si všiml něčeho jiného, Z vrcholů Útesů lemujících údolí stoupaly spirály šedožluté páry a oba-lovaly skály slizkým hlenem. Jestli šlo o součást téhož úkazu, neměli pozenšťané zdání, ale mimoděk se semkli do těsného hloučku; rozechvěl je pohled na tu náhlou změnu počasí i chlad, který jim vlezl až pod kůži, jakmile zašlo slunce.

Z nečinnosti je vytrhlo zachrastění ve vysílačce a následný příkaz, aby se vrátili na loď. Změnu počasí postřehla i posádka Královny a oba letouny - ten, co pátral po havarované ra-keť i ten jejich - dostaly pokyn, aby nahlásily polohu a ne-prodleně se vrátily.

Mlha se mísila s párou, houstla a šířila se stále rychleji. Víry nad útesy se proplétaly, tvořily neprodyšné hradby a padaly dolů.

Kosti na ně upíral pohled plný úzkosti. „Musíme rychle vypadnout, pryč od těch údolí. To už není mlha - to je smog, jaký znám jen z dávných legend. Můžeme sice zapnout nou-zový světlo-met, ale to bych udělal, až když nebude zbylí...“

Ovšem než stihli vzlétnout, doplazila se mlha na dno údolí a v obrovských chomáčích se nafukovala nad drsným povrchem spálené země. Pohoří i útesy zmizely, jejich úpatí za-střela clona. Bylo tajuplné a děsivé pozorovat, jak mizí obrovské prostory a vyplňuje je špinavá vata, převahuje se, víří a krouží v ďábelském tanci na oslavu vítězství živlů. Kosti nastavil řízení na nejvyšší rychlost, ale neurazili ani kilometr zpáteční cesty, když byl nucen ubrat. Neboť mlha nejenže zaplavovala údolí, ale šířila se i nahoru, kroužila a nadýmala se pod nimi ve stále hustších chuchvalcích. Přesto jim nehrozilo nebezpečí, že zabloudí. Tenký zvuko-vý signál, který jim zněl ve sluchátkách, naváděl letoun zpát-ky k mateřské lodi. Ani toto vědomí jim však nepřinášelo úle-vu, když se vznášeli nad vzdouvajícím se mořem mlhy.

Na ochranném krytu se tvořily mazlavé bubliny. Pouze stá-lý hukot radarového signálu je spojoval se skutečností.

„Doufám, že kluci to stihli z těch hor otočit dřív, než to zača-lo houstnout,“ přerušil Kosti napjaté ticho.

„Jestli ne,“ řekl Mura, „budou muset přistát, než se to zved-ne.“

Kosti opět zpomalil, když hukot radaru zesílil. „Nerad bych to napálil rovnou do té staré dámy.“

Uprostřed neproniknutelného mlhavého příkrovu ztratili úplně orientaci, odhad směru i vzdálenosti. Mohli letět ve výšce tři tisíc metrů, stejně tak jako pěti či deseti nad nerovným povrchem skalnaté pláně. Kosti se hrbil nad palubní des-kou; jeho obvykle veselý obličej byl ztrhaný, oči mu tékaly z mlhy na číselníky a zpátky.

Vtom zahlédli raketu - tmavý stín vystupující z hustého závoje. S mistrovskou zručností navedl Kosti letadlo na při-stání, až se jemně sneslo k zemi. Ale s výstupem Kosti nespě-chal - místo toho si přejel tvář hřbetem dlaně. Mura se před-klonil a poplácal ho po širokých zádech.

„Skvělá práce!“

„To bych prosil!“ zašklebil se Kosti.

Vylezli z letadla a než vykročili k nejasnému obrysu Králov-ny, chytili se impulzivně za ruce. Dotek dlaní je nejen uklid-ňoval, ale dodával jim pocit bezpečí, jaký všichni potřebovali. Sevřela je hrozivá, nevlídná mlha; srážela se jim na helmách a kombinézách a v mastných krupějích stékala dolů.

Ušli jen pár kroků, když se z mlhy vynořil oblouk rampy a přátelsky jim kynul; vyběhli po ní a vstoupili do příjemného světla a tepla vstupní haly. Jasper Weeks přecházel nervózně sem a tam, bledý drobný obličej měl stažený úzkostí.

„Ach, to jste vy!“ znělo jeho nelichotivé přivítání.

Kosti vybuchl smíchy. „A koho jsi čekal, drobečku? Sensorického draka chrličího oheň? Jistěže jsme to my, a jsme zatra-ceně rádi, že jsme zpátky!“

„Něco není v pořádku?“ přerušil ho Mura.

Weeks opět přikročil k vnějšímu průlezu. „Ten druhý letoun - už hodinu nemáme od něj žádnou zprávu. Kapitán jim na-řídil, aby se vrátili, jen co zahlídl tu mlhu. Podle informační videokazety Průzkumu mohou tyto mlhy trvat i několik dní - ale v tuto roční dobu nejsou tak obvyklé.“

Kosti hvízdal. Mura se opřel o zed' a rozeplnul si helmu.

„Několik dní...“ zamyslel se Dane. Zabloudit tak v té břečce a uvíznout v ní celé dny! Nezbyvalo by jim, než zůstat někde trčet a modlit se, aby to dobře dopadlo. Jenže nouzově přistát v horách za takových podmínek...! Teď už chápal, proč Weeks tak nervózně přešlapuje u vchodu. Jejich let nad planinou byl za těchto okolností procházkou růžovým sadem ve srovnání s potížemi, jaké asi musí překonávat posádka druhého letounu.

Vyšli nahoru, aby podali hlášení kapitánovi. Ten je ovšem poslouchal jen jedním uchem; to druhé měl přilepené k vysílačce a sledoval Tanga, který seděl u hlavní obrazovky snímající okolí rakety. Prsty měl položené na tlačítku naváděcího světelného signálu, podle kterého by se mohl orientovat ne-zvěstný letoun. Tam někde v tom tajemnu byl teď nejen Ali, nýbrž také Rip, Tau a Steen Wilcox - téměř polovina posádky.

„Už to je tady zas!“ Tang se zamračil a rychle odtrhl sluchátka od uší; rámus, který jím otřásl, teď slyšeli všichni ko-lem. Hukot silil a jeho tón se zvyšoval do ostrého, uší drása-jícího pískání.

Dane mu naslouchal a po chvilce postřehl něco jiného - tlumený, hluboký rytmus, který tvořil ostrý kontrast pisk-lavému tónu; ten rytmus mu byl povědomý... ano, ucítil jej, když přiložil dlaně ke skalní stěně onoho tajuplného údolí. Byl navlas stejný jako ty vibrace útesu!

Pak zvuk ustal stejně náhle, jako začal. Tang si opět nasadil sluchátka a naslouchal, jestli neuslyší signál - z nezvěstného letounu nebo Aliho vysílačky.

„Co to bylo?“ žasl Mura.

Kapitán Jellico pokrčil rameny. „Může to být cokoli - tvoje domněnka bude stejně správná jako naše. Možná nějaký signál - v pravidelných intervalech se ozýval celý den.“

„Čili musíme připustit,“ ozval se Van Rycke ve dveřích řidičské kabiny, „že na Limbu nejsme sami. Na Limbu je toho ve skutečnosti mnohem víc, než co se nabízí zběžnému pohledu.“

Dane vyslovil nahlas své podezření. „Ti archeologové...“ spustil, ale kapitánův ostrý, káravý pohled ho zastavil takřka v půli slova.

„Nemáme ponětí, co za tím vším věží,“ pronesl kapitán od-měřeně. „Chlapi, jděte si dát něco na zub a odpočíte si.“

Dane - dotčen tím, že ho kapitán tak příkře odbyl - se odplí-žil za Murou a Kostim do jídelny. Když kráčeli kolem kapitánovy soukromé kajuty, slyšeli divoké skřeky Hoobata. Ta zrů-da se zřejmě cítí stejně mizerně jako já, napadlo Daneu sklíče-ně. Ani teplý pokrm, nesrovnatelně chutnější než ty železné zásoby, co žvýkal předtím, mu nedokázal zvednout náladu.

Zato na Kostihovo měla večere účinek přímo zázračný. „Tenhle Rip,“ oznámil všem u stolu, „má přece všech pět pohromadě. Pan Wilcox taky ví, co dělá. Jsou určitě někde zalezlí v teplíčku letadla a nevylezou, dokud se ta mlha nezvedne. V tomhle přece nikdo nevystří ani nos!“

Kdoví, jestli má pravdu, přemítal Dane. Co když jsou na Limbu bytosti, které znají rozměry počasí, umějí navigovat i v takové mlze a využívají ji jako clony? Ten signál, co zaslechli ve vysílačce - co když jím někdo navádí nějakou výpravu, která se potají plíží mlhou a míří k nic netušící Královně?

8. UVÍZLÍ V MLZE

Členové posádky, kteří neměli nic důležitého na práci, lelkovali u hlavního průlezu a vykukovali ven, do šedi-vé vaty nové scenerie Limba. Byli by se rádi shlukli kolem Tangova přijímače v kontrolní věži, ale odrazovala je přítomnost kapitána Jellica. Raději si dřepili na špičce rampy, civěli do mlhy a natahovali uši, jestli nezaslechnou hukot motoru letadla, které tak toužebně vyhlíželi.

„Nejsou padlí na hlavu,“ poznamenal Kosti už po dvacáté, „nebudou přece riskovat krk a prodírat se tímhle svinstvím. Zato Ali - to je něco jiného. Toho unesli, než tohle začalo.“

„Myslíš, že jsou to pytláci?“ spekoval Weeks.

Jeho velký partner zvažoval tuto možnost. „Pytláci? Jo, ale řekni mi, jak můžou tady na Limbu pytláčit? Nevezeme přece náklad vzácných kožesin, ani drahokamy, a ani jsem neviděl, že by se tady povalovaly drahocennosti a čekaly, až je někdo posbírá. Co ty mrtvolky v tom údolí, Thorsone,“ obrátil se na Daneu, „vypadaly, že by měly něco, co by stálo za to ukrást?“

„Nebyli ozbrojení - a pokud jsme mohli posoudit, byli naří,“ odpověděl Dane zamyšleně. „A na těch políčkách pěstovali něco aromatického, co jsem dosud neviděl...“

„Drogy - nebyly to náhodou drogy?“ napadlo Weekse. „V tom případě nějaký nový druh - Tau to podle listů nepoznal.“ Dane zvedl hlavu a hleděl do mlhy. Byl si téměř jist - znovu, ozvalo se to znovu! „Poslouchej!“ popadl Kostihovo za rukáv a táhl ho na rampu.

„Neslyšíš nic?“ zeptal se ho po chvilce.

Někde v dálce se něco ozývalo - v mlze, potemnělé blízkosti se nocí, silil pravidelný rytmus běžícího motoru; nějakým trikem se zmohónasoboval, až se zdálo, že se na raketu řítí celá flotila malých letounů ze všech světových stran.

Dane se prudce otočil a uchopil páku ovládající světla po-dél rampy. I když je pohlcovala mlha, mohl jí proniknout slabý záblesk a usnadnit tak přistání letounu. Weeks zmizel. Dane slyšel, jak dupe po žebříku někde uvnitř a spěchá oznámit tu novinu. Ale než se stihla rozsvítit světla na campe, oblohu ozářil jas signálního majáku na špičce rakety, který nedokázalo zastínit nic, přestože jeho paprsky rozptylovala mlha.

Ve stejném okamžiku se kolem mihl tmavý předmět v tak těsné blízkosti, až Dane uskočil ze strachu, že to škrábne o rampu. Hluk motoru silil a slábl, pak zařval, když se stín objevil znovu a začal kroužit nad zemí.

Přistál s hlasitým skřípěním, které svědčilo o tom, že mlha zhoršila pilotovi odhad vzdálenosti. Na úpatí rampy se vyno-řily nezřetelné obrysy tří postav, které se daly rozeznat, až když došli k hlavnímu průlezu.

„Páni inženýři!“ zahlasil Ripův sytý hlas, když se zastavil a láskyplně poplácal bok rakety. „Jak rád zas vidím tu holku naši zlatou - bože, jak rád!“

„Jak jste to v té přišerné mlze dokázali?“ zvolal Dane.

„Museli jsme,“ odušil astronavigátor lakonicky. „Tam v tom pohoří nebylo kde přistát. Samé příkré svahy - alespoň nám to tak připadalo. Řídili jsme se radarem, až na ty případy, kdy... Hele, co způsobilo to přerušení? Dvakrát se nám to přpletlo do vysílačky, nešlo to zaboha odrušit...“

Steen Wilcox a Tau kráčeli za ním volnějším tempem. Medik vypadal vyčerpaně, v ruce sotva udržel lékárníčku. Wilcox od-byl uvitací výbor nevrlym zabručáním a protlačil se k řídícímu panelu. Rip se ještě zdržel, aby položil další otázku:

„Co Ali?“

Dane mu znovu vylíčil, co objevili na té mýtině v údolí.

„Ale jak...?“ žasl Rip.

„To nevíme. Ledaže se s ním vypařili do vzduchu. Na le-toun tam nebylo dost místa. Ale vzpomeň si na ty stopy po pásáku - ten přece vjel rovnou do skály! Ripe, na Limbu se děje něco nekalého...“

„Jak daleko je to údolí od zřícenin?“ Z hlasu astronavigáto-ra se vytratila vřelost, zněl teď odměřeněji a rázněji.

„Byli jsme k nim blíž než ke Královně. Ale na zpáteční cestě nás zaskočila mlha a už jsme je neviděli - pokud jsme nad nimi vůbec proletěli.“

„A po tom jediném přerušeném volání jste už Aliho víckrát nezachytili?“

„Tang se o to pokoušel. Byli jsme na příjmu celou dobu, co jsme ho hledali.“

„Asi to z něj hned strhli,“ usoudil Rip. „To by bylo od nich jen rozumné. Jinak bychom přece mohli vystopovat jejich po-lohu.“

„Ale copak by to šlo z přenosné vysílačky? I kdyby ji nikdo nepoužíval?“ Daneovi se začínala rýsovat slabá šance.

„Tedy kdyby byla pořád zapnutá?“

„Nevím. Ale dosah bude asi dost omezený. Mohli bychom se zeptat Tanga.“ Rip už stoupal po žebříku do kontrolní věže, kde měl službu spojovací technik.

Dane se koukl na hodinky a udělal rychlý výpočet: čas v raketě vynásobil hodinami naměřenými na Limbu. Byla noc. I kdyby Tang dokázal zachytit signál z Aliho přenosné vysí-lačky, teď by ji stejně nenašli.

Spojovacího technika zastihli ve společnosti téměř celé po-sádky Královny; Tang držel sluchátka od uší, aby mohli všich-ni kolem slyšet tu disonanci, která vyražela v pravidelném rytmu neznámo odkud - z nějakého skrytého místa planety ponořené v mlze.

Když vstoupil Dane s Ripem, Wilcox zrovna říkal: „To je ono! Zabírá skoro celou frekvenci naváděcího paprsku na ra-daru. Mám dva zachytné body. Je ovšem otázka,“ pokrčil ra-meny, „jak moc jsou přesné - vzhledem k nynějším atmosférickým podmínkám, především té mlze, která všechno pohl-cuje. Přichází to odněkud z pohoří.“

„Není to jen nějaká statická elektřina?“ obrátil se kapitán Jellico na Tanga.

„Rozhodně ne! Myslím, že to není signál, i když to může mít něco společného s naváděním. Spíš to zní jako nějaké velké zařízení...“

„Jaké zařízení by mohlo vysílat něco takového?“ zeptal se Van Rycke.

Tang odložil sluchátka na sklápěcí desku. „Pořádně velké - asi tak velké jako PDG - počítač desáté generace na Teře!“ Nastalo vyděšené ticho. Zařízení o stejné síle jako PPG v těchto opuštěných končinách! Chvilku jim trvalo, než si to srovnali v hlavě. Ale Dane postřehl, že nikoho ani nenapadlo zpochybnit Tangovo tvrzení.

„Ale co to tady pohledává?“ Ve Van Ryckeově hlase zněl nelíčený údiv. „K čemu to asi může sloužit?“

„Možná by nebylo od věci zjistit,“ podotkl Tang, „kdo řídí jeho provoz. Uvědomte si, že sebrali Kamila. Oni o nás vědí hodně, zatímco my pořád tápeme v temnotách.“

„Že by pytláci?“ navrhl Jellico tónem, jako by tomu sám při-liš nevěřil.

„A měli v rukou něco tak velkého jako PDG? Možná...“ Van Rycke o tom očividně pochyboval. „Ale buď jak buď, dokud se nezvedne ta mlha, stejně nemůžeme nic podniknout.“

Rampu vtáhli dovnitř a provedli další běžná bezpečnostní opatření. Dane si v duchu kladl otázku, kolika členům posád-ky se podaří usnout. Dlouho se převaloval, dokud ho nepřemohla únava z dobrodružství posledních čtyřadvaceti hodin. Ponořil se do víru tíživých snů, v nichž pronásledoval Aliho klikatými údolími a nakonec mezi čnějícími hradbami gigan-tického počítače PDG. Ali před ním utíkal čím dál rychleji, až nakonec zmizel v husté, žlutošedé mlze.

Jeho hodinky ukazovaly devět dopoledne, když opět při-stoupil k průlezu a vykoukl ven. Mohla být klidně noc - až na to, že šed' mlhy byla o pár odstínů světlejší, než když do ní mžoural naposledy. Připadala mu ovšem stejně hustá jako včera večer, když se vrátili k raketě.

Uprostřed rampy stál Rip a otíral si ruku o stehno; předtím se totiž dotkl vodícího lana, ze kterého stékaly velké, mastné kapky sražené mlhy. Zvedl ustaraný obličej k Daneovi, který k němu opatrně sestupoval po kluzkém povrchu.

„Zdá se, že se vůbec nezvedá,“ zkonstatoval Dane, co bylo nabíledni.

„Tang zřejmě zachytí signál z Aliho vysílačky!“ vychrlil ze sebe Shannon. Opět se přidržel lana a pohlédl směrem k zá-padu; dychtivě zíral do té převalující se vaty, jako by ji silou vůle chtěl rozehnat ze zorného pole.

„Odkud? Ze severu?“

„Ne, ze západu!“

Ze západu, kde ležely zříceniny - kde byla utábořená Richova parta! Pak se tedy nemýlili - Rich měl skutečně něco společného se záhadou Limba.

„Dnes brzo ráno byla na chvíli přerušena ta zvuková inter-ference,“ pokračoval Rip. „Asi na deset minut se zlepšily pod-mínky pro příjem. Tang to sice nemůže odříkáhnout, ale je přesvědčený, že zachytil šum zapnuté vysílačky na helmě.“

„Ty zříceniny jsou hodně daleko,“ namítl Dane. Ale stejně jako Rip věděl i on s jistotou, že jestliže se o tom spojovací technik vůbec zmínil, musí si být na devadesát procent jistý, že má pravdu. Tang si neliboval v pouhých dohadách a

do-mněnkách. „Co s tím uděláme?“

Rip svíral velkými dlaněmi lano. „Co můžeme dělat?“ zvo-lal bezmocně. „Nemůžeme jen tak zbůhdarma vyrazit a dou-fat, že dorazíme rovnou ke zříceninám! Kdyby tam měli za-pnutou nějakou vysílačku, to by bylo jiné...“

„A copak nemají? Copak by neměli udržovat spojení s rake-tou? Nemohl by k nim doletět náš tryskáč pomocí radiové navigace?“ přerušil ho Dane rozčileně.

„To by mohl - kdybychom měli od nich nějaký signál,“ při-pustil Rip. „Jenže Richova parta vypnula vysílačku, jen co padla ta mlha. Tang jim co deset minut volá už celou noc, použil dokonce nouzové frekvence, aby měl jistotu, že dosta-ne odpověď. Ale oni se prostě neozvali!“

Bez radarového navádění nemohl touto hustou mlhou proniknout žádný letoun a bezpečně přistát ve zříceninách.

Přes-to zachytili signál z přenosné komunikační vysílačky - snad Aliho - a to teď, před chvilku.

„Sešel jsem dolů,“ ukázal Rip na zemi, na kterou z rampy nedohlédli. „Kdybych se nebyl přivázal k rampě, stačily dva tři metry, a zabloudil bych!“

Dane tomu snadno uvěřil. Ale chápal ten neklid, který zmí-tal Ripem. Být tady uvězněn - zrovna nyní, když měli první stopu, kde by asi Kamil mohl být...! Danea to dohánělo k ší-lenství. Opatrně sešel po kluzké rampě; dole našel lano, které tam přivázal Rip, pevně uchopil jeho konec a odhodlaně vy-kročil do šedého mraku.

Vláha se srážela na kombinéze a stékala mu po obličeji; na rtech ucítil zvláštní, kovovou pachut'. Našlapoval pomalu, krok za krokem. Jediným zachytným bodem byl provaz, který tří-mal v ruce.

Z šedivé zdi náhle vystoupil tmavý předmět; když se k němu bázlívě přiblížil, ulehčeně se zasmál. Byl to pouze jeden z trans-portérů - ten, co několikrát absolvoval trasu tam a zpátky mezi raketou a Richovým táborem s jeho zásobami.

Tam a zpátky...!

Dane pevně stiskl lano. Co když...? Nemohli si pochopitel-ně být jisti... mohli pouze doufat...

Pomocí provazu se rychle přitahoval k rampě; několikrát klopýtl, jak měl naspěch. Kdyby vyšlo to, co ho napadlo, byl by jejich problém vyřešen. Mohli by najít tábor archeologa, nečekaně tam vtrhnout a překvapit ho.

Konečně dorazil k rampě; stál tam Rip a čekal na něj. Z Daneova výrazu musel uhodnout, že Dane něco objevil, ale na nic se neptal a beze slova se rozeběhl za Danem do rakety.

„Kde je Van Rycke? Kde je kapitán?“

„Kapitán spí - Tau ho přemluvil, ať si na chvíli lehne,“ od-pověděl Rip. „Van Rycke je myslím ve své kajutě.“

A tak se Dane vybral za svým přímým nadřízeným. Kéž by ten jeho nápad vyšel! Byla by to klika - největší klika, jakou by měli od té dražby, která je přivedla až sem - na záhadný hla-volam zvaný Limbo.

Hlavní nákladový inženýr ležel natažen na lůžku s rukama pod hlavou. Dane zaváhal ve dveřích, ale Van Rycke neměl zavřené oči a okamžitě je upřel jeho směrem. Dane si dodal odvahy a zeptal se: „Jel jste v posledních dvou dnech trans-portérem, pane?“

„Ne, a pokud vím, ani nikdo jiný. Proč?“

„V tom případě jsme ho tedy použili k jedinému účelu!“ Daneovo vzrušení rostlo. „A to k odvozu zásob doktora Riche do jeho tábora!“

Van Rycke se posadil a natáhl si na nohy holínky.

„A ty si myslíš, že v řízení je pořád ještě zakódovaná trasa. Při troše štěstí máš možná pravdu, hochu.“ Oblékal si kombi-nězu.

Ripovi to konečně došlo. „Máme průvodce připraveného vyrazit!“ zajásal.

„Doufejme,“ zchladil jeho nadšení Van Rycke.

Hlavní nákladový inženýr kráčel v čele skupiny, která za-mířila k zaparkovanému pásáku. Nízký přepravník stál přes-ně tam, kde ho nechal Dane - pod ochrannými křídly Králov-ny; jeho tupý nos mířil dopředu, směrem od rakety, připraven udělat čtvrt obrátky k západu. Automatické řízení bylo pořád ještě nastaveno na Richův tábor. Transportér byl tedy i navzdo-ry mlze schopen najít cestu do tábora, kam před dvěma dny dopravil zásoby, a mohl se tudíž stát neomylným průvodcem pro ty, kteří se k němu přivážou lanem. Měli teď šanci najít Aliho.

Van Rycke se beze slova otočil a vydal se zpátky ke Králov-ně. Ostatní šli za ním. Dane se ohlédl přes rameno na doprav-ník.

„Kdybychom tak měli jednu z těch pancéřovek...“ zamum-lal si pro sebe. Jeho slova zachytil Rip.

„Spíš by se nám hodila sonická puška!“

Danea to vyděsilo. Plamenomet se dal použít jako odstraš-ující zbraň nebo nástroj, kterým se dalo proniknout do opevně-ní. Ale sonická puška - před jejími neviditelnými vlnami, kte-ré dokázaly roztrhat člověka na kusy, nebylo úniku. Jestliže Rip volá po této ničivé zbraní, musí mít strach z velkého maléru. Ale jelikož byla Královna zákona dbalou kosmickou lodí, neměla na palubě ani plamenomet ani sonickou pušku, a tak zůstávaly tyto úvahy čistě akademické.

Van Rycke se vyšplhal do řídicí věže. Když zařukal na dveře kapitánovy soukromé kajuty, zaslechl oba Hoobatův skřek. Jellico odsunul panel dveří; obličej měl ztrhaný čelo zbrázdě-né vráskami starostí. Než přivítal Van Ryckea, bouchl pěstí do klece modré přišery; klec se bláznivě rozhoupala, ale ani v nejmenším neztišila ten nervy drásající skřek.

Van Rycke pozoroval rozčileného Hoobata. „Jak dlouho se takhle chová, kapitáne?“

Jellico provrtal zajatce v kleci zdrcujícím pohledem a vy-stoupil do chodby, pryč od toho rámusu.

„Skoro celou noc. Ten ubožák se patrně pomátl.“ Zasunul panel, a skřek se ztlumil. „Nemám zdání, co ho mohlo takhle rozběsnit.“

„Jeho sluch má ultrazvukový rozsah, vidíte?“ naléhal Van Rycke.

„O čtyři body. Ale co...?“ Kapitán se zarazil a přimhouřil oči. „Ta zatracená interference! Myslíte, že je nadzvuková?“

„Možná. Co dělá Hoobat, když ta interference ustane - řve dál?“

„Můžeme se přesvědčit.“ Jellico se už otočil a zamířil zpát-ky do kajuty, ale Van Rycke ho popadl za paži.

„Na odpalovací rampě máme něco důležitějšího, kapitáne.“

„Co je to?“

„Našli jsme průvodce, který nás dovede do Richova tábo-ra.“ Van Rycke mu vyličil nápad s transportérem. Jellico se opřel o zeď chodby a s kamennou tváří naslouchal; Van Rycke mohl klidně odříkávat soupis rozmístění nákladu.

„To by mohlo vyjít,“ poznamenal stručně, když Van Rycke zmlkl. Ale nezdálo se, že by příliš spěchal ověřit si to.

Posádka se na kapitánův rozkaz opět shromáždila v jídelně - až na Tanga, který zůstal u radarového přijímače. Když vstoupil Jellico, držel v ruce malou postříbřenou tyč na řetězu při-pevněném k opasku.

„Zjistili jsme,“ spustil bez okolků, „že zásobovací dopravník je pořád nastaven na automatické řízení a má v paměti trasu do Richova tábora. Může nám posloužit jako průvodce.“

Jídelnou se rozlehlo mumlání, které přerostlo do výkřiků, kdy mohou vyrazit. Ty utichly, jakmile Jellico bouchl tyčí do stolu, aby upoutal jejich pozornost.

„Budeme losovat,“ oznámil.

Mura měl losy připravené - bílé slámky, které položil do misky a zamíchal je prstem.

„Tang musí zůstat u přijímače,“ připomněl jim Jellico. „Zbý-vá nás tedy deset. Půjdou ti, kteří si vytáhnou kratší slámku.“

Steward obešel muže sedící u stolu; miskou držel nad úroveň jejich očí. Dane si všiml, že každý po vytažení schoval slámku v dlaní, aniž se na ni podíval. Když si všichni vytáhli los, ote-vřeli dlaň tak, aby ostatní viděli, jak jim přálo štěstí.

Krátká slámka! Daneovi se rozbušilo srdce - nevěděl, zda radostí, nebo strachem. Rozhlédl se kolem, aby zjistil, kdo mu bude dělat společnost. Rip - měl taky krátkou slámku! A taky Kostí, Steen Wilcox a Mura.

Wilcox měl převzít velení - to bylo dobře. Dane bezvýhrad-ně důvěřoval tomuto mlčenlivému astronavigátorovi. Bylo zvláštní, jak to zařídila náhoda. Ti, které si vybral osud, byli z celé posádky svým způsobem nejvíc postradatelní.

Kdyby došlo k nějaké pohromě, Královna by mohla bezpečně vzlét-nout z Limba. Dane se snažil zaplašit tuto myšlenku.

Jellico zamručel, když zjistil, že je z výpravy vyloučen. Vstal a přešel ke zdi na pravé straně jídelny. Zde pomocí tyče ote-vřel nějaký skrytý panel. Ozval se skřipavý zvuk panelu, s kterým dlouho nikdo nehýbal.

Pak se objevila police plná paprskometů. A pod nimi na kolečkách zavěšené opasky s pouzdry, v nichž se zlověstně lesk-ly náhradní náboje. Arzenál Královny, který směl kapitán ote-vřít pouze ve stavu ohrožení.

Jeden za druhým vyndával Jellico paprskometry a podával je Stotzovi, který každý pečlivě prohlédl, otevřel a zavřel ná-bojovou komoru a teprve potom zbraň položil na stůl. Pět paprskometů a pět pásů s náhradními náboji. Jellico podle všeho očekával válku.

Kapitán zasunul panel a zamkl jej pomocí hlavní kontrolní tyče, kterou byl kapitán podle federálních zákonů povinen nosit u sebe dnem i nocí. Pak se vrátil ke stolu, tváří v tvář pěti vybraným mužům. Pokynul ke zbraním. Všichni měli za sebou výcvik, jak zacházet s paprskometem, ale vyzbrojit se jím směl zástupce Obchodní aliance nanejvýš jednou za ži-vot.

„Jsou vaše, kluci,“ řekl. A nemusel už dodat nic víc, aby je upozornil, jak náročný úkol mají před sebou.

9.PRONÁSLEDOVANÍ NASLEPO

Dane si opět oblékal terénní výstroj; když si zapí-nal helmu, v duchu si svatosvatě slíbil, že tentokrát bude mít vysílačku pořád zapnutou a ani na okamžik ji nevypne. O jeho prohrěšku v údolí se nikdo nezmínil ani slůvkem. Dane se domníval, že ho tato nedbalost odsune na vedlejší kolej. A přesto mu nyní dávali druhou šanci - jen proto, že mu přálo štěstí při losování. Nikdo nezpochybnil jeho právo účastnit se výpravy. Bylo tedy na něm, aby dokázal, že je hoden jejich důvěry.

Jelikož mlha byla stejně hustá jako předtím, nedalo se říct, zda je noc či den. Posilnili se horkým, vydatným obědem a teprve pak vyrazili do ponurého přití, které podle jejich ho-dinek představovalo brzké odpoledne.

Dane vykročil po rampě za Ripem a Wilcoxem; chůzi mu ztěžovala nezvyklá tíha paprskometu opřeného o stehno. Kostí a Mura měli již napilno kolem transportéru.

Na rovné plošině malého dopravníku bylo místo pro jednoho, nanejvýš dva pasažéry. Ale jelikož plošina neměla boky a muži na ní se neměli čeho držet, aby nesklouzli po jejím kluz-kém, mlhou zmáčeném povrchu, dohodli se, že vytvoří pěší družstvo a k průvodci se připoutají lanem.

Kostí zmáčkl startér a transportér se s duněním rozjel; jeho pásy drtily šterk a úlomky porézních kamenů. Postupoval tempem chůze, a tak neměl nikdo z nich potíže držet s ním krok.

Dane se ohlédl. Královna zmizela. Pouze blikavá záře vyso-ko v mlze označovala světlomet, který by za normálních okol-ností byl vidět na vzdálenost několika kilometrů. Teprve teď si uvědomil, co by to znamenalo, kdyby ztratil kontakt s trans-portérem, a bezděčně zatahal za lano, které ho spojovalo s bezpečím.

Naštěstí byl terén docela rovný, pouze jednou museli klou-zat a brodit se blátivou struskou. Ten, kdo řídil dopravník bě-hem první jízdy pustinou, zvolil tu nejlepší trasu, jakou mohl najít.

Nyní začali vnímat další zvláštní vlastnost mlhy - zvuky. Zda to byly zvuky, které vydávali oni sami - odražené od mlhy a zesílené, nebo zda pocházely odjinud, nemohli uhodnout. Dvakrát proto zastavili; Kostí vypnul startér a všichni nata-hovali uši v domněni, že je obklíčila další skupina pohybující se jistě tou temnotou, že se záhy stanou terčem útoku. Ale jakmile zůstali stát, utichly i zvuky; jen co vykročili, opět se jich zmocnil pocit, že jsou jim v patách neviditelní pronásle-dovatelé. Po těchto dvou zastávkách uzavřeli nevyřčenou dohodu, že si těch zvuků nebudou všimát, a šlapali dál. Dane vnímal své společníky pouze jako stíny, zemí pod nohama viděl jen na pár centimetrů.

Vlhkost, která jim stékala po helmách a oděvu, jim také ne-přidávala na pohodlí. Daneův citlivý nos vnímal její nepří-jemný zápach, na pleti mu ulpívala jako mazlavá špína. Sna-žil se ji setřít hřbetem dlaně, ale tím si ji jen vetřel

hlouběji pod kůži.

Nic nenarušovalo plynulý postup transportéru. Ačkoliv muži, kteří kráčeli za ním, nedohlédli ani k raketě, ani k zříceninám, ke kterým měli zaměřeno, elektronická paměť stroje je vedla s neomylnou jistotou. Když měli za sebou asi tři čtvrti-ný cesty napříč pustinou, zaslechli nový zvuk - ne pouze ozvěnu svých kroků.

Někdo nebo něco kolem nich běželo!

Ten dusot byl ale podivný, měl jiný rytmus - jako by ten tvor měl víc než dvě nohy, napadlo Danea.

Mžoural do temnoty a snažil se vypátrat, odkud ten zvuk přichází. Ale v mlze dočista ztratil orientační smysl. Mohlo to pádit stejně tak směrem k nim jako od nich. Jeho lano se na-pnulo a táhlo ho dál.

„Co to bylo?“ Hlas zněl příškrčeně, ale nepochybně patřil Ripovi.

„Můžeš třikrát hádat.“ Dane už neslyšel to ťapání. Nebyl to Limban - jedna z těch kuliček?

Z mlhy se vynořilo něco tmavého a Danea vzápětí vyděsil výkřik. Jeho boty přešly ze šterku a písku na hladší povrch.

Kráčel po chodníku, a ten stín vlevo byla rozeklaná ze zříceniny. Přešli pustinu.

„Thorsone! Dane!“

Ripova výzva zněla kategoricky, a Dane vyrazil vpřed. Kos-ti zřejmě zastavil transportér, neboť lano ho už netáhlo vpřed. Vzápětí málem povalil astronavigátora, který se skláněl nad ležícím tělem.

Byl to Ripův nadřazený Wilcox, který šlápl do hluboké, úzké šterbiny a uvízl v ní až po koleno.

Nakonec ho z ní museli vytáhnout všichni čtyři. Poté trvalo nejméně půl hodiny, než se vydrápal na transportér a mohl si ošetřit krvácející tržnou ránu v místě, kde tvrdá hmota pra-starého stavení rozervala jeho vysokou botu z telecí kůže a zaryla se mu do masa. Poskytli mu první pomoc; bylo jasné, že Wilcox nemůže dál pěšky.

Když se transportér znovu rozjel, semkli se kolem něj v těsném hloučku. Wilcox seděl s vytaženým paprskometem, kterým mu balancoval na zdravém koleně. Ruiny a rozvaliny zdi se postupně měnily v celé zdi - shluky stavení prapodivných tvarů. Přesto nezahledli nic, co by jim připomínalo tábor po-zemšťanů.

Tady, mezi pozůstatky starší, neznámé civilizace, se Danea opět zmocnil pocit, že je někdo špehuje, že těsně za hranici viditelnosti číhá něco jiného - bytost, pro kterou ta převládající se mlha nepředstavuje žádnou zrakovou bariéru. Pásky dopravníku už nešustěly po šterku a kamení; dolehlo na ně strašidelné ticho. Po hladkých zdech budov stékaly pramínky kalné vody a na zemi se slévaly do blátivých, kovově páchnoucích louží.

V jedné části rozlehlého komplexu narazili na téměř nedotčené stavby, jejichž střechy a neporušené zdi střežily černé prázdno uvnitř. To poslední, po čem Dane toužil, bylo pro-zkoumat některý z těch smrdutých vchodů.

Ale transportér se nezastavoval a kodrcal se dál po rozbitém dláždění široké ulice. Možná ty zdi aspoň zčásti přehrazovaly mlhu, neboť Dane teď nejenže rozeznával obrysy svých společníků, ale viděl jim i do tváře. Všichni, jak postřehl, měli tendenci ohlížet se přes rameno a nakukovat dovnitř každé budovy, kolem níž procházeli.

První objev učinil Rip. Vyndal kapesní svítilnu a sklonil se s ní k dláždění. Kruh světla soustředil na tmavou skvrnu na zdi těsně nad zemí. Zatahal za lano na znamení, aby zastavili, a poklekl ke svému nálezu. Dane se sklonil nad ním.

Rip začal skvrnu očichávat - jako lovecký pes, který narazil na čerstvou stopu. Pro Danea to byl nicneříkající tmavý flek.

„Co je to?“

Ripův světelný kužel sklouzl ze zdi na dláždění. Pak se za-měřil na jakýsi nahnědlý chomáč. Třebaže jej Rip bedlivě zkou-mal, dával si pozor, aby se jej nedotkl.

„Craxová semínka.“

Dane, který se pořád skláněl nad zemí, se okamžitě napří-mil.

„Víš to jistě?“

„Čichni si.“

Ale Dane se ani nepohnul, aby uposlechl tu výzvu. Čím méně se člověk zapletl s craxem, tím bezpečněji pro něj.

Rip se napřímil a spěchal k transportéru. „Někdo tady vy-plívl chomáč craxových semínek. Docela nedávno - možná dnes ráno...“

„Vždyť vám to říkám - jsou to pytláci!“ přerušil ho Kosti.

„Takže...“ Wilcox sevřel paprskomet v dlaních. Craxová se-mínka patřila mezi galakticky nezákonné drogy. Ti pošetilci, kteří je žvýkali, se na jistou dobu vyznačovali abnormální reakceschopností, zbystřeným smyslovým vnímáním, střelhlbitým myšlením a nadlidským ovládním. Co se s nimi dělo později, nebylo ovšem vůbec hezké. Ale narazit na někoho s craxem v ústech, znamenalo čelit protivníkovi, který byl na vrcholu opojení dvojnásobně lstivější, rychlejší a silnější. Ta-kového střetnutí se děsil každý, kdo je jednou zažil - a přežil.

Až na ten zrádný chuchvalec craxových semínek nenašli v blízkém okolí nic, co by nasvědčovalo tomu, že tudy prošla živá bytost od doby, kdy se městem prohnala ničivá, dávno zapomenutá válka. Pokud doktor Rich vůbec začal s archeo-logickými vykopávkami, museli přijít na to, do kterých míst soustředil svůj výzkum.

Wilcox nastavil pásák na nejvyšší rychlost a nastartoval jej. Nyní už nebyl jediný, kdo měl paprskomet připravený poru-če. I ostatní podnikli totéž opatření.

„Nezdá se vám,“ zvolal Dane, když si prohlížel zalomenou linii střech, „že ta mlha začíná trochu řádnout?“

„Jo, začala se zvedat, když jsme udělali tu poslední zastáv-ku,“ přikývl Rip. „Vždyť je taky načase. Hele, koukejte, chla-pi!“

Před nimi zela široká trhlina přetínající dláždění, která se v hustší mlze mohla stát smrtící pastí. Otvírala se do jámy dost velké na to, aby pohltila transportér i jeho pěší doprovod. Ale stroj byl na to připraven. Nemotorně změnil kurs směrem na východ a vyšplhal se po hromadě sutin, zatímco Wilcox byl nucen zasunout paprskomet a držet se oběma rukama, aby nesklouzl z plošiny. Stroj dospěl na vrchol hromady a po opa-čné straně se začal plazit dolů; pásky mu podklouzávaly na měkké hlině.

Takový rámus rozhodně nemohli přeslechnout Richovi společníci. Ale třebaže parta z Královny zaujala obranné posta-vení a vyčkávala dlouhé minuty, nic nenaznačovalo, že by je někdo zaslechl.

„Určitě nejsou tady,“ prohlásil Kosti, když na Wilcoxovo znamení vylezli z úkrytu.

„A to možná už hezky dlouho,“ dodal Rip. „Já věděl, že to není žádný archeolog!“

„Ale co Aliho vysílačka?“ namítl Dane. Tang přece zachytil slabý signál odněkud z těchto končin - i když pravdou také bylo, že zříceniny nebyly přesně označeny jako zdroj onoho signálu.

Wilcox se pozorně rozhlížel po okolí. Velká průrva v zemi před nimi byla zasypána sutinami, až vznikl jakýs takýs vrat-ký můstek. Přivedla je sem „paměť“ transportéru, což zname-nalo, že tudy musel několikrát projet, když převážel Richovy zásoby. Všem bylo jasné, že to musí risknout a jít dál, pokud chtějí zjistit, co se stalo s archeology.

Astronavigátor nastartoval motor a pak se držel zuby nehty, když stroj pod ním se zvedal, kymácel a otřásal přes nerovný povrch můstku. Na jednom místě najely pásy na dutinu, a transportér se naklonil doleva. Stačilo půl metru, a dopravník by strhl své pasažéry do černých hlubin propasti.

Jako druhý vykročil Kosti; oběma rukama se držel lana, kte-ré ho spojovalo se strojem. Opatrně našlapoval středem můst-ku, a kapky potu pod helmou mu z tváří smývaly mazlavou usazeninu z mlhy. Ostatní se vydali pomalu za ním a ověřo-vali si každý krok. To, že nedohlédli na dno propasti, jim jen ztěžovalo postup.

Za můstkem transportér nabral rychlost a hbitě se natočil na původní kurs. Mlha se zvedala stále zřetelněji, ačkoliv za-tím se ještě zcela nerozptýlila. Viditelnost vzrostla z třiceti, čtyřiceti centimetrů na deset metrů.

„Měli přece stany,“ vyhrkl náhle Dane. „A obvyklou tábo-rovou výstroj.“

„Takže kde je tábor?“ zeptal se Rip podrážděně. Od oka-mžiku, co našel ten craxový chumáč, z něho vyprchala dobrá nálada.

„Přece by se neutábořili ve městě!“ namítl Dane. O tom byl přesvědčen. V těch zříceninách vládlo dusivé, nepřátelské ovzduší, které působilo depresivně. Dane rozhodně nebyl pře-citlivělý, a přesto to na něj silně doléhalo; nepochyboval, že na ostatní taky. Drobný Mura celou dobu sotva promluvil, jen se držel vodícího lana a očima bloudil i jedné strany na druhou, jako by čekal, že každou chvíli na něj vyskočí nějaká beztvará zrůda. Kdo by se odvážil postavit zde stan, spát, jíst a věnovat se každodenním povinnostem, obklíčen výpary věků, které ulpívaly na těch sezehlých a polorozpadlých obydlích - oby-d-lich, v nichž patrně nikdy nežily lidské bytosti?

Transportér je táhl dál tím bludištěm; jakž takž neporušená stavení po chvíli vystřídaly zbořené zdi, zřícené mohyly bu-dov a přírodní překážky, kolem nichž si transportér hledal cestu.

Právě objížděl další val, když jej Wilcox rychle zastavil tím, že uhodil pěstí do kontrolního tlačítka. Horečný spěch toho gesta neunikl ostatním. Vrhli se na zem a plazili se k transportéru.

Z malé mýtiny se zvedal kopulovitý stan, ačkoliv jeho kon-tury se pořád ještě rozplývaly v mlze; natažená celtovina se mastně leskla sraženými párami. Konečně dorazili do Richova tábora.

Ale Wilcox jim nedal pokyn přistoupit blíž. Třebaže neměli proti archeologovi nic než podezření, Wilcoxův postoj nazna-čoval, že se chystá zaujmout otevřeně nepřátelskou pozici.

Upravil si mikrofon na hrdle a utáhl si řemínek na helmě. Přesto nevydal žádný ústní povel - místo toho jim pohybem paží naznačil, aby obklíčili zavřený stan. Dane se plížil vedle Ripa a automaticky kryl prostor mezi nimi a stanem.

Obešli stan v půlkruhu, když se Ripova ruka dotkla Daneovy paže a astronavigátor mu pokynul, aby zůstal na místě, zatímco Rip se odpíchl k dalšímu stanovišti v kruhu, který se pomalu stahoval kolem místa, které patrně sloužilo jako Richův hlavní stan.

Dane studoval terén mezi svou pozicí a stanem. Rumiště zde bylo uhlazeno a udusáno, jako kdyby ti, co tady tábořili, potřebovali prostor pro transportéry nebo letouny. Dane se sice příliš nevyznal v práci archeologů, ale pokud mohl soudit, nikde neviděl ani stopy po vykopávkách. Jediným záchyt-ným bodem mu byly mlhavé vzpomínky na předměty, které viděl ve zprávách, a na Ripovy přednášky. Ale rozhodně měli narazit na vykopávky, předměty určené k dalšímu bádání, možná i bedny, do nichž se daly balit menší nálezy. Toto prázdné, holé místo spíš připomínalo terénní velitelství týmů průkopníků nebo lidí od Průzkumu. A co když zde skutečně působili pracovníci Průzkumu, a ne Richovi lidé?

Pak se objevil transportér s Wilcoxem; zraněnou nohu měl položenou tak, aby si případný pozorovatel ze stanu nemohl všimnout, že s ní něco není v pořádku. Dopravník se s duně-ním valil na stan, ale ani to nevyvolalo v jeho útrobach žád-nou známku života.

K Daneově velkému úžasu i Wilcoxově překvapení se trans-portér před stanem nezastavil, nýbrž změnil kurs, aby se mu vyhnul a jel vytrvale dál, dokud jej Wilcox nezastavil. Astronavigátor civěl na stan, a pak se v Daneových sluchátkách ozval jeho šepot: „Tak na něj - ale opatrně!“

Plížili se ke stanu. Pokaždé vyklouzli z úkrytu a přeběhli prázdný prostor k další ochraně. Ačkoliv je ve stanu museli slyšet, nic se v něm nehýbalo a zůstával neprodyšně uzavřen. Mura k němu doběhl první; citlivými prsty nahnatal uzávěr a zatahal za něj. Když se rozevřel jeden cíp, všichni nakoukli zvědavě dovnitř.

Ale stan byl pouze prázdnou skořápkou. Chyběly vnitřní příčky i speciální podlaha, takže stan stál přímo na hrubém šterku. V jeho prostorných útrobach neležela jediná krabice, jediný batoh ze všech těch zásob, které byly odvezeny z Krá-lovny.

„Pěkný podvod!“ odplivl si Kosti. „Postavili to, jen abychom si mysleli, že...“

„Že jsou pořád tady,“ dokončil za něj Wilcox. „Vypadá to tak, že?“

„Kdybychom si to tady prohlíželi z letadla,“ zamumlal Rip, „byli bychom přesvědčeni, že vše je tak, jak má být. Ale kam se ti lidi poděli?“

Mura zapnul zip na stanu. „Tady nejsou,“ oznámil, jako by to byl převratný objev. „Ale pane Wilcoxi, copak se transpor-tér nesnažil jet ještě dál? Možná ví mnohem víc, než si myslí-me!“

Wilcox si popotáhl řemínek na helmě a upřel pohled do dál-ky, přes stan do řidnoucí mlhy. Kdyby do věci nebyl zapleten Ali, patrně by nařídil návrat k raketě. Ale nyní, po krátké přestávce, opět nastartoval motor dopravníku. Stroj objel stan a šinul se dál. Začaly se objevovat první známky vegetace - chomáče drsné trávy, nízké křoviny. Mírně stoupající terén a skalnaté pahorky byly předzvěstí, že se blíží k úpatí hor.

Mlha, která na planině řídla, tady opět zhoustla; po chvíli byli nuceni semknout se opět kolem transportéru na vzdálenost paže.

Opět v nich zesílil pocit, že je někdo špehuje, že je pronásleduje něco, co nemohou vidět. Stísněně klopýtali po šterku a kamenech. Ve zbytcích měkké půdy se však rýsovaly stopy, jež podle Kostího mínění dokazovaly, že jsou na cestě, po které transportér už předtím jel.

Jak mlha houstla, bystřili zrak i sluch - ale viděli pouze je-den druhého a svého mechanického průvodce. A tomu, co slyšeli, nemohli věřit.

„Bacha!“ Rip popadl Danea a strhl ho zpátky právě v okamžiku, kdy Dane už měl bolestivě vrazit do skalní stěny, která se náhle vynořila z mlhy. Z ozvěny kroků nabyli dojmu, že vstupují do úzké soutěsky. Chytli se za ruce a rozpažili; zjistili, že ve čtyřech pohodlně vyplní šíři silnice, po které teď kráčeli.

Wilcox opět zpomalil. Bylo mu úzko. Pochodovali naslepo a mohli snadno padnout do nějaké léčky. Na druhé straně ti, které pronásledovali, byli určitě přesvědčeni, že se posádka Královny nevydá na cestu v takové mlze. Wilcox musel zvážit možnost překvapivého útoku na nepřítele ukrytého v mlze proti šanci, že je nepřítel přepadne ze zálohy.

Jelikož se vyznačoval mimořádnou obezřetností, která z něj udělala tak výtečného astronavigátora, neměl sklon k ukvapeným rozhodnutím. Jeho společníci věděli, že s ním nehne žádný argument, jakmile jednou dospěje k definitivnímu rozhodnutí. Proto si ulehčeně oddechli, když opět nastartoval transportér.

Zvláštní rozuzlení jejich pronásledování přišlo tak náhle, až jim to vyrazilo dech. O několik metrů dál jim cestu přehradila vysoká skála; transportér do ní zabořil plochý nos a jeho pásy dále zakusovaly do země, jako by se chtěl násilím prorazit tvrdého, nehybného kamene.

10. VRAK

„Chce prorazit tu skálu!“ žasl Kosti.

Wilcox se vzpamatoval z úžasu a vypnul motor, takže transportér se přestal otřásat a tisknout se čumákem ke skalní stěně, skrz kterou jej popoháněla jeho „paměť“.

„Asi na něm úmyslně nastavili falešné souřadnice,“ usoudil Rip.

Ale Dane si vzpomněl na dřívější stopy pásáku, které skončily stejně. Obešel proto Shannona a přitiskl dlaně na kluzkou, mokrou skalní stěnu. Měl pravdu!

Slaběji než tenkrát v údolí mu do paží a těla pronikly ony známé vibrace. A nejen to: jak tam stál, vibrace mohutněly a sílily, cítil je teď i v nohou. Ostatní si jich všimli také.

„Co to ksakru...?“ vybuchl Wilcox, který se posunul po plošině transportéru a opřel dlaně o skálu. „Ta skála musí být dutá! To zařízení, o kterém mluvil Tang...“

To bylo ono, jistě - zařízení, o němž byl spojovací technik přesvědčen, že se vyrovná nejvýkonnějšímu počítači na Teře, bylo v provozu a vysílalo, a to nejen na vlnách zvukových, zachycených na Královně, nýbrž i seizmických, přímo z útroby Limba! Ale k čemu byla tato mohutná síla využívána, a proč? A co to byl za trik, pomocí něhož dovedl transportér projet skálou? Dane totiž nesouhlasil s Ripem, že si někdo pohrával s radarovým naváděčem dopravníku.

Kdyby k tomu došlo, bylo by přece mnohem rozumnější poslat jej někam do odlehlé pustiny a svést tak případné pronásledovatele do zamlžené země nikoho.

„V tom bude nějaký fígl,“ zamumlal Wilcox a prohmatával skálu centimetr po centimetru.

Ale Dane nevěřil, že Wilcox takhle najde nějakou skrytou západku. O zbytečnosti takového počínání se přesvědčil na vlastní pěst u tamté skalní stěny, navíc za jasného, slunného dne.

Kosti se opřel o housenkové pásy dopravníku. „Pokud tím jednou prošel, tak teď to tedy nepůjde. Nevíme, jak otevřít ty správné dveře. Možná bychom se dostali dovnitř pomocí torlitové tyče.“

„Tak to je řeč, které rozumím, kamaráde!“ Rip si dřepl na paty a přejel rukou po místě, kde se skála nořila do země. „Jak velká tyčinka by stačila, co myslíš?“

Ale Wilcox uvažoval o něčem jiném. „Abychom se teď spojili s raketou, na to potřebujeme mimořádně silnou vysílačku. Poslyš,“ obrátil se na Kostího, „spoj všechny naše přenosné vysílačky a uvidíme, jestli pak zachytíme signál z Královny.“

Kosti odpojil energetické jádro své vysílačky v helmě a spojil je s Wilcoxovým v nouzovém napojení.

„Zařízení zvyšuje intenzitu,“ upozornil Dane. Usoudil tak podle vibrací, které mu procházely prsty. „Myslíte, že půjde vysílat i přes to silné rušení, pane?“

„Jo, je to jen nápad.“ Wilcox zatahal za mikrofon. „Nevysílají přece nepřetržitě. Můžeme si počkat na přestávku.“

Rip s Murou přistoupili ke skalní stěně. Vibrace teď tvořily stálý, rovnoměrný rytmus. Dane se vydal kus dál. Došel k ohybu, za kterým pokračovala soutěska maskovaná mlhou. Jak se šoural podél stěny a rukou se přidržoval skály, byl si jistý, že vibrace ještě zesílily. Nedalo by se zařízení odhalit jen pomocí hmatu? To byl námět k přemýšlení. Co kdyby odváželi lana spojující je s transportérem a smotali z nich jeden dlouhý provaz pro jediného muže, který by se vydal na průzkum směrem na severovýchod? Vrátil se, kudy přišel a vše vyličil Wilcoxovi; zmínil se i o svém nápadu.

„Uvidíme, co na to řekne kapitán,“ zněla Wilcoxova odpověď.

Teď, když zůstali stát, se jich zmocnil vlezlý chlad, který doprovázel mlhu. Dane byl zvědavý, jak dlouho má Wilcox v úmyslu zdržet se tady. Ale dotekem se skalní stěnou se přesvědčili, že dunění onoho vzdáleného výboje energie odeznívá, že se patrně blíží další přestávka. Wilcox se jednou rukou opíral o stěnu a druhou si upravoval polohu mikrofonu; byl odhodlán navázat spojení v první příhodný okamžik. Když ve skále utichly poslední záchvěvy,

promluvil rychle pár slov v kódu Obchodní aliance. Podal hlášení o nálezu ve zříceninách i o nynější patové situaci. Pak nastalo ticho, plné úzkostného čekání. Kdoví, možná jsou mimo dosah Královny, i přes tu zesílenou vysílačku. Ale nakonec, za praskání statické elektřiny, k nim dorazily povely z Královny. Chtějí-li, mohou krátce prozkoumat soutěsku, ale nejpozději do hodiny se musí vydat na zpáteční cestu.

Pomohli Wilcoxovi slézt z dopravníku, a pak společnými silami otočili nemotorné vozidlo a nastavili automatické řízení na zpáteční cestu. Pak svázali lana do dvou delších provazu:

Dane nečekal na příkaz - byl to koneckonců jeho nápad. UVázal si provaz kolem pasu a nechal si ruce volné. Stejně věčně uchopil druhé lano Kosti; vytrhl je z rukou Ripovi a nedbal na Shannonovy protesty.

„Už to zas začíná,“ hlásil Mura od skalní stěny.

Dane přiložil dlaň levé ruky ke stěně a vykročil zároveň s Kostim. Prošli kolem ohybu, který objevil Dane, a pokračovali soutěskou, pořád ještě ponořenou do husté mlhy.

Bylo zřejmé, že až sem nedojel žádný transportér. Úzká stezka byla poseta hromadami sutin, které přelézali společnými silami. Jak šli, vibrace ve stěně sílily.

Kosti bouchl pěstí do skály, když se zastavili, aby si odpočinuli.

„Ty bubny - slyšíš, jak to zní?“

Ve vzdáleném dunění se skutečně ozývalo víření velkého bubnu.

„Něco jako břišní tanečnice na Gorbe - tak trochu. Je to dábelské, vlezte ti to pod kůži a do krve, až dostaneš chuť vyskočit a dovádět spolu s nimi. Je v tom něco... zlověstného, hrůzného. Pomalu začneš věřit, že tam někde něco číhá,“ pokynul rukou do mlhy, „a chce se na tebe vrhnout!“

Postupovali dál; spíš lezli než šli, protože každá hromada sutin, kterou přelezli, byla větší než předešlá. Museli být dost vysoko nad úrovní údolí, kde zanechali transportér i zbytek výpravy, když narazili na dosud nejpodivnější nález vůbec. Dane vrávoral na vrcholu náspu a přidržoval se výčnělku ve skalní stěně. Noha mu podklouzla a on se řítit dolů. Kosti po něm hrábl, ale nestačil ho zachytit. Dane se kutálel, až s žuchnutím narazil na nějaký tmavý předmět. Pod prsty náhle necítil ostrý šterk a hlinu, nýbrž něco hladkého, kluzkého... Že by narazili na další zříceninu - tak daleko od města?

„Zranil ses?“ volal na něj Kosti seshora. „Dávej pozor, jdu za tebou.“

Dane poodstoupil od nálezů a Kosti sjel dolů jak po klouzačce; když botama narazil do napůl zasypaného předmětu, ozvalo se neklamně kovové cinknutí.

„Co to ksakru...!“ Kosti si klekl a ohmatával odhalený povrch. Okamžitě přišel na to, co to je. „Raketa!“

„Cože?“ vrhl se k němu Dane. I on teď poznával křivky pan-cíře a další povědomé detaily. Opravdu našli vrak kosmické lodi, zdemolovaný tragickým pádem. Raketa se vklínila do úzkého hrdla údolí jako zátko vražená do láhve. Pokud chtějí jít dál, musí ji přelézt. Dane si přisunul ke rtům mikrofon upevněný na helmě a podal hlášení o nálezu společníkům u transportéru.

„Je to vrak té rakety, co jste tenkrát zahlédli?“ chtěl vědět Wilcox. Ale Dane toho viděl dost, aby mohl zamítnout tuto možnost.

„Ne, pane. Tahle tady leží už hezky dlouho - je skoro zasypaná a celá zrezavělá. Řekl bych, že je to už hodně let, co na-posledy vzlétla...“

„Zůstaňte, kde jste - jdeme k vám!“

„Transportérem to nepůjde, pane. Špatný terén.“

Nakonec přišli všichni; Wilcox museli v nejhorších úsecích podpírat a spojení s transportérem udržovali pomocí lana. Mezitím Kosti prohledával vrak a pokoušel se najít otvor.

„Je to nějaká průzkumná loď, takzvaný prospektor,“ oznámil, jakmile se Wilcox posadil na skálu nedaleko vraku. „Ale něco mi na ní nesedí. Nejsem schopen určit přesný typ. Trčí tady už pořádně dlouho. Otvar by měl být někde tady.“

Kopl do kupy šterku vršící se na jedné straně kovového trupu. „Myslím, že bychom se k němu mohli prokopat.“

Rip a Dane se vrátili k transportéru pro nářadí, které bylo připevněno k podvozku. S lopatou a sochorem se vrátili k raketě a pustili se do práce; střídali se v odstraňování letitých nánosů hlíny a sutin.

„Co jsem vám říkal!“ zajásal Kosti, když se vynořil černý oblouk, který nemohl být ničím jiným než horní částí otevřeného průlezu.

Ale bylo zapotřebí odstranit ještě hodně zeminy, než mohli vlézt dovnitř. Prospektorské koráby okrajových částí vesmíru byly známy svou masivní konstrukcí, i když se nevyznačovaly přílišnou hbitostí. Byly konstruovány tak, aby obstály i v podmínkách, které by zničily na padrti běžné přepravní rake-toplány, nebo poškodily nákladní a poštovní rakety Společnosti.

Tento koráb byl hmatatelným důkazem, že jeho neznámý konstruktér si vedl dokonce ještě lépe, než sám doufal. Ani po tom prudkém nárazu se totiž nerozpadl na kusy. Kostra rake-ty držela pohromadě, ačkoliv některé části byly slisované a vklíněné do sebe.

Kosti odhodil poslední hromádku zeminy a opřel se o lopa-tu. „Neumím ji zařadit...“ Potřásl hlavou, jako by mu jeho neschopnost přesně určit typ dělala velké starosti.

„A kdo by to uměl, prosím tě?“ namítl Rip podrážděně. „Vždyť je to jen hromada starého železa!“

„Už jsem viděl horší vraky,“ prohodil Kosti otráveně. „Ale ta konstrukce - něco s ní není v pořádku...“

Mura se usmál. „Ani bych neřekl, Karle. Naopak, neznám moderní raketu, která by v tak zachovalém stavu přežila ta-kováhle přistání.“

„Moderní raketu?“ chytil se toho Wilcox. „Takže ty už jsi raketu podobnou téhle někde viděl?“

Murův obličej ozářil ještě širší úsměv. „Kdybych byl pamětníkem běžného provozu podobných raket, muselo by mi být pět set, možná osm set let. Připomíná mi koráby asteroidního pásu třetí třídy. Myslím, že něco podobného mají vystavené v Obchodním muzeu v Terraportu Východ. Ale jak se sem do-stala...“ pokrčil rameny.

Daneovy dějepisné vědomosti nezahrnovaly podrobnosti o tvarech historických raket, ale Kostí, Rip i Wilcox okamžitě pochopili význam Murových slov.

„Jenže,“ namítl astronavigátor jako první, „před pěti sty lety lidé ještě neznali hyperpohon. Byli jsme odkázáni na vlastní sluneční soustavu.“

„Až na pár potřebnějších, co měli odvahu to zkusit,“ opravil ho Mura. „Jak víte, i v jiných soustavách jsou kolonie pozenš-t'anů, které jsou staré více než tisíc let. Vyprávění o jejich le-tech tvoří celé sagy. Někteří se snažili překlenout hranici mezi sluneční soustavou a okolním vesmírem ve zmraženém spánku, jiní žili v raketách čtyři, šest i osm generací; teprve pak jejich vzdálení potomci ovládli světy, pro které tyto předkové vytyčili kurs. Existovaly starší verze hyperpohonu, některé možná dokonce fungovaly, ačkoliv se jejich vynálezci už ni-kdy nevrátili na Terru, aby o zdárném letu podali hlášení. Jak se na Limbo mohla dostat asteroidní průzkumná raketa, vám neřeknu. Ale je tady už hodně dlouho, na to můžete vzít jed.“

Kostí namířil světlo baterky do otvoru, který odkryli. „Můžeme jít dovnitř, aspoň kousek.“

Před zřícením byl prospektor malou raketou se stísněnými prostory. Ve srovnání s ním byla Královna luxusní přepravní loď. Kostí to musel vzdát hned zkraje, protože svou robustní postavu neprotáhl ani vstupním otvorem. Nakonec to dokázali pouze Mura a Dane; s námahou se doplázili k místům, která kdysi sloužila jako skladový i obytný prostor. Ale ve světle baterky jim okamžitě došlo, jaký osud postihl raketu. Kužel ozářil velkou zející díru, kterou se dovnitř hr-nula hlína. Raketa byla roztržena z druhé strany a díru poz-ději překryl sesuv půdy. Ale nepůsobil to náraz po dopadu na povrch Limba - na kovu byly zřetelné stopy po plamenometu. Po zřícení prospektoru se tedy někdo násilím vloupal dovnitř - důvod byl nabíledni. Prostor, kde se teď krčili, byl doslova vybrakovaný, jen na podlaze a zkroutených stěnách byly patrné stopy po přepravních bednách.

„Někdo to tady vyplnil!“ zvolal Dane, když přešel světlem po stěnách i podlaze.

Po pravé straně měl slisovanou místnost, která musela sloužit nejspíš jako řídicí kajuta. Zde byly také stopy po plamenometu, ale neznámí lupiči tam neměli velké štěstí. Slisovaný prostor vyplňovala směs kamenů a pokrouceného kovu, ze které se nedalo nic vytěžit. Všechno za nákladovým prosto-rem, ve kterém stáli, bylo nadobro ztraceno. Mura přešel prstem po průřezu ve zdi. „Tohle provedli před nějakou dobu - možná už před lety. Ale na druhé straně si myslím, že to bylo dlouho po zřícení rakety.“

„Proč se sem vůbec vloupali?“

„Ze zvědavosti - touhy vidět, co ta raketa vezla. Prospektorský koráb na dlouhé trase slibuje překvapivé objevy. A tahle raketa musela vézt něco, co stálo za tu námahu. Byla vy-kradena. Tím odlehčením se později patrně převrátila, pak ji zasy-palo nějaké zemětřesení. Ale někdo ji vybilil, o tom není sporu.“

„A nemyslíš, že se k ní mohl vrátit někdo z posádky, kdo havárii přežil? Posádka přece mohla uniknout v záchranném letounu, než se raketa zřítíla...“

„Ne, mezi zřícením a vyloupením uplynula příliš dlouhá doba. Tu raketu objevil a vykradl někdo jiný. Pochybuji, že tamti...“ rukou pokynul k řídicí místnosti, „stihli utéct.“

Že by na Limbu byly inteligentní bytosti - domorodci, co umí zacházet s plamenometem a s jeho pomocí vnikli do ra-kety? Ale ty kuličky přece... ne, Daneovi se nechtělo věřit, že tuto kosmickou loď vyloupili tito zvláštní tvorové. Než vylezli z rakety, Mura se protlačil co nejdál do přední části. Když se doplázil zpátky, opakoval číslo:

„Xc-4 lomeno 9532600,“ řekl. „Registrační číslo zůstalo ná-hodou neporušeno. Zapamatuj si ho: Xc-4 lomeno 9532600.“

Ale Danea na tom zaujalo něco jiného. „Takové registrační číslo mají přece rakety Terry!“

„Čekal jsem to. Je to asteroidní prospektor - možná experi-mentální“ raketa na jeden z prvních typů hyperpohonu. Mo-hla to být soukromá loď - dílo hrstky lidí, kteří se pokoušeli proniknout do vzdálenějších koutů vesmíru. Kdyby někdo rozebral tuhle hromadu šrotu, naši inženýři by patrně našli zajímavou alternativu obvyklého motoru. Možná by to stálo za pokus...“

„Ahoj!“ zahřměl hlas zvenčí. „Co tam děláte?“

Dane promluvil do mikrofonu a několika slovy vyličil, co našli. Pak se protáhli otvorem.

„Vykradená!“ Kostí byl očividně zklamán. „Někdo ji nási-lím otevřel a vybilil! Musela vézt něco opravdu cenného, když jim to stálo za tu námahu!“

„Já bych spíš rád věděl, kdo ji vyloupil. I když je to už hod-ně dávno,“ poznamenal Rip a Wilcox mu dal za pravdu. Astronavigátor se s námahou postavil na nohy a opřel se o skálu. „Měli bychom se už vrátit ke Královně.“

Dane se rozhlédl kolem. Byl si jistý, že mlha tady řídne stej-ně rychle jako mezi zříceninami. Kéz by se zvedla úplně - pak by mohli nasednout do letadla a důkladně to tady proče-sat. Po Alim jako by se země slehla, a zdálo se, že oni každým krokem narážejí na další a další záhady.

Rich se svou partou zmizel - přímo ve skalní stěně, pokud se dalo věřit transportéru. Nyní našli raketu, kterou někdo vyplnil dlouhou potě, co se zřítíla. A někde v hlubinách tlouklo srdce Limba - neznámé zařízení, které bylo možná největší hrozbou!

Vrátili se k transportéru. Chvilí trvalo, než se na něj vyšpl-hal Wilcox mlha prořídla ještě víc a zvedala se rychleji; po chvilce se rozptýlila úplně. Když se vydali na zpáteční cestu, podle odřených stěn v soutěsce a vyježděných kolejí v půdě poznali, že kráčejí po hojně využívané silnici. Ti, kteří tudy procházeli a projížděli, vytvořili hlavní dopravní tepnu dáv-no před přistáním Královny; některé stopy byly staré několik let.

Na videozáznamech Průzkumu nebyla o ničem takovém ani zmínka - o zříceninách, zařízení, havarovaných raketách. Proč? A co když bylo hlášení Průzkumu cenzurováno? Ale Limbo bylo přece spolu s dalšími planetami zařazeno do ve-řejné dražby! Znamená to snad, že výzvědné týmy Průzku-mu neodvedly na Limbu důkladnou práci? Že když viděli sto-py po vypálení, prohlédli planetu jen zběžně?

Začalo mrholit; drobné kapičky jim prosakovaly do vyso-kých límců kombinéz a lemů vysokých bot. Mimoděk přidali

do kroku za valícím se transportérem. Dane litoval, že nemo-hou jít nějakou zkratkou a urychlit tak návrat ke Královně. Ještěže se už alespoň nemuseli přivázat lanem k dopravníku.

Když vstoupili mezi zříceniny, pátravě se rozhlíželi po něja-kých známkách života. Křiklavost barev na budovách tlumi-lo podmracené nebe, přesto však hrály všemi odstíny duhy a jemně dráždily smysly pozemšťanů. Bud'to měli stavitelé to-hoto města odlišný druh zraku, nebo barvy utrpěly tím roz-sáhlým požárem. Skupince kolem transportéru se po delším pohledu na ty barvy dělalo nevolno.

„Není to jen těmi barvami,“ promluvil Rip. „Je to i těmi tva-ry budov. Mají divné úhly - působí to rušivě.“

„Možná to způsobil ten požár,“ usoudil Dane. Ale Mura s tím nesouhlasil.

„Ne, Rip to vystihl. Vadí nám barvy i tvary. Vidíte tamhletu věž? Zbyla jen tři patra, ale kdysi byla vyšší. Zkuste si před-stavit, jak by věž vypadala, kdybyste přidali další patra v ro-vině s těmi zbylými! Je to všechno úplně špatně - ty linie...“

Dane pochopil, co tím Mura míní. Když v duchu přidal k věži pár pater, zatočila se mu hlava. Bylo snadné uvěřit, že zdejší původní civilizace se diametrálně lišila od všech ostat-ních, na které kdy pozemšťané narazili.

Rychle se odvrátil od věže. Trhl sebou, když mu pohled za-bloudil k ostře červeným základům a ulehčeně spočinul na uklidňující jednotvárnosti transportéru a Wilcoxových širo-kých zádech v nevýrazné, šedohnědé kombinéze Obchodní aliance.

Ale Wilcox se nepřidal k úvahám svých společníků o vzhle-du okolních budov. Byl shrbený a oběma rukama svíral mik-rofon, zesílené vysílačky. V jeho postoji bylo něco znepokoji-vého, co okamžitě upoutalo pozornost všech ostatních.

11.SARGASOVÁ PLANETA

Dane napínal sluch, aby zachytil zvuk ve sluchát-kách. Něco v nich zachrastilo, nic víc. Ale bylo zřejmé, že Wil-cox ve vysílačce s dvojnásobným příkonem zachytil víc než to.

Astronavigátor sundal ruku z mikrofonu a pokynul ostat-ním, aby přistoupili blíž. Zvukové vlny našťestí nerušil žádný hukot; zařízení bylo právě vypnuto. V Daneových uších na-jednou zaznělo slůvko „zůstaňte“.

Wilcox k nim vzhlédl. „Nemáme se teď vracet.“

„Co se stalo?“ zeptal se Mura nevzrušeně.

„Královna je obklíčena.“

„Obklíčena? Kým? Co se stalo?“ volali jeden přes druhého.

„Když chtěli vyjít ven, někdo na ně začal střílet. A z nějaké-ho důvodu prý nemůžou vzlétnout. Máme se držet zpátky, dokud nezjistí, co za tím věží.“

Mura se ohlédl přes rameno do údolí vynořujícího se z mlhy, která se trhala do cárů a prechala pryč.

„Jestliže půjdeme planinou,“ řekl pomalu, „snadno nás uvidí - teď, když se mlha zvedla. Ale kdybychom se vrátili a obešli to hrdlem údolí podél sežehlé pláně, měli bychom se dostat ke Královně z druhé strany. Tam můžeme vylézt na nějaký vršek, odkud uvidíme, co se kolem ní děje.“

Wilcox přikývl. „Nemáme už navazovat spojení vysílačkou. Mají strach, že by to nepřítel mohl zachytit.“

Přestože se mlha úplně rozplynula, viditelnost nebyla dob-rá. Blížil se večer a Wilcox se rozhlížel po okolí se zjevnou nelibostí. Bylo jasné, že potmě se nemohou plahočit drsným, kopcovitým terénem. Další putování musí odložit na ráno. Wilcoxovi se ovšem přičila představa, že by měl ostatním na-fidit, aby si našli úkryt v některé z budov ve zříceninách.

„A co stan?“ přerušil nastalé ticho Mura. „Mohli bychom se v něm na noc utábořit. Myslím, že od té doby, co ho postavili, aby nás zmátli, v něm nikdo nebydlel.“

Vděčně se této nabídce chytli, a transportér se vydal na zpá-teční cestu k opuštěnému táboru archeologů. Když dorazili na místo, rozvinuli celtovinu nad vchodem do stanu a vytvo-řili tak provizorní přístřeší pro transportér. Když pak zatahli zip, Dane pocítil úlevu. Stěny, které je obklopovaly, pocházely z Terry, už v takových příbytcích spal. Tento pocit bezpečí do jisté míry vyvažoval strach z neznáma, které číhalo venku.

Jelikož je stěny stanu chránily před větrem, cítili se docela příjemně, přestože tam nebylo teplo. Kosti, který bloumal tou dutou skořápkou, kopl do neškodně vyhlížejícího kamene.

„Mohli tady nechat aspoň kamínka. Patří přece do základní výbavy takového stanu, ne?“

Rip se rozesmál. „No jo, jenže to nevěděli, že sem přijdeme my.“

Kosti na něj chvíli zíral a tvářil se dotčeně; pak se rozchech-tal.

„Ne, to tedy opravdu nemohli tušit. Nemůžeme si stěžo-vat!“ Jeho hluboký smích rozechvěl stěny stanu.

Mura se obíral povinnostmi, které tvořily součást jeho ob-vyklé pracovní náplně: posbíral jejich proviant a každému přidělil jednu kostičku bez chuti a vůně a přesně odměřenou dávku vody z polních lahví. Dane se podívoval nad stovardo-vými pečlivými měřeními. Mura byl zjevně přesvědčen, že se do Královny hned tak nevrátí a že jim jejich omezené zásoby musí vydržet na dlouhou dobu.

Když se najedli, ulehli těsně vedle sebe na holou podlahu. Poslouchali, jak venku skučí noční vítr a v trhlínách zřícenin se zvedá do kvílivého nářku.

Daneovi se honily hlavou neklidné myšlenky. Co se děje u Královny? Pokud raketu obklíčili, proč se jednoduše nezved-la a nepřistála jinde? Kapitán by jim pak dal instrukce, jak ji najít, nebo by pro ně poslal letoun. Co drží Královnu připou-tanou k planetě?

Ostatní patrně sdíleli jeho obavy, ale ve tmě se nikdo neod-vážil nahlas spekulovat nebo klást otázky. Dostali povel, do-hodli se na jistém postupu a nyní byli odhodláni odpočinout si, jak jen to šlo.

Jakmile se rozednilo, utahaně vyhlížející Wilcox se posadil a dobelhal se k transportéru. V šedivém ranním rozbřesku vypadal o několik let starší; rty měl pevně sevřené, když se sklonil k ovládacímu panelu stroje a pro příští hodiny jej

na-stavil na ruční řízení.

Nespal určitě ani jeden, protože na Wilcoxův pohyb se všichni zvedli a protahovali se, aby se zbavili křeče ze ztuhlých údů. Zabručeli si dobré ráno a posilnili se tím, co jim Mura přidělil. Pak vyšli ven, do mrazivého ranního vzduchu. Pruhy barev ohlašovaly slunce, které se po dlouhé době objevilo na obloze a rozešlo poslední cáry mlhy. Na severním horizontu se jasně rýsovaly vrcholy pohoří.

Wilcox zamířil s transportérem na sever, do klikatého pásu podhorských údolí. Úkrytů zde bylo dost, a tak mohli postoupovat nepozorovaně na východ. Wilcox měl ze všech nejnáročnější úkol. Hrbolatý terén ztěžoval řízení transportéru na-tolik, že za necelý kilometr musel zpomalit na hlemýždí tempo, aby nespadl z plošiny.

Nakonec se rozdělili do dvou skupin. Dva šli napřed coby předsunutá výzvědná hlídka, druhá dvojice zůstávala u Wilcoxe a transportéru a postupovala pomaleji. Okolní terén sváděl k domněnce, že krácejí zcela sami mrtvou krajinou. Půdu nenarušovaly žádné stopy, všude bylo naprosté ticho; nezažili ani onen vzácný hmyz, který se patrně zdržoval v klimaticky příznivějších oblastech údolí.

Dane byl na předsunuté hlídce s Murou, když se stevard náhle zastavil a dlaní si zastínil oči. Někde nad nimi se slušné paprsek odrazil od lesklého povrchu, z něhož vyšlehl ohnivě rudý pláminek.

„Kov!“ vykřikl Dane. Není to náhodou další stopa k záhadnému zařízení?

Rozeběhl se k tomu místu; nejdřív musel vynaložit velké úsilí, aby přešel kupu skal, kterou vytvořil nedávný sesuv půdy. Pak se vytáhl nahoru pomocí skalní římsy odkryté sesuvem a došel až ke zdroji toho záblesku. Nevěděl, co vlastně čekal. Co objevil, byl vrak - vrak další kosmické lodi zvláštního tvaru, i s ohledem na deformaci způsobenou silou nárazu po zřícení. Byla menší než prospektor, který objevili včera, a v pokročilejším stadiu rozpadu; z částí, které čněly na povrchu předtím, než celou raketu odkryl sesuv půdy, zbyl jen zre-zavělý šrot.

Doběhl ho Mura a upřel pohled na tu zmačkanou, pokroucenou věc, která kdysi brázdila vesmír.

„Je stará - moc, moc stará.“ Když chtěl zvednout jeden úlomek, rozsypal se mu mezi prsty na rudý prach. „Vskutku stará - pochybuji, že v ní kdy létal pozemšťan.“

„Že by raketa Průzkumu?“ užasl Dane. Vkladném případě by to byl nález nesmírné ceny, na který by byli zvědaví všichni členové Průzkumu; určitě by nasedli do první rakety a nejvyšší možnou rychlostí by chvátali na Limbo.

„Ne, tak stará zas není, jinak by se už zcela rozpadla. Ale galaktický vesmír už před námi dobyli Rigelané a ta zaniklá civilizace z Angolu 2. Tohle je možná starobylý koráb, který zkonstruovali oni. Je to skutečný veterán.“

„Co ji sem přivedlo?“ uvažoval Dane nahlas. „Havarovala během přistání, stejně jako ten prospektor. Pak jsme přece slyšeli tu raketu - těsně předtím, než padla mlha. A přece Královna přistála bez nejmenších potíží. Já to nechápu.“

Jedno zřícení - prosím, ale tři...?“

„Je to na pováženou,“ přikývl Mura. „Možná bychom se měli ještě trochu porozhlédnout. Řešení této hádanky může ležet na dosah ruky, jenže nejsme dost chytří, abychom je rozeznali.“

Čekali na skalním výčnělku, aby mohli zamávat na pomalu postupující skupinku s pásákem. Wilcox si pozorně prohlédl vrak i nejbližší okolí. Pokud později najdou volnou chvíli, mohli by sem vyslat tým, který by nález důkladně prohledal; jeho věk i cizí původ by rozhodně stál za to.

„To mi tak trochu připomnělo,“ řekl Kosti, „jak Sissitové chytají ještěrky, z jejichž kůže vyrábějí kozačky. To zavěsí takovou věcičku, která se komihá a kmitá sem a tam - jen tenký drátek připevněný k destičce. Ještěrka, která to zahlídne, je ztracena. Zůstane sedět a fascinovaně zírá na tu rozkmitanou blůstku, no a Sissit pak jen přijde a sebere ji do pytle. Možná sem někdo také nainstaloval nějaké knítátko, aby přilákal rakety - to by byla věc!“

Wilcox na něj upřel zamyšlený pohled. „Možná na tom něco bude,“ řekl nakonec a upravil si mikrofon. Bylo zřejmé, že touží ohlásit nový nález Královně. „Porozhlédněte se po údolí,“ navrhl pak výzvědným hlídkám, „ale neztrácejte zbytečně čas. Rád bych věděl, jestli nejsou v okolí roztroušené další vraky.“

Když vyrazili dál, aby obešli Královnu z boku, cestou někdy-likrát odbočili do údolí a zběžně prohledali terén. Třetí raketu našel Kosti s Ripem.

Na rozdíl od předešlých dvou vraků, které byly staršího data, pocházela tahle raketa ze současnosti a oni byli schopni okamžitě určit, o jaký typ jde. Nějakou šťastnou shodou okolností nebyl její konec tak katastrofální jako náraz, který slisoval prospektor a rozdrtil onen neznámý koráb. Otlučená raketa ležela na boku, ale neroztříštila se na kusy.

„Raketa Průzkumu!“ zvolal Rip, jen co se k němu stihli přiblížit na doslech.

Označení na špičce si nemohli splést - zkřížené komety s ocasem byly v kosmu stejně známé jako bajonety s klikatými blesky členů Patroly.

Wilcox kulhal vedle ostatních, když obcházeli kolem celé rakety.

„Má otevřený průlez,“ zvolal na ně Rip z malého vyvýšení, kam vylezl, aby měl lepší výhled.

Z průlezu čouhalo něco, co upoutalo jejich pozornost. Visu-té láno mohlo znamenat jediné: někdo z posádky musel havárii přežít! Nebylo tohle vysvětlení pro všechny ty záhadné úkazy na Limbu? Dane se snažil upamátovat, kolik členů tvořilo posádku Patroly; obvykle šlo o skupinu specialistů - možná jich bylo stejně jako v Královně, možná ještě víc.

Ačkoliv bylo vyloučeno, že ve ztroskotané raketě zůstal někdo naživu, kosmonauti z Královny se rozhodli, že ji prozkoumají. Rip slezl z vyvýšení a dobalancoval až k průlezu. Jen Wilcox musel zůstat tam, kde byl, ostatní vyšplhali po laně.

Pro Dana to byl podivný zážitek spouštět se dolů šachtou, která byla kdysi chodbou. Kužele světla před ním vrhaly mi-hotavé záblesky na hladké stěny, zatímco jeden po druhém nakukovali do jednotlivých kajut.

„Byla vykradena!“ zazněl Ripův výkřik ve vysílačkách he-lem. „Vstupuji do kontrolní věže.“

Dane se příliš nevyznal v půdorysu raket Průzkumu. Opatrně našlapoval za ostatními a posvítal si baterkou do prvního otevřeného panelu. Musel to být úložný prostor pro kosmické obleky a různé nářadí, stejně jako v Královně. Jenže

tenhle zel prázdnotou - dvířka skříní byla otevřená, jako by někdo ve spěchu vyházel jejich obsah. Neopustila posádka raketu ně-kde ve vesmíru před havárií? Ne, tomu odporovalo lano v průlezu.

„Panebože na nebesích!“ Hrůza v tom výkřiku přikovala Danea na místo. Ripův hlas ve vysílače zněl zděšeně, přímo zhrzeně - co asi objevil v řídicí věži?

„Co se děje?“ volal zvenčí Wilcox; na jeho hlase bylo znát, jak mu vadí, že je z akce vyloučen.

„Jdu tam!“ zahřměl Kosti.

Vzápětí se ve vysílače ozval jeho výkřik. Zněl stejně zhrzeně jako Rip.

„Tak co je tam?“ soptil Wilcox.

Dane vyšel ze skladu a pustil se rychle chodbou, která spojovala všechny části rakety a která by ho měla dovést přímo ke kontrolní věži. Doběhl Muru, který utíkal před ním.

„Našli jsme je,“ oznámil Rip zlomeným, stařeckým hlasem.

„Koho jste našli?“ zvolal Wilcox naléhavě.

„Posádku!“

Chodbička před Danem byla zablokována. Nad Murovou hlavou viděl jen Kostiho mohutnou postavu a Ripova záda, která mu clonila výhled. Pak opět promluvil Rip a Dane ho stěží poznal po hlase.

„Musíme... odsud... vypadnout...“

„Jo,“ zachraptěl Kosti.

Oba se otočili a hnali před sebou Muru i Danea, kteří tak byli nuceni vrátit se k průlezu. Vylezli po promáčklém boku rakety a ustoupili z cesty Ripovi a Kostimu. Rip slezl ze kříd-lům rakety, opřel se o ně a začal zvracet.

Kostiho obličej byl nazelenalý, ale s vypětím vůle se ovládl.

Ostatní tři si v ten okamžik netroufli zeptat se jich, co viděli. Až když se roztřesený Rip doplazil zpátky a svezl se po laně na zem, ztratil Wilcox trpělivost.

„Tak co se jim stalo?“

„Vražda!“ Ripův hlasitý výkřik se odrazil od skalních výčněl-ků, až jim v uších zaburácelo několikanásobně

„Vrrraždáaa!“

Dane se ohlédl právě v okamžiku, kdy do rakety začal opět sestupovat Mura. Jeho drobný obličej, zastíněný helmou, byl vyrovnaný; ani se neobtěžoval zdůvodnit, proč se vrací.

Wilcox se přestal vyptávat. Po pár minutách se ve vysílač-kách ozval Murův hlas: „Tato raketa byla taky vydrancovaná.“

Nejdřív prospektorská loď a pak tahle - na její palubě se patrně nacházelo ještě větší bohatství. Ti, co přežili dřívější ztroskotání, mohli hledat zásoby, hloubal Dane - cokoli, co jim alespoň trochu ulehčilo strádání, ale... Rip znal odpověď na tyto úvahy, a teď ji ze sebe vychrlil: „Ti lidi od Průzkumu uhořeli - někdo je skosil plamenometem!“

Skosil plamenometem - stejně jako ty kuličky v údolí! Na Limbu řádily bezohledné a kruté síly, jaké neměly obdoby v celém civilizovaném vesmíru. Pak je elektrizovalo další ozná-mení od Mury: „Tohle je podle mého soudu nezvěstný Rimbold!“

Raketa Průzkumu, jejíž zmizení nepřímo vedlo k dražbě na Naxosu a tudíž i k jejich příchodu na Limbo! Ale jak se sem dostala, proč havarovala na této planetě? Rakety Průzkumu patřily díky povaze svého poslání k technicky nejdokonalejš-im strojům. Za posledních sto let jich havarovalo pouze pár. A přesto postihl Rimbolda stejný osud jako ostatní rakety, jejichž vraky dosud objevili - navzdory dokonalému bezpečnostnímu vybavení, náročnému, tvrdému výcviku i zkušenostem posádky.

Dane sklouzl po laně, Kosti za ním. Slunce se schovalo za mrak a na skalnatou půdu dopadly první kapky. Když se v průlezu vynořil Mura, déšť se proměnil v liják. Ať už uvnitř rakety spatřil cokoli, nevyvedlo ho to z míry tak jako Ripa a Kostiho. Tvářil se zamyšleně, téměř zaraženě.

„Nevyprávěl nám Van podobnou historku?“ zeptal se náh-le. „Příběh z dávno zašlých časů, kdy lodi brázdily pouze moře a oceány, a ne vesmír? V západním oceánu naší matičky Země bylo prý místo, kde nezafoukal větřík a kde rostly husté mořské řasy a vysoká mořská tráva. Každá loď, která do těch kon-čin vplula, tam uvízla a už nemohla dál. Lodi přibývalo, až se postupně propletly v jedinou plovoucí plošinu zkázy a smr-ti.“

Rip zaujatě poslouchal, pak přikývl. „Ságové... ne... Sargasové moře!“

„To je ono. Tady máme něco jako sargasovou planetu, která se bůhvíproč také stává osudnou, smrtonosnou pastí pro kos-mické koráby, co se dostanou do její blízkosti. Přitahuje je ně-jakou silou, která způsobí, že rakety se roztříští o její skalnatý povrch a stávají se jejími věčnými zajatci. A musí to být po-řádně velká síla. Tato raketa Průzkumu není žádný experi-mentální prospektor z dávných dob, kdy se dělaly chybné výpočty a motory mohly snadno selhat.“

„Ale co Královna?“ namítl Wilcox. „Ta přece přistála bez nejmenších potíží!“

„A nenapadlo tě,“ řekl Mura, „že jí bylo dovoleno přistát? Z nějakého důvodu?“

To by vysvětlovalo mnohé, ale z té myšlenky šel všem mráz po zádech. Vyplyvalo by z ní, že Sluneční královna je pouze pěšákem v něčí hře, snad Richově, a že už nevládne nad svým osudem.

„Pojďte, musíme dál!“ zavelel Wilcox, odlepil se od skály a začal se belhat k místu, kde nechali stát transportér.

Už raději nikam neodbočili; netoužili po objevování dalších vraků. Asi by jich tady našli ještě víc, přemítal Dane.

Murův nápad podnítil jeho představivost - sargasová planeta lákající do svých tenat poutníky vesmíru, kteří se dostanou do dosa-hu jejího zkázonosného vlivu - ať už je to cokoli. Proč byla Královna schopna normálně přistát tam, kde ztroskotaly jiné rakety? Bylo to proto, že měli na palubě Richovu partu? Kdo je vlastně Rich?

Brouzdali se říčkou rozvodněnou deštěm. Na druhém břeh-u Wilcox zastavil transportér. „Musíme se blížít ke Královně z druhé strany. Pokud ji nechceme minout, měli bychom si vylézt trochu výš,“ ukázal na útesy.

Nakonec se usnesli, že rozbijí provizorní tábor kolem trans-portéru, který bude tvořit jejich základnu. V ní zůstával

Wilcox se dvěma muži, zatímco zbylá dvojice vyrazila do okolních útesů v roli představené hlídky. Schylovalo se k večeru; s příchodem noci se budou moci volněji pohybovat. Do té doby musí najít místo s nejlepším výhledem, z něhož si udělají po-zorovatelnou.

Jako první šli na výzvědy Rip a Mura. Jelikož se hlídky se základnou nedorozuměly pomocí vysílaček ze strachu, aby je nezachytil někdo nepovolaný, podávaly hlášení až po ná-vratu. Shannon jim oznámil, že Královna je v dohledu, ale dál, než předpokládali.

Wilcox opatrně nastartoval transportér a zamířil z údolí, přes drsný okraj planiny. Zastavil asi dva kilometry od první zá-kladny, za vysokým převisem, kde čekal na další zprávy. Z výzvědné hlídky se po chvíli vrátil Mura.

„Odtamtud,“ ukázal na skalní výčnělek, „je dobrý výhled. Královna je hermeticky uzavřena a obklíčena. Zatím jsme ne-byli schopni zjistit, kolik jich je a jaké mají zbraně.“

Kosti, jemuž strach z výšek bránil vylézt nahoru, se toulal raději po planině. Nyní se vrátil, aby potvrdil Murova slova. „Kousek za našim stanovištěm je místo, kde se dá zaparko-vat transportér tak, aby ho nebylo odnikud vidět.“

Wilcox natočil vozidlo tím směrem a Kosti s ním vmanévroval do stísněného prostoru. Oba zůstali na místě, zatímco Dane s Murou vylezli na vyhlídku, kde už číhal Rip. Opíral se o skálu, k očím měl přiložený dalekohled; koukal směrem na jih a přehlížel sežehlou pláň.

Tamhle byla Špička Královny, čínící k nebi. Raketa byla sku-tečně hermeticky uzavřena, rampu měla staženou, průlez uza-mčen, jako by byla připravena ke startu. Dane odepnul kryt na svém dalekohledu a zaostřoval jej, dokud mu před očima nevytanul skalnatý terén kolem křidel rakety.

12.LOĎ VOBLEŽENÍ

Ani po důkladné obhlídce okolí Královny daleko-hledem si Dane nebyl jistý, zda vidí něco víc, než jen jedno vozidlo zvláštního tvaru a u něj dva muže. Z jeho úhlu pohle-du se mu zdálo, že je skupina zcela odhalena a vydána na milost a nemilost posádce Královny. Divil se, proč tedy nezaútočili - pokud to skutečně byl nepřítel. „Stojí tam úplně nekrytí,“ poznamenal. Ale Rip s ním ne-souhlasil.

„Ani bych neřekl. Mezi nimi a Královnou je malý pahorek. Teď je mizerná viditelnost, ale kdyby svítilo slunce, uviděl bys jej. S nějakou dalekonosnou bouchačkou...“

Ano, s dalekonosnou puškou a z tohoto vyvýšeného místa se ty zmenšené postavičky daly zasáhnout i na tak velkou vzdálenost. Jejich výzbroj teď ovšem bohužel sestávala pouze ze střelných zbraní na boj zblízka - téměř neškodných pistolí s uspávacími paprsky a paprskometů, které byly sice nesmír-ně účinné, ovšem jen na kratší vzdálenost.

„A nechtěl bys takhle náhodou rovnou bopper?“ pozname-nal uštěpačně Dane.

Z přistávací plochy vedle rakety zmizely oba letouny; Dane usoudil, že je také ukryli někam do bezpečí. Pomalu přehlížel dalekohledem okolí, pátraje po čemkoliv, co by svým nápad-ným tvarem upoutalo jeho pozornost. Během několika minut objevil nejméně pět hlídkových stanovišť o dvou nebo třech lidech, rozmístěných v nepravidelném kruhu kolem Královny. Čtyři skupiny měly k dispozici dopravní prostředek - stroje do jisté míry připomínající jejich vlastní transportéry, ovšem užší a delší, jako by byly stavěné na jízdu v úzkých údolích

Limba.

„Když už je řeč o bopprech,“ ozval se Rip a Danea vylekala úzkost v jeho hlase, „co je to tamhle? Vidíš to?“

Dane poslušně stočil dalekohled na západ. „Kde?“

„Vidíš tu skálu, co vypadá tak trochu jako Hoobatova hla-va? Tak nalevo od ní.“

Dane pátral po skále připomínající modrou zrůdu kapitána Jellica. Konečně ji našel. Vlevo od ní... teď... ano! Dlouhá rov-ná trubice. Že by hlaveň přenosného boppra, umístěná tak, aby odtamtud mohla metat zkázonosné střely rovnou pod křídla Královny a držela tak v šachu celou raketu?

Bopper sice nemohl ohrozit hermeticky uzavřenou loď, ale každému, kdo by se odvážil ven, by tato zbraň přinesla jistou smrt - otravu jedovatým plynem unikajícím z jeho nábojů, které se po dopadu na tvrdý povrch rozprsknou na tisíc kous-ků. Ano, bopper bylo nutné brát vážně.

„Proboha!“ odplivl si znechuceně. „My jsme snad vlezli pří-mo do jámy lvové!“

„Jo, a lev nám přitom dýchá na krk,“ přikývl Rip. „Proč Krá-lovna neodletí? Mohli by přece kdekoliv přistát a vyzvednout nás později. Proč tam tak bezmocně trčí?“

„A nemyslíte,“ vložil se do debaty Mura, „že to podivné chování naší rakety možná nějak souvisí s vraky těch lodí, co jsme našli? Že kdyby teď vzlétla, mohla by dopadnout jako ony?“

„Nejsem sice žádný inženýr,“ řekl Dane, „ale nechápu, jak a čím by ji mohli sejmut. Aby ji donutili změnit kurs, to by ji museli praštit něčím pořádně velkým!“

„Copak si na Rimboldu viděl stopy po nějakém úderu? Ne-viděl. Ta raketa se zřítíla, jako, by ji k planetě přitáhla nějaká síla, které nedokázala vzdorovat. Ti lidé, co tam dole číhají kolem Královny znají možná tajemství této síly. Není vylou-čeno, že její pomocí ovládají nejen povrch Limba, ale i část celé této soustavy.“

„Myslíš, že její součástí je i to zařízení?“ zeptal se Rip.

„Kdoví?“ pokrčil stevard rameny. „Je to docela pravděpo-dobné.“ Přehlížel krajinu pod nimi vlastním dalekohledem.

„Rád bych tam po setmění seběhl a trochu se tam poohlédl. Kdybychom si mohli klidně a přátelsky popovídat s některou stráží...“

Tón Murova hlasu se nezměnil, zněl vyrovnaně a klidně jako jindy. Ale Dane věděl, že ani za nic na světě by neměnil se stráží, se kterou si Mura chtěl „klidně a přátelsky popovídat.“

„Hmmm.“ Rip zkoumal terén. „Jo, to by šlo. Anebo by někdo z nás mohl proniknout až ke Královně a zjistit, co se vlast-ně děje.“

„Což takhle spojit se s nimi vysílačkou?“ navrhl Dane. „Jsme docela blízko, příjem by mohl být čistý.“

„Všiml sis těch helem na hlavách hlídek?“ zeptal se Rip. „Vsadím se o cokoli, že jsou teď naladěni na naši frekvenci.

Když promluvíme, uslyší nás - a nejen uslyší; taky zjistí, kde jsme. Vyznají se tady líp než my. Chceš si s nimi hrát na scho-vávanou tady; v těchto končinách, a ve tmě?“

Dane rozhodně nechtěl. Ale přesto se jen nerad vzdával myšlenky na spojení vysílačkou. Bylo by přece o tolik snazší prostě zavolat a zeptat se, než se celé hodiny plížit neznámou krajinou a riskovat, že je odhalí. Jenže - jak mu nedávno vtloukali do hlavy lektori ve Školícím středisku - pro členy Obchodní aliance existovalo jen málo snadných, rychlých řešení. Šlo o to, zachovat si chladnou hlavu, být důvtipný a umět šikovně improvizovat tak, aby sis zachránil výdělek, raketu nebo vlastní kůži. V tomto případě byly v sázce poslední dva vzácné artikly.

„Aspoň teď víme,“ pokračoval Rip, „že je do věci zapleteno víc osob, nejen Rich se svou vykutálenou partou.“

„Jo,“ přikývl Mura. „Zdá se, že nepřátelské síly jsou v početní převaze.“ Jeho dalekohled klouzal od jedné skupinky ukrytých hlídek ke druhé, až dokud neopsal úplný kruh oblátelů Královny. „Je jich asi patnáct.“

„Když nepočítáme posily, které se možná ukrývají někde v horách. Ale kdo, u všech vesmírných svatých, jsou ti lidé?“ zeptal se vzduchu kolem nich.

„Něco se chystá.“ Mura ztuhl a upřel pozornost na jedno místo.

Dane zaostřil dalekohled tím směrem. Mura měl pravdu. Jeden z oblátelů vystoupil odvážně z úkrytu, vykročil k raketě a energicky přitom mával odvěkým znamením vyjedna-vače - kouskem bílé látky.

Na okamžik se zdálo, že Královna na to neodpoví. Pak se vysoko nad zemí pootevřel průlez. Rampa nebyla spuštěna. V otvoru se vynořila postava, ve které Dane poznal kapitána Jellica.

Muž s bílým praporem zaváhal kus opodál. Ačkoliv pozorovatelé v houstnoucím šeru neviděli příliš jasně, slyšeli vše, neboť ve sluchátkách helem jim náhle zachrastil něčí hlas a dal tím Ripovi za pravdu: útočníci měli vysílačky naladěné na stejnou frekvenci jako oni.

„Už jste si to rozmyslel, kapitáne? Jste ochoten chovat se rozumně?“

„To je vše, co chcete vědět?“ Jellicův chraplavý hlas si nebylo možné s nikým splést. „Už jsem vám řekl včera, jak jsem se rozhodl, a od toho neholdám ustoupit.“

„Můžete si tady trčet, až dokud nezemřete hladu, kapitáne. Jen zkuste odstartovat...“

„Jestliže nemůžeme vzlétnout, nemůžete se ani vy dostat dovnitř!“

„V tom má pravdu,“ poznamenal Mura. „Z výstroje, co tam dole mají, si ničím nemůžou vynutit vstup do Královny násilím. A kdyby ji nakrásně vyhodili do vzduchu a roztrhali na malé kusy, nebyla by jim už nic platná.“

„Myslíš, že jim jde o tohle - o Královnu?“

„To je přece evidentní!“ zavrčel Rip. „Nechtěl, aby vzlétla - k něčemu ji chtějí použít. Vsadím se, že Rich nás sem přivedl jen proto, aby dostal Královnu.“

„Tady jde o to, jak dlouho vám vydrží zásoby, kapitáne,“ předl jim ve sluchátkách hlas vyjedna-vače. „My tady můžeme dřepět třeba i půl roku, když bude zapotřebí - zato vy ne! No tak, nebuďte jak malý kluk. Udělali jsme vám přece férovou nabídku. Jste v rejži, jinak to nevidím, kapitáne! Celou hotovost jste utratili v dražbě na obchodní práva na Limbo. Nuže, my vám nabízíme něco lepšího, než jen obchodní práva. A máme dost trpělivosti, abychom si na to hezky vsedě počkali.“

Ale pokud měl vyjedna-vač tu trpělivost, jakou se holedbal, jeden z jeho společníků ji náhle ztratil. Vzduchem se rozlehl výstřel. Jellico buď uhnul, anebo se skácel dovnitř, a průlez někdo okamžitě zaklapl. Tři muži na útesu seděli nehnutě dál a ani nedýchali. Zdálo se, že vyjedna-vač nečekal tento krok z vlastních řad. Na okamžik ztuhl, pak odmrštil zrádný bílý hadr a střemhlav se vrhl do nejbližšího úkrytu, odkud se doplzl na původní stanoviště.

„To nebylo v plánu,“ podotkl Mura. „Někdo zřejmě ztratil hlavu. Za takovou horlivost ovšem dostane pořádně vynadáno, protože tím zmařil šanci na další vyjednávání.“

„Myslíte, že byl kapitán raněn?“ zeptal se Dane.

„Ten starý lišák zná všechny triky a figle!“ mávl Rip bezstarostně rukou. „Řekl bych, že stihl uhnout. Ale teď ho budou muset umoit hladu, aby ho přinutili ke kapitulaci. Ta střelba naše kluky rozhodně nevydělá a nevyjdou z rakety s rukama nad hlavou!“

„Mezitím,“ ozval se Mura a odložil dalekohled, „bychom si měli promyslet, co podnikneme. Možná se nám ve tmě podaří proklouznout mezi jejich pozicemi, ale jak se dostaneme do rakety, když je teď na sedm západů? Určitě nespustí lano, jen co uslyší nějaké volání uprostřed noci. Po tomhle incidentu teprve ne.“

Dane přehlížel drsnou krajinu ležící mezi útesy, na kterých hlídkovali, a vzdálenou raketou. Ano, možná by nebylo těžké vyhnout se strážím oblátelů, kteří budou hlídat spíš raketu než území za vlastními liniemi. Možná dokonce ani nevědí, že část posádky Královny unikla jejich pasti. Ale když dorazí k raketě, jak se dostanou dovnitř?

„To je problém, to je problém,“ mumlal Mura.

„Hele, nejsme tady na úrovni řídicí věže?“ zeptal se náhle Rip. „Co kdybychom zkusili vymyslet nějaký signál, kterým bychom jim dali vědět, že k nim někoho posíláme?“

Dane byl ochoten to zkusit. Přimhouřil oči a přeměřil vzdušnou čaru mezi jejich stanovištěm a špičkou rakety.

„Musíme jednat rychle,“ upozornil Mura. „Za chvíli se úplně setmí.“

Rip vzhlédl k obloze. Slunce už dávno zapadlo. Nad nimi visely olovené mraky, obklopoval je houstnoucí soumrak.

„Co kdybychom udělali takový provizorní přístřešek - třeba z našich kombinéz - a rozsvítili v něm baterku?“

Kombiné-zou bychom zúžili rozptýl světla tak, aby nebylo vidět zespoda, pouze z Královny.“

Mura si místo odpovědi odepnul opasek a zatahal za zip kombinézy. Dane rychle následoval jeho příklad. Pak se schou-lili, roztřesení zimou, a drželi po stranách kombinézy jako boční zástěny; Rip si dřepěl mezi ně a zablikal baterkou nouzový signál v šíře Obchodní aliance. Byla jen malá pravděpo-dobnost, že se někdo v řídicí kabině bude dívat zrovna tím směrem v tom správném úhlu a zachytí ty záblesky - blikavá světýlka velikosti špendlíkové hlavičky.

Vtom se rozsvítil noční maják Královny; vyšlehl do šedivé oblohy stejně jako předešlou noc, kdy zápasil s mlhou.

Tento-krát ozářil nízké mraky. Trojice na útesu jej dychtivě pozorovala v naději, že z toho vyčte nějakou odpověď na svou improvizovanou vysílačku; vtom žlutavá záře potměněla narudlým odstínem.

Mura si ulehčeně oddechl. „Zachytili náš signál a přečetli ho!“

„Jak to víš?“ Dane neviděl nic, co by potvrdovalo stewardova slova.

„Zapnuli bouřkový paprsek. Vidiš, teď zase zesvětlal. Ale zachytili nás!“ Oblékal si kombinézu a spokojeně se usmíval.

„Navrhuj, abychom sestavili pořádný vzkaz a informovali o tom také Wilcoxe. Jestliže můžeme komunikovat s Královnou, byť ona s námi ne, dá se přece jen něco podniknout!“

Slezli dolů k transportéru a krátce vyličili poslední události.

„Jenže oni nám nemůžou odpovědět!“ Wilcox tím vystihl slabinu celého plánu. „Kdyby vám mohli dát nějak jinak vědět, že váš signál zachytili a přečetli, nebyli by zapnuli bouřkový paprsek.“

„Musíme tam někoho poslat. Teď už víme, jak jim oznámit, že k nim jde někdo od nás, a oni ho budou čekat a vezmou ho na palubu,“ řekl dychtivě Rip.

Wilcoxův postoj naznačoval, že se mu plán příliš nezamlouvá. Ale třebaže jej rozebrali bod za bodem, zdálo se, že nemají na vybranou a tohle je jediné schůdné řešení.

Mura se napřimil. „Už je skoro tma. Musíme se na něčem dohodnout hned teď, protože vylézt na naše signální stano-viště se nedá v úplně tmě. Tak kdo tam půjde a kdy? Tohle jim můžeme sdělit v zašifrovaném vzkazu.“

„Shannone,“ obrátil se Wilcox na mladého astronavigátora, „přišel čas, kdy se nám bude náramně hodit tvůj kočičí zrak. Ve tmě vidíš stejně dobře jako Sinbad - alespoň tenkrát na Balduru to tak vypadalo. Tak co - zkusíš to? Vyzrazit můžeš řekněme...“ koukl se na hodinky, „ve dvacet jedna nula nula. Naši kámoši na hlídkových stanovištích kolem rakety si mezi tím hezky ustelou a bohda možná i zdřímnou.“

Ripův rozzářený obličej byl jasnou odpovědí. Když šplhali zpátky na skálu, spokojeně si pobrukoval. Na útesu se chopili úkolu odvysílat vzkaz.

„Taky jim řekni,“ upozornil Mura, „ať nám tvůj bezpečný příchod oznámí rozsvícením bouřkového paprsku. Rádi se potěšíme z tvého úspěchu.“

„To víš, že jo! Ale já nemám strach.“ Ripovi se poprvé od okamžiku, co učinil ten hrůzný nález ve ztroskotaném Rimboldu, vracela jeho přirozeně veselá nálada. „Ve srovnání s tím, co jsme prožili na Balduru, je tohle procházka růžovým sadem.“

Mura se tvářil vážně. „Nikdy nepodceňuj situaci, nevíš, co tě může potkat. Jsi přece dost zkušený, abys na tohle pamato-val, Ripe. Nemá cenu zbytečně riskovat.“

„To bych si nikdy nedovolil, člověče! Půjdu tiše a nehlučně a hlídkami prokloužnu jako had. Vůbec mě nezaregistrují, to ti slibuju!“

Mura a Dane si opět svlékli kombinézy a trásli se zimou, zatímco Rip baterkou odvysílal zprávu o své misi k uzavřené raketě. Odpověď sice nedostali, ale byli si jisti, že po prvním úspěšném pokusu o komunikaci byl do řídicí věže umístěn hlídač, který čekal na druhý vzkaz.

Bylo dohodnuto, že Mura a Dane si ustelou na návrší, zatímco Rip se vrátí k transportéru a odtamtud vyrazí. Když jeho postava zmizela pod skalním převisem, Dane navrhl do kruhu hromadu kamenů a vytvořil tak provizorní větolam. Jediným zdrojem tepla bylo teplo sálající z jejich těl; schou-lili se proto těsně u sebe v prohlubni obehnané kamením, a nezbyvalo jim než počkat nejbližší hodiny, než se objeví svě-telný signál, že Rip dosáhl cíle.

„Světlo,“ zamumlal Mura.

Maják Královny pořád ještě zářil do noci. Ale Mura tím na-rážel na světýlka, která označovala pevná stanoviště nepřátelských hlídek.

„Aspoň se jim Rip bude moct snáz vyhnout,“ spekuloval Dane, ale jeho společník s tím nesouhlasil.

„Spíš čekají potíže a jsou na pozoru. Patrně mají mezi jed-notlivými hlídkami obchůzky, které každé stanoviště udržují v kontaktu s ostatními.“

„Chceš tím říct, že vědí, že jsme tady? Že jen čekají, až jim Rip vběhne do rány?“

„Možná ano, možná ne. Každopádně bedlivě hlídají Krá-lovnu a číhají na nejmenší pohyb... Hele, nezdá se ti,“ zeptal se po chvíli, „že se děje něco víc? Necítíš něco skrz tuhle skálu?“

Samozřejmě že cítil. Pulsaci zařízení, slabší než předtím ve zříceninách, přesto neomylnou ve svém rytmu. Minuty se unaveně vlekly jedna za druhou; vibrace udržovaly stálý ryt-mus a neměnnou sílu. Zařízení běželo bez ustání na nejvyšší výkon.

„Právě tohle,“ řekl Mura, „připoutává Královnu k této pla-netě.“

Útržky novinek a objevů z posledních dvou dnů se začínaly skládat do ucelené mozaiky. Co když tito cizí lidé, kteří bůh-ví proč obléhají Královnu, skutečně znají způsob, jak ji přimět havarovat, kdyby se pokusila odstartovat z Limba? Ono zá-hadné zařízení - nějaký vysílač energie, paprsek, cokoli - by v tom případě muselo být neustále zapnuto, jinak by raketa mohla vzlétnout a uprchnout. Muži v Královně si taky umějí dát dvě a dvě dohromady - i když ještě nemají potuchy o sargasových vlastnostech Limba.

„Takže jediný způsob, jak se odsud dostat,“ řekl Dane po-malu, „je najít ten zdroj energie a...“

„Zničit ho? Ano. Jestliže se Ripovi podaří navázat kontakt s Královnou, musíme se o to pokusit.“

„Říkáš 'jestliže'. Myslíš, že to nedokáže?“

„Jsi ve službě krátkou dobu, Thorsone. Po několika kosmických výpravách člověku spadne hřebínek, zpokorní jako be-ránek. Uvědomíš si, že úspěch, či selhání hodně závisí od toho, čemu Terrané říkají 'štěstí', 'náhoda' či 'osud'. Nikdy nemůž-me s jistotou říct, že ten nebo onen plán vyjde tak, jak doufá-me, ve hře je příliš mnoho podružných faktorů, které nemá-me jak ovlivnit. Na nic nespoleháme předem, dokud se to nestane nezvratnou skutečností. V Shannonův prospěch svěd-čí celá řada příznivých okolností. Mimořádně skvěle vidíš v noci, což jsme zjistili nedávno v podobné

situaci, je zvyklý na práci v terénu, nedá se snadno vyvést z míry. Odsud má možnost prozkoumat území a pozice nepřátel. Má řekněme osmdesátiprocentní šanci, že to dokáže. Ale ve hře je i těch zbývajících dvacet procent. Musí být ve střehu, a my musíme být připraveni na další eventuality - až dokud nám signál z Královny nepotvrdí, že to má šťastně za sebou.“

Murův bezbarvý hlas bez stopy emoce Danea zneklidnil. Ozýval se v něm stejně uštěpačný, ironický podtón jako v Ka-milově hlase - snad ještě ostřejší. Kamil! Kdepak asi je Ali? V zajetí těch, kteří teď obléhají Královnu? Anebo se nějak dostal až k tomu záhadnému zařízení?

„Co myslíš, co provedli s Kamilem?“ vyslovil své obavy nahlas.

„Je pro ně zdrojem informací o nás a našich zájmech. Proto se postarají, aby se dostal až k tomu, kdo za tím vším vězí, k jakémusi duchovnímu otci celé akce. Dokud bude pro ně užitečný, bude v bezpečí.“

V té odpovědi bylo něco zlověstného - ta narážka v Daneově paměti vyvolala scénu, na kterou jen nerad vzpomínal.

„Ti muži v Rimboldu... měl Rip pravdu? Byli skutečně spáleni na uhel?“

„Měl pravdu.“ Vyslovil ta dvě slova vyrovnaně, s kamenitou tváří, což jen umocnilo jejich vážnost.

Poté už prohodili jen pár slov; tu a tam se zavrtěli, aby prokrvili ztuhlé ruce a nohy. Světlo majáku Královny dál a beze změny ozařovalo hvězdy.

Navzdory zimě a ztuhlým údům byl rytmus zařízení uspávající. Dane se s vypětím vůle přemáhal, aby zůstal vzhůru; dařilo se mu to pomocí osvědčeného triku - opakoval si v duchu jednu kapitulu „Skladové vyhlášky“ za druhou, tak jak je nastudoval během cesty vesmírem. Kéž by jen byl zpátky v bezpečí Van Ryckeovy pracovny, zahlobán do sklado-vých výkazů, a největší vzrušení, na jaké by se mohl těšit, by bylo nesmlouvavé handrkování se o prodejních cenách!

Odněkud zdola k nim dolehl pronikavý hvizd. To byl Rip, připraven pustit se do riskantního podniku. Dane si přiložil k očím dalekohled, třebaže moc dobře věděl, že v té tmě nemá šanci sledovat Ripův postup.

Zbýlé hodiny jim připadaly jako dny. Dane pozoroval maják Královny tak upřeně, až ho rozbolely oči. Ale nepostřehl žádnou změnu. Cítil, jak se vedle něj vrtí Mura a šmátrá ve tmě; podle tlumené záře poznal, že Mura pod pláštěm kom-binězy kouká na hodinky.

„Jak dlouho?“

„Je tam už čtyři hodiny.“

Čtyři hodiny! Dojít odsud ke Královně mu nemohlo trvat čtyři hodiny - i když musel dávat pozor, jít oklikou a občas se ukrýt, aby unikl strážím na obchůzce. Vše nasvědčovalo tomu, že štěstí se otočilo k Ripovi zády a zvítězilo oněch dvacet procent, které podle Mury ohrožovaly zdar Ripovy mise.

13.ÚTOK A PATOVÁ SITUACE

Na východě se objevily první náznaky rozbřesku, odstín majáku Královny však zůstal nezměněný. Dane a Mura s tím už ani nepočítali. Něco se stalo - Rip k raketě ne-došel.

Dane už nemohl vydržet tu nečinnost; vylezl z provizorního úkrytu a vydal se po útesu, na kterém drželi noční hlídku. Útes tvořil předěl mezi vchody do dvou úzkých, klikatých údolí; v jednom z nich tábořil Wilcox s Kostim, druhé bylo neprobádaným územím.

Právě v něm zahlédl Dane tenký potůček. Přítomnost vody byla podle Daneových zkušeností předzvěstí života na Lim-bu. Ani tady tomu nebylo jinak: napočítal deset malých čtver-cových políček osázených týmiž aromatickými rostlinkami.

Jenže dnes nebyla políčka opuštěna. Mezi záhony se pohybovala dvě kulovitá stvoření. Vlasečnicovými chapadly rozhrabovala hlínu kolem kořínků kapradin a kulatá záda se jim přitom natrásala nahoru a dolů.

Náhle se obě stvoření napřímila. Jelikož jim chyběly zřetelné rysy, bylo těžké uhadnout, co vlastně dělají. Ale z jejich postoje bylo zřejmé, že buď naslouchají, nebo něco pozorují.

Nehlučně se objevily tři další „kuličky“. Mezi dvěma se pohybovala tyč, na níž bylo přivázáno ochablé tělo zvířete, které velikostí i tvarem připomínalo kočku. Lovci a zemědělci si nevyměnili žádný pozdrav, zato se semkli do hloučku a tyč položili na zem. Dane dalekohledem viděl, jak se chapadla jejich prstů prolétají od koule ke kouli, až vytvořili kruh.

„Pssst...“ To slovo zasyčelo v ranním rozbřesku a Dane, který byl pohroužen do scény pod útesem, sebou polekaně trhl, když mu na rameni spočinula Murova ruka.

„Blíží se sem transportér,“ zašeptal stevard.

Kulatí tvorové opět zaujali postoj napjatého očekávání. Roz-utekli se s rychlostí, která pozemšťany překvapila. V několika vteřinách zmizeli v úkrytu, zůstala jen opuštěná pole a potůček.

Skřipění pásů na kamení a šterku sílilo a v zorném poli dvojice na útesu se vynořil dopravník. Přesně podle Kamilových odhadů neodpovídalo vozidlo běžným typům používaným zástupci Federace. Bylo delší a užší a vyznačovalo se zvláštní ohebností, jako by podvozek i jednotlivé díly spojovaly kloubové čepy.

U řídící páky seděl muž. Jeho obličej stínila helma, ale měl na sobě stejný oděv, jaký nosil Rich a jeho společníci.

Tlak Murovy ruky na Daneově rameni zesílil. Ale ani Daneovi neušlo, že na transportér je nastražena léčka. Zachytil krad-mý pohyb, maskovaný linií křovin. Za nimi se kmitlo kulovité stvoření, které k vrchní části těla pevně tisklo velký kámen. Vzápětí se k němu přidal jeho druh, podobně vyzbrojen.

„... malér,“ zašeptal Mura.

Dopravník duněl dál a jeho pásy se zarývaly hluboko do země. Když přebrodiv potok, dorazil k prvnímu políčku. Řidič se nikterak nesnažil vyhnout se ohrazenému pozemku; jel dál a široké pásy rovnaly se zemi nejdřív nízkou zídku a pak peč-livě udržované záhonky za ní.

Kuličky se krčily za křovím a cupitaly podél vozidla. Pořád ještě tiskly k tělu kameny a pohybovaly se rychlostí blesku. Vše nasvědčovalo tomu, že muži v transportéru hrozí přepa-dení ze zálohy.

Když se pásy dopravníku zabořily do třetího pole, rozzuře-ní majitelé zaútočili. Na transportér i řidiče dopadla sprška přesně mířených kamenů. Jeden zasáhl řidičovu helmu. Muž ze sebe vydal přidušený výkřik a sevl se bezvládně na řídicí panel. Stroj ujel pár metrů a pak se zastavil, když jedním pá-sem najel na balvan a zůstal nakloněn v úhlu, který hrozil převrácením.

Dane a Mura slezli dolů po boční straně útesu. Řidič nepo-chybně dostal jen to, co si zasloužil. Ale byl to člověk, a oni ho nemohli nechat napospas pomstychtivým tvorům cizí plane-ty. Ti se sice po útoku okamžitě stáhli, ale když Dane a Mura dosáhli dno údolí, raději nic neriskovali a zasypali křoví ko-lem transportéru omračujícími paprsky. Mura hlídal okolí, připraven skosit nepřítele další dávkou neškodné radiace, zatímco Dane přiběhl k dopravníku, aby z něj vytáhl řidiče.

Přehodil si ho přes rameno a odnesl jej k útesu, kde mohli odrazit případný útok kulových bytostí.

Ale buď uspávací paprsky, anebo přítomnost dalších dvou Terranů na scéně odradily tato stvoření od dalšího výpadu. Oba muži z Královny se náhle ocitli ve zcela opuštěném údo-lí, a bezvládné tělo zachráněného muže jim leželo u nohou.

„Nezkusíme to...?“ ukázal Dane na skalní stěnu za jejich zády. Ten nápad vykouzil na Murově kamenném obličejí po-bavený úsměv.

„Pokud zrovna nežvýkáš craxová semínka, nemám zdání, jak se chceš vyšplhat nahoru s naším novým přítelem přehozeným přes svá široká záda!“

Dane musel uznat, že to byl pošetilý nápad. Lezení po ska-lách vyžadovalo obě ruce a nohy s bezvládným břemenem v náručí to byl kousek nad jeho síly.

Muž v bezvědomí zasténal a chabě se pohnul. Mura si k němu klekl a prohlížel si obličej orámovaný proděravělou helmou. Nejdřív mu odepnul pás s plamenometem a připojil jej k vlastní výzbroji. Poté mu rozepjal helmu pod bradou, sun-dal ji a začal muže plácet po obličejí zarostlém strništěm.

Toto drsné oživování se neminulo účinkem. Víčka se zachvě-la, muž několikrát zamrkal a snažil se posadit; Mura mu po-máhal tím, že ho tahal za límec.

„Je čas jít,“ prohlásil stevard. „Tudy.“

Společnými silami postavili muže na nohy a vedli ho mezi sebou podél skalní steny; cesta je vedla kolem ostrohu, na kte-rém hlídkovali celou noc a za nímž bylo skryté místo, kde tá-bořil Wilcox s Kostim.

Řidič o ně nejevil valný zájem; spíš se soustřeďoval na to, aby udržel na vratkých nohou rovnováhu. Ale Mura mu pev-ně svíral zápěstí, a Dane vytušil, že ten stisk je jen předehrou k celé škále zápasnických chvatů, ve kterých byl stevard tako-vý přeborník, že mezi posádkou Královny nenašel rovnocen-ného soupeře.

Dane se pořád ohlížel dozadu; každým okamžikem totiž čekal, že se stane terčem těch mistrovsky mířených kamenů.

Krok, který právě učinili, může Limbany svést k domněnce, že jsou zajedno s pleniteli jejich vzácných políček, což by mo-hlo zmařit veškeré naděje na navázání obchodních vztahů s těmito zvláštními tvory. A přece - ponechat člověka na milost a nemilost Limbanů nedokázal ani jeden z nich.

Jejich svěření vyplivl chomáč krve a pak oslovil Mura: „Patříš k partě z Ombru? Nevěděl jsem, že vás sem taky po-volali...“

Murův výraz se nezměnil. „Jde totiž o důležitou misi, víš? Přijelo nás hodně...“

„Kdo mě to skolil? Ti zatracení kulihrašci?“

„Ano, domorodci. Házeli kameny...“

„Měli bychom je všechny uškvařit zaživa!“ zavrčel muž.

„Poflakuji se všude kolem a pokouš se nám rozbít lebku po-každé, když musíme projet těmito kopci. Musíme asi znovu použít plamenometů - pokud je ovšem dohoníme. Průšvih je v tom, že jsou zatraceně rychlí.“

„Ano, jsou s nimi potíže,“ přitakal Mura konejšivě. „Tudy,“ vedl zajatce kolem skalního výběžku do druhého údolí.

Muž poprvé vytušil, že něco není v pořádku.

„Kam mě to vedete?“ zeptal se neklidně a oči mu těkaly z jednoho na druhého. „To údolí je přece neprůchodné.“

„Máme tady ukrytý transportér. Jsi pořád ještě otřesený, bude pro tebe lepší, když se svezeš, nemyslíš?“ pokračoval Mura přesvědčivě.

„Jo, to bych řekl! Hlava mi třeští, mám ji jako škopek!“ Sáhl si na hlavu a ucukl, když se dotkl místa nad pravým uchem. Dane si vydechl. Mura to zvládal dokonale. Takhle se jim podaří dostat chlápka tam, kam potřebují, bez nejmenších nesnází.

Mura mu pevně svíral paži; teď s ním obešel zástěnu z bal-vanů a oba se ocitli tváří v tvář transportéru, Kostimu a Wilcoxovi. Celou pravdu mu odhalil stroj.

Zajatec ztuhl a zůstal stát tak náhle, že Dane do něj málem vrazil. Muž těkal pohledem z vozidla na muže vedle něj.

Ru-kama sáhl po opasku a zjistil, že je neozbrojen.

„Co jste zač?“ zvolal vyděšeně.

„Co kdybychom to vzali z opačné strany, kámo?“ zaútočil Kosti. „Když nám řekneš, kdo jsi ty...“

Muž se pootočil a ohlédl se přes rameno do údolí, jako by doufal, že v něm uvidí záchranou čet. Mura ho pevným stiskem přiměl zaujmout původní polohu.

„Ano,“ dodal stevard tichým hlasem. „Moc rádi bychom věděli, kdo jste.“

Když si muž uvědomil, že je zajatcem pouze čtyř mužů, dodalo mu to odvahy. „Vy jste z té rakety!“ zvolal vítězoslav-ně.

„Jsme z nějaké rakety,“ opravil ho Mura. „Na světě je, jak jistě víte, strašná spousta raket.“

Ta slova měla na muže stejný účinek, jako kdyby ho udeřil do tváře. Danea to podnítilo k další poznámce: „Existuje taky jedna loď Průzkumu...“

Zajatec zavrával a jeho krví potřísněný osmahlý obličej zbledl; zakousl se do dolního rtu, jako by tím bolestivým

ges-tem chtěl udusit slova, která se mu drala na jazyk.

Wilcox, který seděl na transportéru, beze spěchu vytáhl plamenomet, opřel si jej o koleno a namířil přímo na zajatcovu břicho.

„Jo, je tady fůra raket,“ řekl. Klidně mohli klábosit o počasí, nebýt jeho pevně stisknuté čelisti. „Co myslíte, ze které po-cházíme?“

Ale zajatec se nedal tak snadno nachytat. „Patříte k té raketě tam venku - Sluneční královně.“

„Proč? Protože v těch ostatních nikdo nepřežil?“ zeptal se Mura tiše. „Radši vyklopte, co víte, přáteli.“

„Taky si myslím.“ Kosti přistoupil o krok blíž a jako Goliáš nad Davidem se hrozivě tyčil nad zuboženým řidičem. „Když promluvíš, ušetříš nám čas a sobě malér. A čím dýl to potrvá, tím budeme netrpělivější - chápeš?“

Bylo zřejmé, že zajatec chápe. Hrozbu, která zaznívala v Murově klidném hlase, podtrhovaly Kostiho napřažené ruce.

„Kdo jsi a co tady děláš?“ začal Wilcox podruhé s výslechem.

Omračující úder, který řidiči zasadili ti „kulihrásci“, ho roz-hodně obměkčil; podle Daneova úsudku tento proces završili Mura s Kostim.

„Jmenuji se Lav Snall,“ řekl náhle. „A jestliže patříte ke Sluneční královně, víte, co tady dělám. Tohle vám trn z paty nevytrhne. Vaši raketu tady můžeme zadržovat tak dlouho, jak se nám zlíbí.“

„To je velice zajímavé,“ zavrčel Wilcox. „Tak vy můžete naši raketu zadržovat tak dlouho, jak se vám zlíbí, co? A čípak - to ji srazíte nějakým neviditelným kyjem, když se pokusí vzlét-nout?“

Zajatec se zazubil v pohrdavém úšklebku. „Žádný kyj ne-potřebujeme - tady na Limbu ne. Celá tato planeta je jedna velká past - kdykoliv ji můžeme zaklapnout.“

„Neublížil si na tu hlavu nějak moc?“ zeptal se Wilcox Mury.

Steward přikývl. „Patrně ano. Mluví z cesty. Ale nemůžu to posoudit, nejsem lékař.“

Snall spolkl tuto návnadu. „Nemluvím z cesty a nezcvokl jsem z kosmických letů - pokud tím naznačujete tohle. Nevíte, co jsme tady objevili - stroj Prapředků, a ještě funguje! Umí přitáhnout rakety z vesmíru ohromnou silou tak, že se bez-mocně zřítí na povrch Limba. Když je v provozu, vaše Krá-lovna nemůže odstartovat - nedokázala by to, ani kdyby byla bitevní loď Patroly a měla desetkrát výkonnější motory! Když se nám zachce, můžeme sem přitáhnout dokonce i opancěro-vanou raketu Patroly!“

„Nesmímě poučné,“ poznamenal Wilcox. „Takže vy máte zařízení, které umí přitáhnout rakety rovnou z vesmíru. To je pro mě novinka. To ti musely nakukat Šeptalky co?“

Tváře zajatce zbrunátněly. „Říkám vám, že nemluvím z cesty!“

Kosti mu položil ruce na ramena a přinutil ho sednout si na skálu. „Však my víme,“ pronesl ironicky konejšivým tónem. „Jistě - je tady někde jeden báječný velký stroj a řídí ho přímo nějaký Prapředek. Stroj se prostě napřáhne a chmátne - asi takhle!“ Chňapl svou obrovskou pěstí po vzduchu pár centi-metrů před Snallovým nosem.

Ale zajatec se už trochu vzpamatoval. „Nemusíte mi věřit,“ prohlásil zpupně. „Jen se koukejte, co se stane, když se ten váš paličatý kapitán pokusí odlepit od země. Nebude to věru hezký pohled. A než se nadějete, vás taky seberou, jen se ne-bojte!“

„A víš, jak na to?“ Wilcox zvedl obočí. „Vždyť jsi nás ještě pořád nedokázal zařadit, zato my teď v poslední době dost cestujeme.“

Snall bloudil pohledem z jednoho na druhého. Očividně zne-jistěl.

„Máte na sobě kombinézy Obchodní aliance,“ zopakoval nahlas důkazy, které posbíral očima. „Tak musíte patřit ke Královně!“

„Ale nejseš si tak úplně jistý, že ne?“ rýpl si Mura. „Klidně můžeme patřit k jedné k těch raket, co se zřítily na Limbo díky tomu zařízení Prapředků, o kterém mluvíš. Víš určitě, že se v okolních údolích nepotulují i další skupinky těch, co přežili havárii?“

„Pokud ano, nebudou se tady potulovat dlouho!“ vyštěkl Snall.

„O tom nepochybuju. Vy se s nimi přece umíte rázně vypo-řádat, že? Tímhle tím?“ Wilcox zvedl plamenomet, takže teď mířil na zajatcovu hlavu. „Stejně jako jste zatočili s posádkou Rimbolda!“

„Já u toho nebyl!“ vykřikl Snall zajíkově. I přes ranní chlad měl čelo zbrocené potem.

„Mně se zdá, že jste obyčejná banda vyvrhelů,“ pokračoval Wilcox zdvořilým, konverzačním tónem. „Hele, nejsi ty ná-hodou jeden z těch kriminálníků, co zběhli k Patrole a uprchli s ní do nejdolehlejších koutů vesmíru?“

To zapůsobilo. Snall vyskočil a chtěl utéct, ale Kosti ho při-táhl zpátky.

„Tak jo - a co má být?“ zavrčel na Wilcox, když ho Kosti opět přimáčkł ke skále. „Co s tím uděláte? Upálíte mě, když nejsem ozbrojený? Tak do toho! Začněte!“

Zástupci Obchodní aliance dovedli jednat bezohledně, když si to vynutily okolnosti, ale Dane věděl, že chladnokrevně upálit Snalla je to poslední, k čemu by se Wilcox uchýlil - přes-tože šlo o zločince, na jehož hlavu byla vypsána odměna, stál mimo zákon a jeho vrah by se nemusel obávat trestního posti-hu.

„Proč bychom tě měli zabít?“ zeptal se Mura klidně. „Jsme přece členové Obchodní aliance. Myslím, že moc dobře víš, co to znamená. Rychlá smrt plamenometem je hrozně snadný způsob, jak se dostat na onen svět, že jo? Jenže tady jsme na samém okraji vesmíru, v džungli neznámých světů, a ta nás naučila leccaké triky. Takže tomu ani sám nevěříš, vid', Lave Snalle?“

Steward se nezaváhal výhrudně, jeho příjemný obličej sršel dobrou náladou jako vždycky Ale Snall od něj raději rychle odvrátil oči a těžce polkl.

„Přece byste mě ne-...“ spustil znovu, ale v tom protestu nebylo ani za mák jistoty. Patrně si uvědomil, že jeho protiv-níci, kterým stál tvář v tvář, jsou mnohem nebezpečnější, než se domníval. O členech Obchodní aliance se povídaly různé historky - měli pověst stejně ostrých chlapů jako Patroly a přitom se nemuseli tak striktně držet pravidel

a nařízení. Vůbec nepochyboval, že Mura míní svá slova smrtelně vážně.

„Co chcete vědět?“

„Pravdu,“ odpověděl Wilcox.

„Vždyť vám ji povídám - od samého začátku!“ namítl Snall. „Kus dál v pohoří jsme našli zařízení Prapředků. Když je v cho-du, má na rakety zhoubný vliv - přitahuje je rovnou z vesmíru, a jen co se raketa dostane do dosahu nějakého paprsku, magnetu nebo čeho, je její osud zpečetěn - zřítí se na povrch Limba. Nevím, na jakém principu funguje. Nikdo z nás to zařízení neviděl, až na pár vybraných chlápků, co se vyznají v naváděcí technice...“

„Proč to neúčinkovalo na Sluneční královnu, když se přiblížila k planetě?“ zeptal se Kosti. „Přistála hladce, bez nejmenších potíží.“

„Protože zařízení v tu dobu neběželo. Měli jste na palubě Salzara, je to tak?“

„Kdo je Salzar?“ vložil se do toho Mura.

„Salzar - Gart Salzar. Jako první pochopil, na jaký poklad jsme to vlastně narazili. Když kolem čmuchali lidi od Průzkumu, ukryli jsme se. Salzar věděl, že pokud se planeta do-stane do dražby, bude s námi amen. Nasedl na raketu, kterou jsme tady zflíkovali, a chvátal na Naxos. Cestou předběhl Griswolda, aby tam byl dřív. Pak se zkontaktoval s vámi, pro-to-že jsme potřebovali slušnou a prázdnou nákladní loď, která by nám odvezla naše věci.“

„Váš lup, co? A jak jste se sem dostali vy - taky jste havaro-vali?“

„Já ne, to Salzar - před deseti, dvanácti lety. Podařilo se mu jakž takž přistát a se zbytkem posádky, co to přežila, se tady začal rozhlízet. Našli ten stroj; vrtali se v něm, dokud se ho nenaučili aspoň trochu obsluhovat. Umí ho vypnout, kdykoliv se jim zachce nebo když to potřebují. Když tady slídili lidi od Průzkumu, neběželo, protože Salzar byl zrovna mimo pla-netu, a my jsme se báli, že bychom mohli dostat i jeho, kdyby náhodou zrovna přilétal.“

„Škoda, že jste to nezapli,“ poznamenal Wilcox. „A kdepak je ten stroj?“

Snall zavrtěl hlavou. „To nevím.“ Kosti se přiblížil o krok a Snall rychle dodal: „Vážně nevím! Jen Salzarova parta ví, kde je, a umí ho obsluhovat.“

„Kolik jich je?“ zeptal se Kosti.

„Salzar a tři, čtyři chlápci. Je v horách - někde tamhle,“ za-bodl třesoucí se prst do vzduchu směrem k pohoří.

„Myslím, že toho víš mnohem víc,“ zaútočil Kosti, ale Dane ho přerušil: „A kam tedy měl Snall namířeno, když tvrdí, že neví, kam jel?“

Mura sklopil oči a upravil si přezku na helmě. „Myslím, že jsme zanedbali své povinnosti. Měli bychom vyslat někoho na obchůzku. Někde nablízku se možná potuluje Snallův par-ták.“

Snall si zaujatě prohlížel špičky svých bot. Dane popošel ke kraji útesu.

„Omrknu to,“ nabídl se.

Na první pohled se situace na pláni nezměnila. Královna stála přesně tak, jak včera za soumraku, s hermeticky uzavře-nými průlezy. Pomocí dalekohledu rozeznal i tábořiště oblé-hajících hlídek. Ale nedaleko vlastního stanoviště postřehl něco jiného.

Z nejbližšího stanoviště hlídek vyjel další zvláště tvarova-ný transportér. Za řidičem seděli dva muži a mezi nimi čtvrtý pasažér v neklamně hnědé kombinéze Obchodní aliance.

„Rip!“ Ačkoliv mu Dane neviděl do tváře, byl si jistý, že tím zajatcem je Shannon. Řidič mířil do údolí, kde Limbané pře-padli jeho druha.

Nyní se jim naskýkala šance nejen zachránit Ripa, ale snížit i bojeschopnost obléhatelů. Dane se přikradl ke kraji útesu a jelikož si netroufal křičet, začal mohutně mávat, aby upoutal pozornost společníků pod sebou. Mura a Wilcox přikývli, Kosti odvedl zajatce do větší izolace. Poté si Dane našel nejvýhod-nější pozici a s rostoucím vzrušením vyčkával, až transportér vjede do údolí.

14. TROUBY Z JERICHY

„Je načase,“ řekl Mura Daneovi, když vylezl na vy-hlídku, „převzít taktiku našich spolubojovníků, těch 'kulihrášků'. Umíš házet, Thorstone?“ Shýbl se a prohledával zem; když se po chvilce vzpřimil, držel v ruce kámen velký jako pěst. Zacílil a vrhl jej do údolí; viděli a slyšeli, jak udeřil o skálu. Dane pochopil, proč se Mura rozhodl pro tento pravěký způ-sob útoku na transportér. Oheň z plamenometů si nevybíral, sežehl vše, co mu stálo v cestě. V přestřelce s tak mocnou zbraní by to mohl odnést Rip - mohlo ho to usmrtit nebo zmrazit. Ale přesně mířená sprška kamenů seshora omráčí nepřítel a navíc svede k mylné domněnce, že útočí domorodí Limbané; pravá totožnost útočníků tak zůstane neodhalena.

Kosti obešel úpatí útesu a ukryl se pod výčnělkem, na kte-rém se krčil Mura. Dane přeběhl údolí a vylezl na úzkou skal-ní římsu, kde se přikrčil vedle hromádky narychlo posbírané munice.

Na důkladnější přípravy nezbyl čas; skřípění pásů transpor-téru k nim doléhalo jako varovná ozvěna, a trojice útočníků se stihla ukrýt právě v okamžiku, kdy se na hrbolatém terénu objevil pásák. Razil si cestu křovím, pak zpomalil a zastavil. Řidič měl patrně zapnutou vysílačku v helmě, protože jeho hlas zazněl i na tu dálku jasně a zřetelně ve sluchátkách troji-ce v úkrytu.

„Tamhle je Snallovo vozidlo! Co se to sakra...?“

Jeden z Ripových strážců seskočil z transportéru s úmys-lem prohlédnout si jej. V tom okamžiku dal Mura Daneovi znamení, aby zaútočil.

Kámen zaduněl o helmu strážce a málem ho srazil k zemi; muž se zapotácel a oběma rukama se chytil pásů, aby neupadl. Dane na něj hodil další kámen a pak namířil na řidiče transportéru.

Všichni začali křičet a Rip ožil. Ačkoliv měl ruce svázané za zády, vrhl se na muže po své levici a skutálel se s ním na zem. Řidič nastartoval transportér a prodíral se deštěm kamenů, které na něj dopadaly ze všech stran.

Jeden z jeho kumpánů se vyšplhal zpátky na transportér, druhý se vymanil zpod Ripova těla. V ruce držel plamenomet a

se zlověstným úšklebkem se sklonil nad Ripem. Vtom se jeho obličej rozprskl na červenou kaši. Hrůzostrašně zavyl a svalil se na zem. Jeho společník, který vylezl na transportér, se otočil právě včas, aby pohledem zachytil jeho pád. „Kraner! Ty bestie dostaly Kranera! Toho chlapa, co jsme zajali, tady necháme, jinak nás všechny pomlátí!“ Transportér se valil dál směrem k horám. Z nějakého důvo-du jeho dva pasažéři nevytáhli plamenomety a nepokropili palbou okolní keře. Nečekaný útok a ztráta kumpána je patr-ně vyděsily natolik, že mysleli jen na to, jak co nejrychleji uprchnout.

Minuli uvízlý transportér a ztratili se z dohledu dřív, než Kosti stihl vylézt z úkrytu a seběhnout k Ripovi; pár vteřin poté se k nim připojil i Dane.

Shannon ležel na boku, ruce měl svázané za zády v bolesti-vém úhlu; jedno zavřené oko zdobil monokl, z natrženého rtu mu tekla krev.

„Pěkně tě zřídili, jen co je pravda,“ mrmal Kosti. Poklekl k němu, vytáhl nůž a rozřízl jím Ripova pouta.

„Přepadli mě,“ šeptal Rip přerývaně a sotva hýbal natrže-nými rty. „Byl jsem už skoro u Královny, když po mně skočili. Královna nemůže vzlétnout, drží ji v šachu pomocí jakéhosi paprsku, co přitahuje rakety k planetě, jen co se dostanou do určité vzdálenosti...“

Dane vsunul paži pod Ripova ramena a pomohl mu posa-dit se. Rip zaúpěl a tlumeně vykřikl; rukou si přidržel bok.

„Další zranění?“ Kosti se napřáhl, aby mu rozeplnul kombi-nězu, ale Shannon mu odstrčil ruku.

„Jo, ale to tady neošetříme - zdá se mi, že mám zlomené žebro - jedno, možná dvě. Ale poslouchejte, mají Královnu...“

„Víme. Chytili jsme jejich par'áka,“ řekl mu Dane. „Jel na tamhletom transportéru. Prozradil nám vše, co se tady děje.

Možná se nám s jeho pomocí podaří uzavřít nějakou dohodu. Postavíš se na nohy?“

„Jo, měli bychom se stáhnout,“ přistoupil k nim Mura. „Když jsme je napadli, měli zapnuté vysílačky. Nevíme, co z toho, co se tady dělo, zachytili jejich společníci.“

Ripa podepřeli z obou stran a dobelhali se s ním k jejich transportéru a Wilcoxovi.

„Nevíš něco o Kamilovi?“ chtěl vědět Kosti.

„Jo, chytili ho,“ odpověděl Rip. „Ale myslím, že ho drží hlav-ní skupina. Je jich slušný počet. Pokud budou chtít, můžou tady držet Královnu, až dokud nezrezaví.“

„Totéž nám tvrdí tady Snall,“ poznamenal Wilcox ponuře. „Taky tvrdí, že nemá zdání, kde se to záhadné zařízení nachá-zí. O tom si troufám pochybovat...“

Svázaný zajatec s roubíkem v ústech se na protest proti těm slovům zavrtěl a zahuhňal něco nesrozumitelného,

„Jedna z cest k nim vede tímto údolím, tedy alespoň k vel-kému skladu zásob a kasárnám,“ informoval je Rip. „To zaří-zení nemůže být odtamtud moc daleko.“

Dane se dotkl vrtícího se Snalla špičkou holinky. „Myslíte, že bychom mohli vyměnit tohoto za Aliho? Nebo se s jeho pomocí dostat k zařízení?“

„O tom pochybuji,“ potřásl Rip hlavou. „Jsou to tvrdí chla-pi. Troufám si říct, že Snallův život či smrt jim může být úplně ukradený.“

Pohled krví podlitých očí nad roubíkem, který mu do úst strčil Kosti, potvrzoval, že Snall dává Ripovi za pravdu. Bylo zřejmé, že v pomoc svých společníků příliš nevěří, pokud na jeho záchraně nebude záviset jejich vlastní přežití.

„Tři z nás jsou pohybliví a můžou jít pěšky, dva jsou maro-di,“ přemítal Wilcox. „Kolik mužů se tak asi může ukrývat v horách, Shannone, dovedl bys to odhadnout?“

„Možná stovka. Řekl bych, že jde o náramně dobře organi-zovanou bandu,“ odpověděl Rip sklíčeně.

„Můžeme tady trčet, dokud neumřeme hladu,“ přerušil Kosti nastalé ticho, „což ovšem nikam nevede, že? Já osobně jsem pro, abychom malinko riskovali a doufali, že to vyjde. Nemů-že to přece být tak hrozné!“

„Snall nám může ukázat cestu - tedy alespoň tam, kde to zná,“ řekl Dane. „Mohli bychom opatrně pročesat okolí, omrk-nout, jak to s námi vypadá.“

„Kdybychom jen mohli navázat spojení s Královnou!“ bouchl Wilcox pěstí do kolena.

„Teď, když vyšlo slunce, bych možná věděl, jak na to,“ řekl Mura.

Navrhl, aby se vrátili k havarovanému transportéru v sou-sedním údolí a odmontovali širokou kovovou desku, která podírala sedadlo řidiče. S Daneovou pomocí ji pak spolu vynesli na vrchol útesu a natočili ji tak, aby v jistém úhlu za-chytávala a odrážela sluneční paprsky. Ty pak zamířili přes nerovný terén, který je dělil od rakety.

Mura se usmál. „To by mohlo stačit. Mělo by nám to vyna-hradit baterky v noci. Pokud ti ničemové tam dole nemají oči i na zádech, měli by to zahlédnout jen naši v řidici kabině.“

Jakmile byla tato provizorní vysílačka na místě, museli zaří-dit spoustu dalších věcí. Wilcox, Rip, Kosti a věžeň se přemis-tili z úkrytu v jednom údolí do druhého. Tam si prohlédli uvízlý transportér a zjistili, že je neporouchaný a pojízdný. Mura a Dane se poté opět vyšplhali na temeno útesu a pomo-cí kovové desky v potu tváře odvysílali dvakrát světelný vzkaz Královně.

Nyní nezbyvalo než čekat, zda posádka Královny vzkaz zachytila a rozuměla mu. Věděli, že mohou podnikat další kroky jen v případě, že jim Královna dá své požehnání.

Odpověď přišla právě v okamžiku, kdy Dane vzdal veške-rou naději a chtěl odejít. Kulatá okna po stranách rakety něko-likrát zablikala, jako by na ně Královna spiklenecky mrkla. Ozval se ostrý zvuk a z jednoho úkrytu obléhatelů se zvedl kouř. Královna vzkaz zachytila a pochopila ho: posádka bude dělat volavku a udržovat pozornost obléhatelů, zatímco par-ta v údolí se pokusí o nečekaný, střelhlbitý výpad na hlavní štáb nepřitele.

Na dopravník, který se nyní stal jejich válečnou kořistí, se vešli všichni čtyři: zajatec se tísnil mezi Danem a Murou, Kos-ti řídil. Transportér byl vybaven tím, co jejich vozidlu chybělo - měl držadla, která teď všichni křečovitě svírali, zatímco trans-portér se sunul vpřed.

Dane pozoroval svahy porostlé křovím. Měl dosud v čers-tvé paměti útok koulovitých obyvatel Limba. Kdoví, možná

je pravda, že jsou to noční bytosti, přemítal, ale jakmile je něco vzbudí, můžou tady někde číhat v úkrytu a co chvíli se na nás vrhnout.

Údolí se klikatilo a zužovalo. Povrch pod kloubovými spoji transportéru tvořilo převážně dno říčky, a kolem pásů šplou-chala voda. Stejně jako kolem zřícenin byly i zde patrné stopy, že tuto cestu hojně využívali jako silnici - šrámy na skalách, ve šterku vyježděné koleje dopravníkových pásů.

Údolí skončilo, před nimi se vztýčila kolmá bariéra útesu a potok se proměnil ve vodopád padající z výšky do malého jezírka. Kosti vytáhl Snallovi roubík z úst.

„Dobrá,“ řekl tónem chlapa, který se nenechá jen tak snadno odbýt, „tak nám teď, ty chytráku, pověz, jak se dostaneme dál.“

Snall si olízl nateklé rty a vrhl na něj zlostný pohled. I přes svázané ruce a roubík, přes veškerou bezmocnost, se mu vrátilo sebevědomí.

„Zjistěte si to sami,“ vyštěkl.

Kosti si hluboce povzdechl. „Hrozně nerad ztrácím zbytečně čas, kámo, ale jestli chceš, abych tě malinko zmáčk, tak to udělám, a ty pak budeš zpívat jak slavík - rozumíš?“

Než to stihl dořít, zasvištěl mu kolem hlavy kámen; minul ho jen o vlásek, protože se právě v tom okamžiku shýbl nad Snallem. Větší kámen dopadl na zajatcovo tělo, a Snall vykřikl bolestí.

„Limbané!“ Dane zasypal stěnu útesu sprškou omračujících paprsků; nezahlédl sice žádný pohyb, ale byl si jistý, že kameny někdo házel právě odtamtud.

Další balvan hrozivě zaduněl o transportér. Wilcox seskočil a stáhl s sebou i Ripa; oba se ukryli za vozidlem. Mura zůstal stát po kolena v jezírku, jako by se nechumelilo; vytáhl pistoli a metodicky, centimetr po centimetru, zasypával útes omračujícími paprsky, jako by měl všechen čas na světě a chtěl odvést důkladnou práci.

Podivnou bitvu naslepo ukončil Snall. Kosti ho hned po dopadu prvního kamene odtáhl do bezpečí a patrně mu při-tom uvolnil pouta. Snall se vymrštil z úkrytu a skočil na do-pravník. Pěstí bouchl do jednoho tlačítka na ovládacím pane-lu a byl odměněn pronikavým, uši drásajícím pískáním, které rozvibrovalo vnitřnosti pozemšťanů, a Dane se musel přemá-hat, aby odtrhl dlaně od uší.

Reakce na tento útok na jejich bubínky byla absurdnější než cokoli-v, co Dane dosud viděl v tom nejakčnejším akčním fil-mu. Zdánlivě neproniknutelná skalní stěna uzavírající údolí se náhle zachvěla, kus skály se propadl dozadu a vznikla tak tmavá mezera. A jelikož Snall byl na to připraven, skočil do ní jako první a proklouzl mezi Kostiho prsty.

Kosti vydal nesrozumitelný výkřik a vrhl se za ním do chř-tánu útesu; Dane pádl za nimi. Ze sluncem zalitého Limba se rázem přenesli do ponurého příšeří, roztroušení jako korálky na šňůrce, a Snall, který se osvědčil jako výborný běžec na dlouhé tratě, získával čím dál větší náskok.

Dane se vzpamatoval až v dlouhé, rovné chodbě. Zavolal na Kostiho a jeho hlas se mu vrátil dutou ozvěnou. Zpomalil, zatímco obě postavy před ním se pomalu ztrácely v houst-noucím šeru.

Dane se otočil zpátky ke vchodu a pořád ještě váhal. Zne-klidňovala ho představa, že zůstanou tady odříznuti od zby-tku skupiny. Co má dělat - běžet dál za Kostim, anebo se po-kusit přivést sem i ostatní? Jen co zamířil zpátky, viděl, jak otvorem ve skále volným krokem prochází i Mura. Hned poté se vchod k Daneově zděšení uzavřel. Ozvalo se cinknutí kovu o kov, a sluneční záře se okamžitě změnila ve večerní soumrak.

„Pozor!“ Dane se vrhl na maskovaný otvor se stejnou horli-vostí, s jakou následoval Kostiho do chodby. Ale než k němu doběhl, sevřela mu paži Murova ruka; její stisk Daneovi opět připomněl sílu, jaká se v tom drobném muži skrývá.

„Neplaš se,“ řekl stevard. „Nehrozí žádné nebezpečí. O Wilcox a Shannona se nemusíš bát. Jsou ozbrojeni omračujícími paprsky, navíc vědí, jak zmáčknout ten klakson, aby si v pří-padě potřeby otevřeli vchod. Ale kde je Karl? Kam zmizel?“

Murův hlas zněl konejšivě; drobný mužik kolem sebe šířil pocit neotřesitelného klidu, který se přenesl i na Dane; cítil, jak z něj opadáva strach a panika, které ho před chvílkou po-háněly ke vchodu.

„Když jsem ho naposledy zahlídl, utíkal za Snallem.“

„Doufejme, že ho doběhl. Byl bych radši, kdybychom měli v těchto prostorách Snalla pod kontrolou; nelíbí se mi před-stava, že je bůhví-kde před námi a spěchá varovat své kumpány.“

Rychle se pustili chodbou, která se po chvilce prudce stáče-la doleva. Dane napínal sluch, zda nezaslechne zvuk utíkajících nohou. Ale když k němu po chvilce dolehl dupot, vydá-val jej pouze jediný pár holínek. O minutku později k nim dorazil Kosti; v tom přízračně bledém světle vystupujícím z hladkých zdí kolem byla jeho tvář smrtelně vážná.

„Kde je Snall?“ zeptal se Dane.

Kosti se zašklebil. „Prošel jednou z těch zatracených zdí tam vzadu...“

„Kde přesně?“ Mura se vydal směrem, odkud přišel Kosti.

„Dveře mi zaklaply těsně před nosem,“ stěžoval si Kosti. „Nemůžeme za ním - ledaže jeden z vás přinesl tu troubu z toho transportéru.“

Chodba po několika krocích končila zdí hladkou jako stěny útesu, na níž nebylo ani nejmenší stopy po nějakém otvoru. Tato zeď ovšem nebyla z kamene, nýbrž z nějakého materiálu bez spár - stejného, z jakého byly vybudovány stavby ve zří-ceninách Prapředků.

„Prošel touhle zdí?“ Mura poklepal na její povrch, a Kosti jen zasmušile přikývl.

„Není vidět žádná škvíra, nic, co by svědčilo o nějakém ot-voru...“

Monotónní vibrace, na které si už tak zvykli, že je ani nevní-mali, rozechvívaly zdi i podlahu pod nohama. Bylo těžké určit, nakolik tato zvuková rezonance přispívá k jejich stísně-nosti. Ale úzká chodba a sinálé světlo v nich jen umocňovaly pocit, že jsou v pasti.

„Zdá se, že jsme tady uvíznli,“ poznamenal Kosti, „pokud se nám nepodaří dostat se zas ven, do údolí. Co tomu říkáte?“

Kde je Wilcox a Shannon?“

Dane mu to vysvětlil. Ve skrytu duše doufal, že ti dva ven-ku zatroubí na klakson a aktivují tím vnější vchod. S úmyslem vrátit se k němu se vydal zpátky. Chodba byla rovná, jak si vzpomínal, pak se stáčela do pravého úhlu, za kterým zmi-zel Kosti, když pronásledoval Snalla...

Ale když Dane dorazil na roh a zabočil, neocítl se v průcho-du, který si pamatoval, nýbrž narazil na další zeď. Zaraženě se zastavil. Chodba, do které vešli zvenčí, byla přece rovná, bez výklenků po stranách. Před ním se teď měl otvírat rovný průchod vedoucí k východu. Místo něj se před ním tyčila dal-ší zeď. Napráhl ruku a nehty přešel po jejím hladkém povr-chu. Ano - byla to zeď, žádný výplod jeho fantazie.

Dolehl k němu tlumený výkřik; rychle se obrátil a viděl, jak se z boční zdi vysouvá další bariéra, aby ho každým okamžikem odřízla od dalšího volného úseku chodby, který ho spo-joval s ostatními.

Dane se vrhl vpřed a měl co dělat, aby se protáhl rychle se zužující škvírou. Nebyl by to stihl, nebýt Kostiho, který mu přiskočil na pomoc a vši silou se zapřel proti sunoucímu se panelu. Jen co se Dane protlačil na druhou stranu, stěna vítě-zoslavně zaklapla, a oni byli uzavřeni v třímetrové chodbičce.

„Náhdera!“ komentoval to Kosti. „Mají nás hezky pod zám-kem, dokud se nad námi neslitují a nedají nám ránu z milosti.“

Mura pokrčil rameny. „Teď už není pochyb, že Snalovi se podařilo dostat se k nim a spustit poplach.“

Ale nezdálo se, že by si z toho dělal těžkou hlavu. Kosti ot'u-kával zeď a přikládal k ní ucho v naději, že objeví trik, jak ji otevřít.

„Dálkové ovládání, samozřejmě,“ pokračoval Mura klid-ným hlasem. „Jo, teď už jsou skálopevně přesvědčeni, že nás mají bezpečně pod zámek.“

„Jenže nemají, co?“ usoudil Dane podle tónu Murovy po-známky.

„To se uvidí. Vnější vchod je ovládán akusticky. Vzpomeňte si, jak Tang jednou říkal, že ty vibrace zařízení se částečně nacházejí v nadzvukovém pásmu, ve frekvencích, které nelze zachytit lidským sluchem. Kdoví, možná to je odpověď na tuhle past.“

Rozepnul si kombinézu a sáhl do vnitřní náprsní kapsy, v níž nosili členové Obchodní aliance svůj nejcennější majetek. Vyndal z ní asi deseticentimetrovou trubičku z bílého lesklé-ho materiálu, která připomínala kost.

Kosti přestal bušit do zdi. „A vida - tvoje nouzová pišť-al-ka...“

„Přesně tak. Uvidíme, jestli se hodí i na něco jiného, než na přilákání hmyzu na Karmuli.“

Vložil si miniaturní pišť-alku do úst a foukl do ní; neozval se žádný zvuk zachytitelný lidským uchem. Náznak veselí v Kostiho náladě se vzápětí vytratil.

„Není to k ničemu...“

„Jen trpělivost, Karle!“ usmál se Mura. „Ta pišť-alka má de-set nadzvukových tónů. Zatím jsem použil jen jeden. Dovol, abych vyzkoušel i ostatní, než budeš moct prohlásit, že nemá-me klíč k těmhle dveřím.“

Uplynuly dlouhé minuty, a nic se nedělo.

„Nefunguje to,“ potřásl Kosti hlavou.

Ale Mura tomu nevěnoval pozornost. Opakovaně kladl pišť-alku k ústům, foukal do ní, pak naslouchal a zkoušel to zno-vu. Dane si byl jist, že napočítal víc než deset tónů, ale stevard očividně neklesal na duchu.

„To je přece víc než deset tónů!“ protestoval Kosti.

„Signál, který otevřel vnější vchod, se skládal ze tří tónů. Stejná číselná kombinace může platit i tady.“ Opět si přiložil pišť-alku k ústům.

Kosti si sedl na podlahu; bylo zřejmé, že se distancuje od počínů, které mu připadají pošetilé a zbytečné. Dane si dřepł vedle něho. Murova trpělivost ovšem neznala mezí. Podle Daneových hodiněk uplynula nekonečně dlouhá hodina. To ho přivedlo na myšlenku, kudy k nim proudí čerstvý vzduch. Zdi byly hladké, nikde žádný otvor - ledaže vzduch prosako-val přímo skrz ně, stejně jako ten namodralý přísvit. Vzduch v tom stísněném prostoru zůstával přesto stále svěží.

„To tvoje pohvizdování,“ láleřil Kosti, „nevede k ničemu. Spíš tu pišť-alku utaháš, než tohle otevřeš...“ udeřil pěstí do boční zdi.

Pod jeho dotekem se jako mávnutím kouzelného proutku zeď pohnula a odkryla škvíru širokou několik centimetrů, táh-noucí se od podlahy ke stropu.

15. VĚZEŇSKÉ BLUDIŠTĚ

„Dokázals to!“ zvolal Dane na Muru, zatímco Kosti se horlivě snažil rozšířit otvor; šlo to ztuha, jako by tudy už dávno nikdo neprošel.

„Tohle není ten správný směr,“ namítl Kosti udýchaně, zatímco zápolil s panelem.

„Ne, to není ta chodba,“ přikývl Mura. „Ale je to přece jen určitý únik z pasti, a jako takovým bychom jím neměli pohr-dat. Taky se moc nepoužívá, soudě podle toho, jak jde ztěžka otevřít. Tudíž ještě lepší cesta pro nás. Musel jsem patrně vy-loudit nějakou neobvyklou zvukovou kombinaci.“ Pečlivě otřel pišť-alku a vložil ji zpátky do náprsní kapsy. Ačkoliv Kosti odsunul panel, jak jen to šlo, vznikl pouze úzký průchod. Mura se jím protáhl bez problémů, zato Dane a Kosti se jím protlačili jen s námahou. Na jeden nebezpečný okamžik to dokonce vypadalo, že mohutný Kosti to nedoká-že. Musel nejdřív sundat objemný opasek s výbavou a vrchní kombinézu, pak teprve prolezl.

Ocítli se v další chodbě - ještě užší než v té, co byli uvězně-ni. Ze zdi zářilo totéž modrošedé světlo. Když Dane vykročil, zdálo se mu, jako by našlapoval po měkkém koberci; podíval se dolů a zjistil, že nohama víří jemný prach, který pokrýval podlahu v souvislé, asi dvoucentimetrové vrstvě.

Mura sáhl po baterce na opasku a posvětil si před sebe. Až na místo, kde prach rozvířili sami, byl jeho nános hladký, bez jediné stopy. Už dlouho tudy nikdo neprošel - možná od dob, co tuto pevnost v hoře opustili Prapředkové.

„Hejl“ zvolal Kosti vyděšeně. Tam, kde před chvílkou zel úzký otvor, kterým prošli, byla teď opět hladká, neprůnikatelná zeď. Jejich přístupová cesta byla uzavřena.
„Dostali nás do další pasti!“ dodal Kosti ochraptěle. Ale Mura potřásl hlavou.
„Myslím, že ne. V tom panelu je možná nějaký zavírací mechanismus, který funguje automaticky, a my ho aktivovali snad jen tím, že jsme jím prošli. Touto chodbou neprošel nikdo už hezkou řádku let. Dokonce si dovoluji tvrdit, že Rich a jeho parta nemají o její existenci ani zdání. Pojďme se podívat, kam nás zavede.“ Otočil se a vykročil vpřed.
Chodba vedla několik metrů paralelně s oním širším průchodem, ve kterém před chvílí uvízli jako v pasti. Na hladkých zdech nebylo ani stopy po dalších otvorech. A přece v nich mohlo být ukryto nesčetné množství posuvných panelů, z nichž každý reagoval na jinou kombinaci tónů, napadlo Danea, ale neměli ani čas, ani chuť zkoumat dál tuto možnost.

„Vzduch!“

Ale Dane nepotřeboval toto upozornění od Mury - také to pocítil. Do zatuchlého, prašného ovzduší chodby se náhle vmísil závan čerstvého vzduchu, v němž byl cítit chlad vnějšího světa a slabounký náznak kvetoucí zeleně, který by venku patrně zcela zanikl.

Trojice dorazila na místo, odkud to proudění přicházelo, a našla otvor ve zdi. Za ním bylo slyšet hukot, který přehlušovalo dunění vibrací. Dane prostrčil ruku tmavým čtvercem; prsty mu jemně ovíval proud vzduchu, který jako by nasával útroby hory.

„Větrací systém!“ zvolal Kosti a strčil do otvoru hlavu a ramena. „Je dost velký, abychom tudy mohli pokračovat dál,“ oznámil, když tunel důkladně prosvítil baterkou.

„Jo, máme aspoň něco v záloze,“ přikývl Mura. „Ale já bych navrhoval, abychom došli až na konec této chodby.“ Za dvacet minut došli na konec - k další hladké zdi. Kostihovo ovšem tentokrát nevyvedlo z míry.

„Vytáhni to pískátko, Franku,“ vybídl Mura, „a otevři nám!“

Ale Mura nesáhl po píšťalce. Místo toho namířil světlo baterky na zeď a důkladně ji prozkoumal. Tohle nebyl hladký materiál práce Prapředků, nýbrž drsná skalní stěna hory.

„Pochybují, že by tohle reagovalo na nějaké pískání,“ poznamenal. „Tohle je opravdu konec chodby, dál už to nejde.“

„Ale každá chodba přece někam vede!“ namítl Dane.

„Ano. Nepochybně je všude kolem spousta otvorů, které nevidíme. A neznáme ani zvukovou kombinaci, jak je otevřít. Myslím, že pokoušet se o to by byla zbytečná ztráta času. Pojďte, vrátíme se do té větrací šachty. Jestli zásobuje vzduchem i další chodby, měla by nás někam dovést.“

Vrátili se tedy ke čtvercovému otvoru. Kosti měl pravdu: byla dost velká, aby ji mohl projít on i Dane - přesněji řečeno prolézt po kolenou. Navíc v ní neležel prach, kterým se brodili v bočním průchodu.

Jeden za druhým se protáhli otvorem; jak se od něj vzdalovali, začala tma houstnout. Nebylo zde to příznačné světlo, které ozařovalo chodby.

Mura lezl první a jeho baterka osvětlovala tunel před nimi. Šachta byla prostorná, a kolem nich proudil vzduch, který přicházel zvenčí. Monotonní vibrace zařízení jim rozechvívaly ruce i nohy.

Steward zhasl baterku. „Před námi je světlo,“ ztišil hlas do šepotu.

Když se Daneovy oči přizpůsobily tmě, zahlédl i on kruh světlé šedi. Našli konec větrací šachty.

Ale když dolezli k otvoru, nakazili na kovovou mříž s oky dost velkými na to, aby jimi protáhli ruce. Za ní se otevíral rozlehlý, prázdný prostor. Mura vykoukl ven a překvapeně zalapal po dechu; Dane byl poprvé svědkem toho, jak tohoto klidase něco vyvedlo z rovnováhy. Poklepal mu na rameno, aby mu naznačil, že se chtějí s Kostim taky podívat. Mura se přitiskl ke stěně šachty a uvolnil tak místo Daneovi. Prostor za mříží byl obrovský - jako by celý vnitřek hory byl vyhlouben pro stavbu prazvláštní struktury. Když se nákladový inženýr protlačil až k otvoru, naskytl se mu pohled na nejpodivnější konstrukci, jakou kdy spatřil.

Byla nezastrážena a její obvod sahal asi tři metry pod větrací otvor. Uvnitř byla spleť zdí - ale jakých! Klikatily se bláznivě v ostrých úhlech a roztodivných křivkách a ohraničovaly nepravidelné prostory, které jen vzdáleně připomínaly normální místnosti. Chodby vybíhaly odkudsi a ústily do šesti - až osmistěnných komor bez dalšího východu. Jiný geometrický vzorec tvořilo několik propojených místností - zdánlivě bezúčelně, neboť koncové prostory neměly ani vchod, ani východ.

Zdi byly silné, široké nejméně metr. Šlo na ně seskočit a pustit se po nich napříč tím zmateným bludištěm. Jelikož pozemšťané neznali cestu zpět, nezbývalo jim, než se o to pokusit. Dane se odtáhl a uvolnil místo Kostimu.

Pohled na tu zvláštní strukturu vyrazil Kostimu dech. „K čemu to je?“ zvolal. „Nedává to žádný smysl!“

„Možná jen nám to nedává smysl,“ poznamenal Mura. „Masivnost té stavby svědčí o zcela konkrétním účelu. Nikdo přece nebuduje taková díla z pouhého rozmaru.“

Dane se napřáhl a nad Kostihovo rameno zatahal za mříž. „Musíme tudy projít...“

„Jo, a co potom?“ zvolal Kosti. „Narostou nám křídla, nebo co?“

„Můžeme slézt na horní okraj té zdi. Je dost široká na to, aby se po ní dalo jít. Můžeme se tak dostat až na druhou stranu.“

Kosti mlčel a přemýšlel. Pak zvedl velké ruce k mříži a zatřásl jí. „Chvilku potrvá, než to sundáme.“ Z opasku vyndal balíček s náradím a pustil se do práce.

Dane a Mura se mezitím posilnili z nouzových zásob. Jeli-kož modrošedý přisvit v jeskyni neslil ani neslábl, dal se čas určovat pouze podle hodin. Klidně mohla být půlnoc - digitální ciferník na hodinkách ukazoval pozdní odpoledne.

Kosti spolkl svou vitakostku a vrátil se zpátky k mříži. Trvalo přes hodinu, než odložil nářadí.

„Ted!“ Zatahal jemně za mříž a odsunul ji; konec větrací šachty byl volný. Kosti nesekočil dolů, jak Dane čekal, místo toho vlezl zpátky do šachty a pustil před sebe ostatní. Mura vystrčil hlavu otvorem a pak se ohlédl na Danea.

„Budeš mi muset pomoci slézt. Nedosáhnu na vršek zdi.“

Napřáhl ruce a Dane mu pevně stiskl zápěstí. Mura opatrně vylezl pozpátku ze šachty, a váha jeho těla málem stáhla Da-neu dolů. Dane sebou polekaně trhl, ale vtom mu pas sevřely Kostiho velké dlaně. Mura se spustil dolů a doskočil na zeď.

„Jsem dole!“ Mura popošel několik kroků doprava a zůstal stát.

Dane se otočil a chtěl slézt dolů.

„Hodně štěstí!“ zavolal na něj Kosti a zalezl hlouběji do vě-trací šachty, jako by neměl vůbec v úmyslu následovat jejich příklad.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Dane, zaražen takovým cho-váním.

„Musíte tenhle úsek cesty zvládnout beze mě, kluci,“ odpo-věděl Kosti klidně. „Já nesnáším výšky, takže nemůžu balan-covat na těch zdech - pár kroků, a spadnu dolů jak pytel bram-bor.“

Dane zapomněl na tento Kostiho nedostatek. Ale co si teď počnou? Jediná cesta ven vedla napříč bludištěm zdí, které bylo pro Kostiho nepřekonatelnou překážkou. Jenže nechat ho tady přece nemůžou!

„Poslyš, Dane,“ pokračoval Kosti, „musíte jít dál beze mě. Jestli najdete cestu ven, pak to možná dokážu. Ale dokud si nebudete jisti, nemá smysl, abych se tam potácel a byl vám jen na obtíž. To je přece rozumné, nemyslíš?“

Rozumné to možná bylo, ale Dane se s tím nehodlal smířit. Jenže Kosti mu nedopřál čas na další námitky. Pevně mu stis-kl zápěstí a vystrčil ho ven; Dane se klátil nad zdí, až dokud se špičkami nedotkl pevné půdy pod nohami. Pak ho Kosti pustil.

„Kosti s námi nejde, říká, že by to nezvládl!“

Mura přikývl. „Procházet se po tomhle,“ pokynul k labyrin-tu zdí, „by nedokázal. Ale když se nám podaří najít cestu ven, můžeme se pro něj vrátit a vést ho. Bez něj budeme rychlejší a pohyblivější, a Karl to ví.“

Dane se nemohl zbavit pocitu, že opouští kamaráda a ne-chávají ho napospas osudu; jen neochotně se pustil za Murou, který hbitě a jistě jako kočka kráčel podél zdí a pak napříč klikatým vzorcem bludiště. Zdi byly vysoké asi sedm metrů; místnosti a chodby, které lemovaly, byly prázdné, bez nábyt-ku. Náhle Mura vykřikl a zamířil světlo baterky do jedné úzké místnosti.

Dane se přikrčil vedle něj a pohlédl dolů; v rohu ležela hro-mádka kostí a lebka, která na ně civěla z prázdných očí.

Bludiště tedy mělo kdysi svého obyvatele, který v něm zůstal navěky.

Mura přejížděl světelným kuzelem po kostře. Tu a tam na ní visely cáry tmavé látky, na jednom místě se světlo odrazilo od kovové přezky.

„Vězeň,“ řekl stevard pomalu. „Člověk, kterého sem zavřou, může v těchto prostorách bloudit celá léta, a nikdy nenajde cestu ven.“

„Chceš tím říct, že je tady už od... od...“ Dane nedovedl přes-ně určit dobu, která uplynula od zničení města a vypálení celé planety.

„Neřekl bych. Tohle je kostra člověka. Jistěže, je tady už hod-ně dlouho, ale rozhodně ne od té doby, co toto bludiště do-končili jeho stavitelé. Pak tuto záhadnou stavbu našli jiní, a našli pro ni použití.“

Přecházeli z jedné zdi na druhou, zabočovali a vraceli se, ale pořád mířili do středu bludiště; dávali přitom pozor, zda v prostorách pod sebou nezahlednou další pozůstatky. Celá plo-cha, pokrytá touto podivnou stavbou připomínající obrovskou včelí pláště byla mnohem větší, než jak vypadala z větrací šachty. Před nimi a kolem leželo několik kilometrů čtvereč-ných vysokých, hladkých zdí, lomených nebo křížujících se v různých úhlech a obloucích a uzavírajících pouze podivně tvarovanou prázdnotu.

„Určitě to má nějaký smysl,“ mumlal Mura, „důvod, účel! Ale jaký? S geometrií těch linií něco není v pořádku - stejně jako s těmi budovami ve městě. Je to dílo Prapředků. Ale k čemu mohlo sloužit? Proč vytvořili takovou stavbu?“

„Jako vězení?“ navrhl Dane. „Když sem někoho zavřeš, v životě se odsud nevymotá. Je to vězení a zároveň popravčí komora.“

„Ne,“ potrásl Mura hlavou. „Na to je ta stavba moc velká. Lidé nevynakládají tolik námahy jen proto, aby měli kam za-vřít zločince. Existují kratší a méně pracné metody, jak prosa-zovat spravedlnost.“

„Ale Prapředkové možná nebyli lidé.“

„Možná ne tak zcela jako my, to je pravda. Ale co si vlastně představujeme pod pojmem 'člověk'? Používáme jej v širokém smyslu toho slova k označení inteligentní bytosti, částečně schopné ovládat své okolí i svůj osud. Podle těchto kritérií byli Prapředkové nepochybně lidé. Ale nepřesvědčíš mě, že tohle používali jen jako vězení a místo poprav!“

Přestože měli oba jistý krok a výška jim nevadila, ani jeden příliš nespěchal na tomto vysokém, úzkém chodníku. Dane přišel na to, že příliš časté pohledy dolů do místností a cho-deb působí podivně na jeho smysl pro rovnováhu; tu a tam se musel zastavit, zvednout hlavu a koukat do neutrální šedi, aby ztišil rozbouřený žaludek. Celou dobu se zdi chvěly pra-videlnými vibracemi z mohutného stroje, který musel být umístěn někde tady v pohoří, a jeho významnou součástí bylo také tohle bludiště. Jak už zdůraznil Mura, s geometrií té stavby bylo v očích pozemšťanů 'něco v nepořádku', co v nich vyvo-lávalo pocit hraničící se strachem.

Druhou mrtvolu objevili kus dál od první. Tentokrát se ve světle baterky objevila kombinéza s odznakem, který znali - byl to člen Průzkumu.

„Třebaže to původně nebylo postaveno jako vězení,“ pozna-menal Dane, „teď to slouží jako vězení, to mi nevymluvíš.“

„Tenhle je mrtvý už pár týdnů,“ řekl Mura a dál mířil svě-telným kuzelem na schoulené tělo. Ale Dane se tam už radši nedíval. „Možná byl z Rimboldu, nebo z jiné ztracené lodi.“

„S tou jejich dábelskou mašinou sem mohli přilákat hezkou řádku raket Průzkumu. Vsadím se, že Limbo je přímo poseté jejich vraky.“

„To máš pravdu.“ Mura se vztyčil. „A tomuhle chudákovi už stejně nepomůžeme. Půjdem dál.“

Dane byl moc rád, že může pryč od toho umlčeného důka-zu dávné tragédie; vykročil proto svižně po hřebenu zdi a za-hnul ve strmém úhlu.

„Počkej!“ zvolal stevard a zvedl ruku v naléhavém gestu.

Dane se poslušně zastavil. Mura stál jako přikovaný a na-pjatě naslouchal. Vtom i Dane zachytil ten zvuk - dunění těž-kých bot na kamenné podlaze, kosmonautických holínek s magnetickými podrážkami, v nepravidelném rytmu, jako by se jejich majitel v běhu zastavoval a ohlížel přes rameno. Mura chvilku poslouchal, pak se hbitě otočil doprava a zamířil při-bližně tím směrem, odkud právě přišli.

Dunění umlklo. Mura slídl kolem jako lovecký pes na honu, vrhal krátké pohledy doprava i doleva a za světla baterky pro-česával jednu úzkou křivolakou místnost za druhou.

Nakláněl se právě nad delší, rovnou chodbou, když se opět ozvaly ty dunivé kroky. Byly pomalejší a v nepravidelných intervalech ustávaly, jako by běžci docházely síly. Nějaký dal-ší ubožák tady uvízl - jen kdyby ho mohli najít! Dane vyrazil vpřed stejně horlivě jako Mura.

Ale v těch prostorách se zvuk ukázal jako velice ošidný prů-vodce. Zdi jej tlumily nebo zesilovaly a odrážely v mnohoná-sobné ozvěně, a tak si mohli být jisti pouze přibližným smě-rem. Šli opatrně, udržovali mezi sebou odstup a baterkou si svítili do každé místnosti.

Dane obešel z jedné strany místnost se šesti stěnami různé délky a vykročil po hřebenu zdi, která tvořila součást zakřivené chodby. V jednom z ohybů se mihla postava, která se potá-cela a jednou rukou se přidržovala zdi.

„Tady!“ zavolal na Muru.

Muž pod nimi se doklopytal na konec chodby - k další zdi; jako by už neměl ani sílu zastavit se, vrazil do ní a se sténá-ním upadl na podlahu; tam zůstal bez hnutí ležet - sedm metrů pod svým možným zachráncem. Jenže Danea při pohledu na hladký povrch zdi nenapadlo nic, jak by se mohli dostat dolů a pomoci tomu ubožákovi.

Přiběhl k němu Mura; po hřebenu úzkých zdí se pohyboval s lehkostí trénovaného atleta, který se specializuje na chůzi po zdech bludišť. Jeho světelný kužel splynul s Daneovým, a oba si prohlíželi tělo.

Podle natržené kombinézy poznali, že zajatec je jedním z nich - členem Obchodní aliance. Nevěděli, jestli vůbec vnímá světlo baterek; najednou zasténal, překulil se na záda a odha-lil tak oteklý obličej plný modřin - výsledek brutálního bití profesionálního kata. Dane by ho ani nepoznal, ale Mura si byl jistý.

„Ali!“

Kamil to možná zaslechl, anebo se k vědomí probral želez-nou vůlí. Znovu zasténal, natrženými rty se pokusil vyslovit pár nesrozumitelných slov a zvedl oteklá víčka.

„Ali!“ volal na něj Mura. „Jste tady, nahoře. Jsi schopný nás vnímat? Slyšíš?“

Kamil zvedl namodralou tvář a s vypětím sil vyslovil sro-zumitelná slova; „Kdo...? Nevidím!“

„Mura, Thorson,“ představil je stevard stručně. „Jak vážně jsi raněný?“

„Nevidím... Ztratil jsem se... Mám hlad...“

„Jak se k němu dostaneme?“ zeptal se Dane. Jaká škoda, že s sebou nemají ta lana, co je v mlze spojovala s transportérem! Tady neměli nic, co by je dokázalo nahradit.

Mura si odepnul nouzový pás. „Když spojíme opasky...“

„Ani tak nebudou dost dlouhé, uvidíš!“

„Samy o sobě asi ne, ale uvidíme...“

Dane si sundal pás a pozoroval, jak jej Mura připíná ke své-mu. Pak ho menší muž vybídl: „Musíš mě spustit dolů. Do-kážeš to?“

Dane se nejistě rozhlédl kolem. Hřeben zdi byl hladký, ne-bylo na něm nic, co by mohlo sloužit jako opora. Kdyby neu-držel váhu stevardova těla, strhlo by ho to a oba by spadli dolů. Ale nebylo jiné možnosti.

„Zkusím to.“ Lehl si na břicho, špičky bot zaklínil o hranu zdi a levou rukou se zachytil o zeď přilehlé místnosti. Mura mezitím vytáhl plamenomet a upravoval jeho hlaveň.

„Jdu na to!“ S plamenometem v jedné ruce se stevard spus-til dolů; druhou se držel provazu ze spojených opasků, který měl omotaný kolem zápěstí. Dane držel vši silou a se zařátý-mi zuby bojoval s drásavou bolestí v ramenou.

Náhly záblesk ohně mu oslepil oči; rychle odvrátil hlavu. Kouř z plamenometu mu stoupal do nosu a štípal ho v hrdle; až pak pochopil, o co se Mura pokouší. Jak sestupoval, do hladkého povrchu zdi vypaloval úchyty na ruce a nohy - vy-sekával jakýsi žebřík pro Aliho.

16.SRDCE LIMBA

Tíha Murova těla náhle pominula, nesnesitelný tah v ramenou ustal. Dane vykoukl přes okraj zdi. V přítmí se na ní jasně rýsovaly prohlubně - poblíž pár černých děr, ty nižší pořád ještě rozžhavené do ruda. Dane povolil sevření bola-vých, křečovitě stažených prstů, a opasky s rachotem žuchly o podlahu.

Když potměněla záře v poslední prohlubni, kterou do zdi vyhloubil plamenomet, Dane si natáhl rukavice připnuté k manžetám kombinézy, které ho měly chránit proti chladu Lim-ba, a sešel zkusmo po provizorním žebříku. Ten sice končil dost vysoko nad podlahou, ale Dane ty zbývající metry bez problémů doskočil.

Mura mezitím vyndal miniaturní lékárníčku a pustil se do ošetřování Aliho zmláceného obličeje.

„Světlo!“ zvolal stevard netrpělivě, když k nim přistoupil Dane. „Posvit' mi sem, prosím tě!“

Dane držel baterku, zatímco Mura sešival největší rány a hojivou masť potíral oteklá místa. Když skončil, byl na tom Ali mnohem lépe; posilnil se vita-kostkou a napil se z omeze-ných zásob silného vzpružujícího prostředku. Na pomlácené tváři sice nedokázal vyloudit úsměv, ale když promluvil, ozval se v jeho hlase náznak někdejšího lehkovážného tónu: „Jak jste se sem dostali? Letadlem?“

Mura se postavil a vzhledl k ohromné kopuli, klenoucí se nad bludištěm.

„Ne, ale náramně by se nám tady hodilo, to je fakt.“

„Máš pravdu!“ Slova vycházející z natržených, otekých rtů splývala v mumlání, ale Ali byl odhodlán komunikovat. „Já myslel, že je se mnou amen a že se odtud namouduši nevyhrabu. Když mě Rich sem zavíral, řekl mi, že jestli mám za ušima, můžu přijít na způsob, jak se odsud dostat. Jenže to jsem netušil, že k tomu bude zapotřebí vás, a že budete mít křídla!“

„Hele, co je tohle vlastně?“ zeptal se Dane a rozhodil ruka-ma. „Jejich vězení?“

„Zčásti vězení, zčásti něco jiného. Víte, co se tady děje?“ zvolal Ali, a hlas mu přeskakoval vzrušením. „Našli tady zařízení po Prapředcích - a ta věcíčka ještě funguje! Od určité vzdálenosti umí přitáhnout kdekou kosmickou loď, a ta ha-varuje. A pak vyrazí tahle banda hrdlořezů od Hlídky a vrak té rakety vykrade!“

„Tím tady drží v šachu Královnu,“ prozradil mu Dane. „Kdyby se pokusila vzlétnout, zřítí se.“

„Tak to je ono! Museli ten stroj nechat běžet déle než obvykle. Než mě sem zavřeli, tak jsem zaslechl, jak se dohadují, jest-li není nebezpečné nechat ten stroj zapnutý nepřetržitě. Podle všeho se totiž předtím zapínal a vypínal mechanicky v určitých intervalech a na nějaký impuls, kterému moc nerozumí. Ale každopádně klíč k celé záhadě se ukrývá někde tady, v tom zatraceném bludišti!“

„To zařízení je někde tady?“ Mura se rozhlédl po zdech ko-lem, jako by z nich chtěl vymámit celé tajemství.

„Buď zařízení, nebo něco důležitého, co s ním souvisí. Z bludiště se dá vyjít - pokud člověk zná cestu. Co tady bloudím, jsem už dvakrát zaslechl hlasy lidí, jednou přímo na druhé straně zdi. Jenže se mi nikdy nepodařilo dostat se do těch správných průchodových koridorů...“ vzdychl Ali. „Mlel jsem už z posledního, když jste se tady zčistajasna objevili vy.“

Dane si připnul opasek a vytáhl plamenomet. Nastavil jej na nejvyšší výkon a začal do zdi vypalovat další úchyty, aby se dalo zespoda došplhat k těm, co vypálil Mura.

„Můžeme to jít omrknout,“ prohodil u práce.

„Běž sám,“ řekl mu Mura. „A buď opatrný - maléru se po-kud možno vyhní. Ali v tomhle stavu nemůže běžet po hře-benech zdi. Koukni se, jestli seshora neuvidíš tu cestu, jak o ní mluvil Ali. Pak nás můžeš odsud odvést.“

To znělo rozumně. Dane vyčkával, až vychladnou vypálené zářezy a naslouchal, jak Mura Alimu barvitě líčí všechno, co se událo od jeho zmizení. Pak mu Ali vyprávěl svá dobrodružství.

„Dva tam na mě číhali a zajali mě,“ řekl s otevřeným opovržením nad vlastní neopatrností. „Oba seděli ve vlastním ma-lém, šikovném letadýlku!“ V hlase mu zazněla posvátná úcta. „Ty našli taky tady. Kluci, já vám řeknu, tahle planeta je skla-dištěm neuvěřitelných věcí po Prapředcích! Rich je používá, a přitom nemá potuchy, k čemu vlastně jsou, neumí je pořádně obsluhovat a nic! Ty hory kolemjimi přímo přetékají. No, zkrátka, přepadli mě na těch letadýlkách, praštili mě něčím po hlavě a sbalili mě. Když jsem se probral, ležel jsem sváza-ný na tom jejich legračním housenkovém transportéru. Pak jsem byl na koberečku u Riche a těch jeho vykutálených kum-pánů, trochu mě zmáčkli...“ Aliho hlas zněl ponuře; do po-drobností se nepouštěl, a ani nemusel, o tom, jak pohovor pro-bíhal, výmluvně svědčil jeho obličej. „Pak pronesli několik nesmírně důvtipných poznámek a strčili mě sem; od té doby tady bloudím v kruzích. Ale uvědomujete si - tohle místo - už léta si na ně všichni brousí zuby! Pozůstatky po Prapřed-cích - zachovalé jako v den, kdy byly vyrobeny. Jestli se odsud dostaneme...“

„Jo, ale nejdřív se musíme odsud dostat,“ přerušil ho Mura. „A pak taky zjistit, jak je to s tím zařízením...“

Dane zvedl oči k hřebenu zdi. „Jak vás opět najdu?“

„Označíš si pár orientačních bodů. Kromě toho...“ Mura vyndal baterku, postavil ji dnem na podlahu a přepnul ji na nízký výkon, ... až budeš nahoře, můžeš se řídit tímhle.“

Dane se pomocí vypálených děr vyšplhal na vršek zdi. Svě-telný kužel baterky mířil vzhůru a protínal přítmi kopule. Malinko mu připomínal maják Královny. Dane zamával obě-ma mužům dole a vydal se směrem ke středu bludiště, kde podle Aliho leželo tajemství záhadného zařízení.

Zdi se lomily v úhlech a obloucích, vedly ho jednou dopra-va, podruhé doleva, takže se musel několikrát vracet. Ani jed-nou nenarazil na chodbu, která by vedla bludištěm bez pře-rušení. Pokud tam někde byla, otvíraly se její průchody na akustický signál a zůstávaly tak ukryty zběžnému pohledu.

Jeho tělo ovšem pořád rozechvívalo silné vibrace skrytého stroje. Byl přesvědčený, že se blíží ke zdroji. Po chvíli se všiml, že šed' před ním zesvětlala; nezpůsoboval to jediný ostrý zdroj světla, spíš to vypadalo, jako by v tom úseku zesílila spektrál-ní záře vycházející ze zdi. Zpomalil a opatrně našlapoval ze strachu, aby ho neprozradily kovové podrážky bot.

Nejdřív dorazil ke zdvojené zdi obepínající oválný prostor; mezi vnější a vnitřní zdi zela asi metr široká propast. Dane byl zvědav, co se skrývá uvnitř a tak se odvažil k riskantnímu skoku na vršek vnitřní zdi; pak si dřepl na kolena, připlazil se k okraji a opatrně nakoukl dovnitř - do místnosti, která byla v příkrém kontrastu s okolním územím.

Byla plná velkých strojů a přístrojů v masivních kovových bednách. Dobrou třetinu zdi zabíral ovládací panel s množ-stvím tlačítek, vypínačů, prepínačů, páček a ciferníků, jehož dominantou uprostřed byla široká, hladká kovová deska rá-mující obrazovku podobnou těm, které znal z raket.

Ale na této obrazovce se nepromítaly scény z povrchu pla-nety. Byla černá, jen tu a tam se na ní mihly světelné záblesky.

Na všechno dohlíželi tři muži. V jasnějším světle Dane po-znal Salzara Riche a Rigelana, který s ním byl na palubě Krá-lovny. Třetího muže neznal; ten seděl před obrazovkou a ruce měl položené na velké klávesnici.

Tak tohle je ono! Tohle je to ďábelské srdce Limba, které z planety vytváří takovou hrozbu pro okolní vesmír! A dokud bude tlouct - tak, jak činilo právě nyní - rozechvívalo mu celé tělo - zůstane Královna upoutána k povrchu Limba a její po-sádka bude proti tomu zcela bezmocná...

Ale moment - jsou opravdu tak bezmocní? Danea se zmocňovalo vzrušení. Rich přece používal stroje, kterým příliš ne-rozuměl. Kdyby se k nim dostal někdo jiný, určitě by přišel na to, jak je zneškodnit. Možná on sám, když se teď bude pozorně dívat, zjistí, jak funguje zařízení, které tady vězní Královnu.

Světýlka na obrazovce se pohnula a trojice před ní je pozorovala se zájmem, který hraničil s úzkostí. Ani jeden se neodvážil vztáhnout ruku na páky a tlačítka na ovládacím panelu. Dane se na břicho doplazil k místu, odkud mohl zaslechnout případné Richovy povely.

O pár minut později ho vylekal dupot běžících nohou; sklonil hlavu a přitlačil se ke zdi. Někdo utíkal bludištěm, jistě a bez zaváhání se proplétal klikatými chodbičkami, jako by znal tajnou cestu. Když se přiblížil k oválné místnosti, zaklonil hlavu a vykřikl „Salzare!“ Jeho hlas se rozléhal kopulí.

Rich se prudce otočil, pak vymrštil pravou rukou a rychle něco zmáčkl na ovládacím panelu. Část zdi se nehlučně odsunula a vpustila muže dovnitř.

„Co se děje?“ vznesl se k Daneovi Richův chladný, podrážděný hlas.

Přichází - zavalitý chlap s brunátnou tváří - ztěžka oddechoval. „Vzkaz od Algara, šéfe. Blíží se k planetě a v patách jsou mu chlápci od Patroly!“

„Patroly?!“ Muž u klávesnice se pootočil a zděšením zapomněl zavřít ústa.

„Upozornil jsi ho, že je zapnuté zařízení?“ vyštěkl Rich.

„Jasně. Ale nemůže jim unikat o moc dýl. Buď přistane, anebo ho chytne Patrola...“

Rich stál bez hnutí, s hlavou nakloněnou na stranu, aby dohlédl na obrazovku. První se ozval jeho asistent z Rigelu:

„Vždycky jsem tvrdil, že tady potřebujeme nějaké vysílačky, radarové spojení.“ Řekl to tónem člověka, který má nakonec vždycky pravdu.

Muž u klávesnice měl na to rychlou odpověď. „Jo, a jak chceš přehlušit rušení zařízení, abys vůbec něco zachytil?“

„Běž okamžitě zpátky,“ nařídil Rich poslovi, „a řekni Jennisovi, ať Algarovi vyřídí, aby okamžitě přerušil přistávací manévry. Přesně za dvě hodiny,“ koukl na hodinky, „se zařízení na hodinu vypne. Hodinu, ani vteřinu víc. V té době ať Algar přistane, jak nejlíp umí. Když při tom zdemoluje raketu, nic se neděje - ať zachrání vlastní kůži, ale o to nemám strach. Pak zapneme stroj a parádně zrychlíme přistání Patroly. Rozumíš?“

„Zařízení zapnuté dvě hodiny, mimo provoz hodinu, během té doby nutné přistát, pak se stroj opět zapíná,“ papouškoval posel. „Rozumím!“

Otočil se a s dupotem odklusal zpátky do bludiště. Dane měl na okamžik nutkání sledovat ho seshora a najít tak cestu ven. Ale nyní bylo důležitější sledovat Riche, jak bude mani-pulovat se zařízením, aby vyřadil z provozu magnetickou sílu pro přistání svého podřízeného.

„Myslíte, že to zvládne?“ zeptal se muž u kontrolního panelu.

„Dvanáct ke dvěma, že jo,“ řekl Rigelan úsečně. „Algar je mistrovský pilot.“

„Musí vyčíhnout ten správný moment, kdy odezní přitažlivá síla, navést loď na přistávací oběžnou dráhu a zapnout pomocné brzděné motory. Dost ošemetné...“ V hlase i výrazu muže u panelu se zrcadlily pochybnosti.

Rich nespouštěl oči z obrazovky. Objevila se na ní dvě nová světýlka. Míhala se ovšem tak chaoticky, že Dane, který nebyl obeznámen s fungováním tohoto neznámého snímáče, si ni-terak neuměl vysvětlit tento bláznivý tanec.

Rich pohyboval rty a odpočítával vteřiny; oči mu tékaly z hodinek na obrazovku a zpátky. Ovzduší v místnosti bylo čím dál napjatější. Muž u ovládacího panelu se hrbil nad klávesnicí a všechnu pozornost soustředil na řadu tlačítek pod prsty. Rigelan mezitím přešel svým zvláštním, klouzavým krokem k opačnému konci panelu ve zdi a napráhl šupinatou, modrozelenou ruku se šesti prsty k jedné z pák.

„Moment!“ zvolal muž u klávesnice. „Začíná opět pulsovat!“

Rich vztekle zaklel. Tečky na obrazovce kmitaly v šíleném tempu nahoru a dolů. Dane postřehl, že hukot zařízení sílí a slábne v klopýtavém rytmu, jako by zadržával.

„Vraťte to zpátky!“ zařval Rich a vrhl se ke klávesnici. „Vraťte to zpátky!“

Obličej muže u panelu byl zbrocený potem. „Jak?“ zvolal zoufale. „Nevíme, proč tohle dělá.“

„Zkraťte signální frekvenci - to už jednou pomohlo!“ na-vrhl Rigelan. Ze všech tří působil nejkldnější.

Muž stiskl dvě tlačítka. Všichni tři civěli upřeně na obrazovku a čekali, co se stane. Divoce poletující tečky se zklidnily do pohybu, který Dane viděl na obrazovce na začátku.

„Kam teď sahá magnetická síla?“ zeptal se Rich.

„Po hranici atmosféry.“

„A rakety?“

Jeho pomocník zamžoural na panel a zkontroloval pár číselníků. „Do dosahu zařízení se dostanou až tak za hodinu, za dvě. Když to takhle snížíme, chvilku trvá, než se přitažlivost obnoví v plné síle. Ale každopádně to nemá žádný vliv na tu zatracenou nákladní raketu - ta vzlétnout nemůže.“

Rich vyndal z kapsy malou krabičku, nasypal si z ní něco do dlaně a pak to olízl. „Je příjemné slyšet, že alespoň něco jde jako na drátkách,“ poznamenal jedovatě, až Daneovi přeběhl mráz po zádech.

„Nic moc o tomhle nevíme,“ dloubl muž prstem do rámu klávesnice. „Nikdo z nás neví, jak to obsluhovat - neměl se to ani kde naučit. Vždyť to není dílo lidských rukou a vůbec...“

„Dejte mi vědět, zda a kdy jste schopni spustit zařízení na plný výkon,“ zněla Richova jediná odpověď.

Zbývají dvě hodiny do doby, než se stroj vypne a pak opět začne pracovat naplno, přemýšlel Dane. Kdyby během těch dvou hodin mohl s Murou - a možná i s Kostim a Alim - pohnout tou pákou, po které sáhl Rigelan... Určitě musí ovládat něco důležitého. Kdyby tak mohli ovládnout tuto místnost a muže v ní, dozvěděli by se o celé operaci určitě ještě mnohem víc... Co když se raketě Patroly podaří bezpečně přistát v těsném závěsu za tím zločincem, kterého pronásleduje? Co by měl teď podniknout?

Rich to rozhodl za něj. Vykročil ke skrytým dveřím; čelisti se mu pohybovaly, jak něco žvýkal. „Říkáte dvě hodiny,“ prohodil přes rameno. „Bude možná lepší, když to zkrátíte na polovinu, rozumíte? Vrátím se za hodinu - buďte připraveni. Zatím to nechte běžet.“ Přikývl odměřeně Rigelanovi a pak prošel otvorem ve zdi.

Tentokrát byl Dane připraven sledovat ho. Dal Richovi slušný náskok, pak se vydal za ním po klikaté stezce, kterou se Rich proplétal s hravostí svědčící o tom, že zná bludiště jako svou dlaň. Než stihli dojít k malému světelnému kuželu z Murovy baterky, který Rich zezdola nemohl vidět, Dane roz-luštil tajemství bludiště. Dvakrát doprava, jednou doleva, tři-krát doprava, napříč další chodbou a pak od začátku: dvakrát doprava... Rich absolvoval tentýž vzorec čtyřikrát, a Dane nabyl jistotu, že se tímto způsobem dostane až k vnějšímu vchodu do bludiště. Teď už Riche nepotřeboval; počkal, až se vzdálí o pět chodeb dál a pak se vrátil k místnosti, kde na něj čekali Mura s Alim.

Kamil byl už na nohou a nervózně procházel sem a tam; stevardova první pomoc byla zřejmě účinná. Když Dane sešel po stupíncích ve zdi, oba ho zasypali zvědavými otázkami.

„... a to je všechno,“ dokončil Dane líčení svých zážitků. „Blíží se sem Patrola, je v patách tomu padouchovi. Dokud zůsta-nou mimo atmosféru, jsou v bezpečí. Ovšem jakmile začne zařízení pracovat na plný výkon...“ luskl prsty.

„Tak je to na nás!“ zamumlal Kamil nateklými rty. „Musíme to vypnout - jednou provždy!“

„Ano,“ přikývl Mura a přistoupil ke stupínkům ve zdi. „Ale nejdřív musíme pro Kostiho.“

„Jak ho sem chceš dostat? Říkal přece, že po zdech chodit neumí...“

„Když člověk musí, dokáže ledacos,“ odpověděl Mura. „Vy zůstaňte tady. Kostiho přivedu já. Thorsone, nejdřív mi ukaž cestu, jak se dostanu k tomu 'srdci'...“

Dane se vyšplhal nahoru za Murou a převedl ho přes tři příčné prostory k chodbě, po které přešel Rich. Tam mu zopa-koval vzorec pohybu, kterého se držel Rich. Na Murově tváři se rozlil typický flegmatický úsměv.

„Prostinké, co? Ty teď počkej s Kamilem; ne abyste vyvedli nějakou hloupost, než se vrátím. Tohle je nesmírně zajímavé...“

Dane se poslušně vrátil do místnosti, kde nechali Kamila. Seděl na podlaze, opřený o zeď; světlo baterky vrhalo stíny na jeho zmlácený obličej. Když Daneovy boty zaduněly na pod-laze, otočil hlavu.

„Vítám tě zpátky,“ zamumlal. „Teď mi vyprávěj o tom zaří-zení...“ Vychrlil na Danea řadu otázek; vyptával se na takové podrobnosti, až Danea častokrát zaskočil. Ze strojů toho viděl málo, jelikož byly zatavené v těch ocelových krytech.

Ovláda-cí panel také neuměl dopodrobna popsat, jelikož se soustředil spíš na to, co dělali a říkali muži kolem něj. Když to přiznal, zmocnil se ho onen starý, důvěrně známý pocit, že je naprosto neschopný. Člen Obchodní aliance má mít oči otevřené, člen Obchodní aliance se musí umět dívat a přemýšlet zároveň. Tady se mu nabídla další šance, a on ji patrně opět promarnil. Vzáhala se v něm jiskřička trucovitého vzdoru.

„Jaký je zdroj napájení?“ zeptal se Ali zdí kolem. „Nemáme nic, co by se tomu alespoň vzdáleně podobalo - vůbec nic takového! Tady se nacházejí věci, co nás posunou o celá léta, možná generace dopředu!“

„Ovšem za předpokladu,“ podotkl Dane kysele, „že bude-me mít možnost je používat. Ještě nemáme vyhráno!“

„Ale ještě jsme neprohráli!“ namítl Ali.

Jako by si oba vyměnili role. Teď to byl Kamil, kdo stavěl vzdušné zámky, a Dane, kdo je podkopával.

„Kdybychom jen mohli se Stotzem strávit pár hodin v té místnosti! Namouduši, na té dražbě jsme s Limbem udělali terno, to ti řeknu!“

Ali byl očividně schopen přehlížet skutečnost, že pánem si-tuace je pořád ještě Rich, že Královnu drží svázanou nevidi-telnými pouty s povrchem Limba a že nepřítel má k dispozici ozbrojené síly, které proměňují jejich hlavní stan v nedoby-tnou tvrz. Čím optimističtěji líčil Kamil budoucnost, tím víc nedostatků spatřoval Dane v jejich současných skutečích. Z úvah je vytrhlo tlumené volání seshora.

„Mura!“ Dane hbitě vyskočil. Stevardova mise byla úspěš-ná; vedle něj stál další muž a opíral se mu o rameno.

„Ano!“ sykl Mura. „Honem lezte nahoru. Dělejte, už nám nezbývá moc času!“

Ali šel první; několikrát vykřikl bolestí, když se musel opřít o citlivá místa na zmláceném těle. Dane došel pro baterku na podlaze, vypnul ji a vyšplhal se nahoru.

„Provedeme to takhle,“ řekl Mura, který zcela přirozeně pře-vzal opět velení, „Kosti a Ali půjdou normální cestou blu-dištěm až k místnosti, kde je zařízení. Ty a já, Thorsone, se tam dostaneme po hřebenu zdi. Ti chlápci uvnitř čekají, že se k nim vrátí Rich. Když se tam objevíte vy dva místo něj, mělo by je to překvapit na dost dlouho, abychom se moh-li vrhnout na to zařízení. Musíme se dostat k tomu tlačítku, k té páce a vypnout to. A udělat všechno pro to, aby ten d'ábel-ský stroj už nikdo nemohl spustit. Tak - jdeme na to.“

Vrátili se k chodbičce, kterou šel Rich; Kosti kráčel pomalu, jednou rukou se opíral o stevardovo rameno a viditelně se třásl. Tam opět spojili opasky a spustili Kostiho a Aliho na podlahu bludiště.

Světlejší záře nad zařízením teď sloužila jako vodítko a ori-entační bod; bez problémů našli cestu k oválným zdem. Mura zamával na Kostiho, a ten dal najevo svou přítomnost stej-ným zvoláním, kterým se ohlásil posel. Ostatní tři stáli a na-pjatě čekali, připraveni vyrazit.

„Salzare!“

Dane nespouštěl oči z Rigelana. Ten zvedl hlavu a jeho ku-laté oči se zkoumavě upřely na tajné dveře. Zdálo se, že to vyjde; modrozelená ruka Rigelana stiskla to správné tlačítko na panelu. Ve dveřích se objevil Kosti s plamenometem v ruce, za ním stál neozbrojený Ali.

17.SRDCE PŘESTÁVÁ TLOUCT

Když dveřní panel zajel zpátky do zdi a Kosti s Alim skočili do místnosti, zvolal Mura mohutným hlasem:

„Jste obklíčeni! Ani hnout!“

Muž u klávesnice sebou polekaně trhl a přes rameno se ohlédl na Kostiho; na tváři měl výraz zděšeného překvapení. Zato Rigelan konal stěhlbitě; s rychlostí, kterou by nedokázal vyvinout ani nejrychlejší pozemšťan, se vrhl k

ovládacímu panelu a napřáhl modrozelenou ruku, aby zmáčkl další tlačítko.

Dane vystřelil a zasáhl nikoliv Rigelana, nýbrž ovládací panel. Z hrdla muže u klávesnice se vydral pronikavý, nelidský výkřik, který se tisícerou ozvěnou rozlehl kopulí nad bludiš-těm. Rigelan se svalil na podlahu, ale pořád to nevzdával.

Bles-kurychle, dřív, než kdokoliv stihl reagovat, se vrhl na Kostiho.

Mohutná postava Kostiho se zakymácela. Chtěl uhnout, ale nebyl dost rychlý. Rigelan ho strhl na zem; ve svíjejícím se chumlu se rozpoutal nelitostný souboj. Druhý padouch stál bez hnutí a ze rtů se mu draly neartikulované zvuky, kterým nebylo rozumět.

K panelu teď vykročil Ali. Musel to vzít oklikou, podél zdi, aby se měl o co opřít; roztřesené nohy ho odmítaly poslouchat. Otočil se a zvedl hlavu k Daneovi.

„Který to je?“ vykřikl. „Ten vypínač!“

„Hned před tebou - ta černá páka, co má ovladače přímo v rukojeti!“ volal na něj Dane. Muž u klávesnice zvedl hlavu a vytřeštil oči na oba muže na hřebenu zdi. Proč ho pohled na ně vzpružil, neměli zdání, ale v tom okamžiku ožil a hrábl rukou po zbrani v opasku. Jenže ve stejném okamžiku vyšlehl v těsné blízkosti záblesk plamenometu - tak blízko, že musel cítit zápach spáleniny.

„Ruce vzhůru - dej ty ruce nahoru, honem!“ vyštkl na něj Mura stejně energicky, jako by to udělal Jellico.

Muž poslechl, předklonil se a opřel se dlaněmi o obrazovku, kterou předtím tak dlouho pozoroval. Ale teď vnímal pouze Aliho klopýtavý postup a ve tváři se mu jevil rostoucí zděšení. Když na vypínač dopadla Kamilova ruka, vykřikl: „Nedě-lej to!“

Ale Kamil nedbal varování a vši silou stlačil páku dolů. Pa-douch u klávesnice vykřikl podruhé. A stalo se ještě něco: hukot, který předtím tak dlouho rozechvíval zdi i jejich těla, náhle ustal.

Rigelan se vymanol z Kostiho sevření a přikrčil se, aby se vrhl na vypínač. Jenže Ali se pověsil na páku celou váhou a tlačil ji dolů tak dlouho, dokud se kovová tyč nezlomila a ne-zůstala mu v ruce. Když to viděl muž u klávesnice, úplně ze-šlel. Vrhł se na Kamila i přes hrozbu Murova plamenometu.

Dane na okamžik zaspal; soustředoval se na Rigelana, proto-že se domníval, že z jeho strany hrozí větší nebezpečí. Ale v momentě, kdy se šílenec sápal po Aliho hrdle, ho stevard sko-sil šlehem z plamenometu. Hrůzostrašný výkřik se zlomil v dušený vzlykot a muž se skácel na podlahu obličejem dolů. Dane byl rád, že nevidí jeho znetvořené, spálené rysy.

Rigelan se zvedl a upřel nemrkající hadí oči na Danea a Mura a dva plamenometry, které na něho mířily. Upravil si oděv a Kostiho ignoroval.

„Právě jste nás všechny odsoudili k záhubě, abyste věděli.“ Pronášel ta slova v jazyce Obchodní aliance klidně a bez přizvuku, jako by si vyměňoval formální zdvořilosti mezi pří-slušníky vlastní civilizace.

Kosti k němu přistoupil. „Hele, co kdybys radši dal pracky nahoru a nezkoušel na nás žádné triky jako tvůj partner?“

Rigelan pokrčil rameny. „Triky nám teď nejsou nic platné. Všichni jsme teď chyceni do stejné pasti.“

Ali si přisunul židli a svezl se na ni. Obrazovka za ním byla prázdná - bez života.

„V jaké pasti?“ zeptal se Mura.

„Tím, že jste zničili ten vypínač, jste vyřadili z provozu všech-ny další ovladače a čidla.“ Rigelan se nevzrušeně opřel o zed; jeho šupinatá tvář byla nehybná, bez jediné emoce. „Odsud se nikdy nedostaneme - ve tmě!“

Dane v tom okamžiku postřehl nepatrnou změnu. Šedomod-ré světlo, které zářilo ze zdi tvrze Prapředků, pozvolna sláblo - jako uhlíky dohasínající v ohni.

„Jsme tady zamčení,“ pokračoval neúprosný hlas jejich věz-ně. „A jelikož jste rozbili ovládání dveří, nikdo nás odsud ne-dostane.“

Kosti se zasmál. „Chceš si zahrát na vílu-šeptalku?“ zeptal se drsně. Vyndal baterku a stiskl tlačítko.

Odpovědi mu byl kužel světla. Rigelana to ovšem nevyved-lo z míry.

„Neznáme všechna tajemství tohoto místa,“ řekl jim. „Jen počkejte a uvidíte, jestli vám ta vaše světla k něčemu budou a co se s nimi stane za chvíli.“

Dane se otočil na stevarda. „Když vyrazíme hned, než svět-lo ze zdi vymizí úplně...“

Mura dal kývnutím hlavy najevo, že souhlasí. „Umíš otevřít dveře?“ zavolal dolů na Rigelana.

Odpovědi mu bylo lhostejné zavrtění hlavou. Kosti se bez otálení pustil do práce. Pomocí plamenometu vypálil do zdi prohlubně. Dane kolem něj netrpělivě poskakoval; každá vte-řina, kterou ztráceli čekáním, až vychladnou zářezy ve zdi, byla pro něj mučivou trýzní.

Ale nakonec byli všichni nahoře a pustili se směrem k vý-chodu. Kosti svázal Rigelanovi ruce za zády jeho vlastním opaskem. Postupovali pomalu, protože Ali se nemohl ani s pomocí pohybovat příliš rychle. Ocítli se v naprosté tmě - z někdejší záře zbyl jen slabý, přízračný přísvit.

Mura rozsvítil baterku. „Zatím si budeme svítit jen jednou baterkou. Musíme s nimi šetřit, ještě je budeme moc potřebovat.“

Dane nad tím zaraženě přemýšlel. Baterie ve svítilnách ne-šly jen tak snadno vybit, měly přece vydržet několik měsíců. Ale kruh světla, který je vedl, byl podivně bledý, našedlý, ni-koliv jasně žlutý jako jindy.

„Nejde to zesílit?“ zeptal se Ali po chvíli.

V přítomí se ozvalo posměšné uchechtnutí Rigelana. Pak se ozval Mura: „Je zapnutá na maximum.“

Nikdo to nekomentoval, ale Dane věděl, že není jediný, kdo s úzkostí pozoruje slábnoucí světlo. Když se rozptýlilo do ten-kého proužku, který nedosvítal ani na půl metru, vůbec ho to nepřekvapilo. Ozval se jen Kosti: „Co se děje?“

Počkejte! Hus-tou tmou pronikl ostrý světelný kužel jeho baterky. Asi dvě minuty svítil jasně, pak začal šednout a slábnout, jako by jej vysávalo něco v ovzduší.

„Veškerá energie v tomto prostoru,“ zazněl hlas Rigelana, „je teď zasažená. Je spousta věcí, které si na zařízení

neumí-me vysvětlit. Nejdřív se ztratí světlo, později vzduch..."

Dane se zhluboka nadechl. Ostrý, chladný vzduch mu při-padal stejně svěží jako předtím. Poslední věžňova poznám-ka byla možná jen úletem jeho fantazie. Ale přesto přidali do kroku.

Bledý kužel světla vydržel jistou dobu, a tak mohli postu-povat vpřed podle vzorce, který jim prozradil Rich a který je měl vyvést z labyrintu. Teď, když hukot strojů ustal, na ně dolehlo dusné, plíživé ticho a zvuk jejich kroků se vracel v podivných ozvěnách. Nakonec dosloužila i Kostiho baterka a na řadu přišla Daneova. Kráčeli dál, z jedné místnosti do dru-hé, spleť chodeb, chodbiček a průchodů, a snažili se co nejvíc využít skomírajícího světla. Ale neuměli odhadnout, kolik jim ještě zbývá do východu z bludiště.

Když nad posledními záblesky Daneovy baterky zvítězila tma, vydal Mura nový příkaz: „Teď se chytíme jeden druhého.“

Dane pravou ruku zaklesl do Murova opasku, levou se chy-til Aliho zápěstí a vytvořil tak první článek řetězu. Když zno-vu vykročili, tiché mumláni Daneovi prozrazovalo, že stevard v čele odpočítává kroky; vypracoval si patrně nějakou vlastní metodu, jak je dostat z jednoho neviditelného bodu do druhého.

Ale tma na ně těžce doléhala - hustá, téměř hmatatelná, tísnivá - zkrátka typická tma Limba. Měli pocit, že se brodí mazlavou, bahnitou břečkou, která je strhává zpátky a v níž není cesty vpřed.

Dane krácel mechanicky za Murou a jen doufal, že stevard ví, co dělá a co nevidět je dovede k východu z bludiště.

Sotva popadal dech, jako kdyby běželi o závod, a přitom od začátku zcela podvědomě nasadili pozvolné, vycházkové tempo, kte-ré si osvojili na cvičišti ve Školícím středisku.

„Kolik kilometrů nám vlastně ještě zbývá?“ ozval se Kosti.

Dostalo se mu dalšího opovrhlivého uchechtnutí od vězně. „Co na tom záleží, člověče? Teď, když jsi rozbil hlavní vypí-nač, se ven stejně nedostaneš!“

Byl o tom Rigelan skutečně tak přesvědčený? Pokud ano, proč není víc vydešený? Anebo patří k jedné z těch civilizací, co věří v osud a pro něž jsou život a smrt jen dvě strany téže mince?

Z Murových úst se vydral překvapený výkřik, a Dane do něj vteřinu poté narazil; Ali a ostatní se za nimi shlukli v jednom chumlu. Dane měl pro tu bariéru před nimi jediné vy-světlení - Mura se musel přepočítat a v té tmě zahrnul někde špatně. Jsou ztraceni!

„Kde to jsme?“ zeptal se Kosti.

„Zabloudili jsme!“ konstatoval Rigelan suše s náznakem chladné ironie.

Dane nahmatal zeď, která se jim postavila do cesty a začal přejíždět prsty po jejím povrchu. Ne, tohle nebyla hladká, rov-ná zeď, kterou postavili Prapředkové; její povrch byl drsný, hrbolatý jako kámen. Dorazili ke skalní stěně lemující celou jeskyní! Mura vzápětí potvrdil jeho domněnku.

„Tohle je skála - konec bludiště.“

„Ale kde je východ?“ zvolal Kosti naléhavě.

„Uzamčen - uzamčen na tisíc západů, od kterých jste zaho-dili klíč, když jste zničili hlavní vypínač,“ odpověděl Rigelan.

„Všechny otvory se ovládají pomocí toho zařízení...“

„Pokud je tomu tak,“ ozval se Ali - poprvé od okamžiku, co se vydali na pochod, jak jste to dělali předtím, když jste vypnuli stroj? To jste tady zůstali zamčení, až dokud se znovu nezapnul?“

Tato otázka zůstala bez odpovědi. Dane zaslechl šustivý pohyb, pak divné chrčení a nad ním Kostiho chraplavý hlas:

„Když se tě na něco zeptáme, hadí muži, tak trváme na od-povědi! Jinak se ti moc špatně povede. Co se stalo, když jste předtím vypnuli zařízení?“

Ve tmě se odehrála další krátká potyčka, po které se ozvala ochrap-tělá odpověď: „Zůstali jsme tady, dokud to znovu nenaskočilo. Zařízení bylo mimo provoz vždy jen krátce, a ne moc často.“

„Bylo vypnuté celé dny, když tady kolem slídili chlapi od Průzkumu,“ opravil ho Dane.

„To jsme tady vůbec nebyli,“ pospíšil si Rigelan s odpovědí - snad až příliš rychle.

„Někdo tady přece jen musel zůstat, to mi nevykládej - aby zařízení zase zapnul, když jste to potřebovali!“ namítl Ali.

„Jestliže byly všechny vchody uzavřené, tak jste se nemohli dostat ani ven, ale ani dovnitř!“

„Já nejsem inženýr!“ Rigelana pomalu opouštěl jeho boho-rovný klid; začínal být podrážděný.

„Ne, jsi jen jeden z Richových pobočníků. Pokud existuje cesta ven, určitě o ní víš!“ utrlh se na něj Kosti.

„Co tvoje píšťalka?“ zeptal se Dane Mury, jehož zamlklost ho vyváděla z míry.

„To už jsem zkoušel,“ odpověděl stevard.

„Ale nefunguje to, co? Tak jo, hadí muži, vyklop to!“ Násle-dovala další šarvátka, kterou přerušil Aliho hlas: „Jestli tohle je skála a jsme na správném místě, co kdybychom použili plamenomet?“

Aby si vysekali cestu ven! Dane okamžitě sáhl po zbraní. Plamenomet dokázal prorazit skálu, a to účinněji, než se uměl proklesit tvrdším materiálem v bludišti. Ten nápad zaujal také Kosti-ho, neboť tlumené zvuky jeho „přesvědčovací“ metod ustaly.

„Musíme si vybrat správné místo,“ pokračoval Ali. „Tak kde jsou ty dveře?“

„Ty může najít tady ten chřestýš, ne?“ předl Kosti.

Ozvalo se nesrozumitelné zařínání. Kosti to patrně pocho-pil jako přitakání, protože se protáhl kolem Danea a tlačil před sebou zajatce.

„Přímě tady, ha? Jen se modli, aby to byla pravda, modrokožče, jen se modli!“

Dane málem ztratil rovnováhu, když se na něj svalil Rige-lan, kterého drsně odstrčil Kosti. Lokty ho zatlačil zpátky ke zdi.

„To jsi ty, Franku? Uхни, chlape - všichni ustupte zpátky!“

Do Danea vrazilo další tělo; s Rigelanem a ostatními pood-stoupili kousek dál.

„Bacha, ať se nespálíš, ty pitomče!“ zvolal Ali. „Ztlum pla-men, dokud se nepřesvědčíš, jak to jde!“

Kosti se zasmál. „Uměl jsem zacházet s plamenometem, když ty ses učil chodit, synku! Dovol ostřílenému veteránovi, aby předvedl, co umí! Raketou vzhůru a pryč!“ S tímto válečným pokřikem, který zazníval v nesčetných barech po šťastném návratu posádek Obchodní aliance z dlouhých cest, se vrhl na skálu; z plamenometu vyšlehl oheň, který je oslepil.

Dane si rukou clonil oči a mezerou mezi prsty sledoval, jak se jádro záře zarývá do skály, žhaví ji doruda a doběla a jak její roztavené úlomky v oslnivých kaskádách tryskají na podlahu. Ovanula je vlna sžíravého vedra, za ní další a další; pod jejich náporu couvali dál a dál od té pekelné záře - všichni až na jedinou rozložitou postavu, která stála bez hnutí a mířila zbrani na skálu; helma se sklopeným ochranným hledím sebou trhla pokaždé, když z plamenometu vyšlehl další dávka a narazila na rozpadající se zeď. Jak jen mohl Kosti čelit těm zpětným nárazům? Podával vskutku nadlidský výkon. Plamen mířil pořád na jediný bod; jak se z něj odlupovaly úlomky skály, pomalu se rozšiřoval do otvoru. Do hrdla a plic jim vnikl zápach spáleniny a dusivý prach a rozkašlal je; oči je řezaly a pálily, až jim tváře zmáčely slzy. A přece stál Kosti na svém místě - nehnul se jako výkonný robot.

„Karle, pozor!“ vykřikl Ali. „Nech toho - přestaň!“

Ozval se rachot a na podlahu bludiště s duněním dopadl velký balvan. Kosti uhnul na poslední chvíli, ale jen o nezbyt-ný kousek, aby si zachoval minimální bezpečí.

Volnou rukou si poplácal doutnající skvrnu na nohavici kombinézy. Druhou rukou dále svíral plamenomet, jehož ničivý oheň se pořád zavrtával do skály.

V té záři zahlédl Dane obličej Rigelana. Jeho divoce rozevře-né oči byly upřené na Kostiho a zrcadlila se v nich hrůza. Cou-val před tím infernem u vchodu, ale činil tak spíš před mužem, který je vyvolával, než před ohněm šlehajícím z plamenometu.

„Hotovo!“ zvolal Kosti pod helmou.

Neodvažovali se přiblížit k rozpálenému, žhnoucímu otvo-ru, který pro ně vysekal. Ale jelikož zasunul zbraň do pouz-dra, bylo zřejmé, že pokládá práci za dokončenou. Teď k nim přistoupil a zvedl hledí; v záři chladnoucí skály viděl jeho lesklý, potem zbrocený obličej. Oběma rukama v rukavicích energicky poplácal kombinézu v místech, kde doutnaly jis-kry. Ovanul je zápach spálené kůže a látky.

„Co je tam venku?“ zeptal se Dane.

Kosti sraštil nos. „Další chodba, černá jako vesmír. Ale aspoň vypadneme z toho zatraceného bludiště!“

Třebaže byli netrpělívi, aby už vyrazili na cestu, museli po-čkat, až budou moct bezpečně projít výřezem, z něhož sálo vedro. Upravili si helmy, pro Aliho vyrobili provizorní pokrýv-ku hlavy z Rigelanovy kombinézy. Než vykročili, věnoval Kosti poslední pozornost jejich zajatci:

„Mohli bychom tě vzít s sebou,“ poznamenal, „ale mohl by ses nám cestou uškvařit, nehledě na to, že bys nás jen zdržo-val a překážel nám, až se někde utkáme s tvými kumpány. Tak tě obrazně řečeno uložíme dočasně k ledu.“ Svázal mu kotníky a zápěstí a odkulil ho od rozžhavené části tunelu.

Poté všichni s Alim uprostřed proběhli otvorem a ocitli se v chodbě. Opět je obklopila tma a jak se záhy přesvědčili, ani tady jim baterky nebyly nic platné. Ale cesta před nimi byla alespoň hladká a rovná, bez matoucích odboček a zákrut, kte-ré je mohly svést nesprávným směrem.

Zpomalili krok, aby jim stačil i Ali, a kráčeli propojení dote-kem tak jako v bludišti.

„Připadám si jako červ,“ proťal černé ticho Kostiho otráve-ný hlas. „Jestlipak měli Prapředkové vůbec oči?“

Dane objal potácejícího se Aliho kolem ramen, aby se o něj mohl opřít. Cítil, jak sebou Ali trhl, když mu tím nemotorným objetím oživil nějakou modřinu, a rychle povolil sevření, tre-baže Ali ani slůvkem neprotestoval.

„Tady je další otvor, došli jsme na konec chodby,“ oznámil Mura. „Za ní je další průchod - širší, mnohem širší...“

„Širší chodba může vést do důležitějšího prostoru,“ usoudil Dane.

„Jen když nás dovede někam daleko odsud,“ zvolal Kosti. „Už mě nebaví lítat tady dokolečka v téhle smrduté stoce. Veď nás dál, Franku, ať už jsme venku.“

Čtveřice vešla do chodby, která se po chvilce v strmém úhlu zatačela doleva. Kráčeli teď vedle sebe; Dane měl pocit volné-ho prostoru kolem nich, ačkoliv tma byla stejně neproniknu-telná jako předtím.

Pak se náhle zastavili; nedošli sice k žádné další překážce, zato zaslechli zvuk - výkřik a vzápětí třeskl výstřel z pušky.

„K zemi!“ vyštěkl Mura. Ale ostatní už byli v pohybu.

Dane se přikrčil a stáhl dolů Aliho. Přitiskl se k podlaze a snažil se přijít na to, co znamená ten divoký lomoz, který k nim doléhal.

„Tam zuří malá válka,“ dokázal Kosti pronést mezi dvěma přestřelkami.

„A blíží se k nám,“ zašeptal Ali Daneovi do ucha.

Dane vytáhl plamenomet, i když mu nebylo jasné, jak by jej mohl právě teď použít. Vypálit naslepo do tmy nebylo příliš moudré.

„Jííííí...“ To nebyl výkřik vzteku, nýbrž naříkavé zaúpění člověka, který dostal smrtící úder. Ali měl pravdu - bitva se kvapem blížila k místu, kde leželi.

„Přimáčknete se ke zdi!“ Murův příkaz byl splněn dřív, než jej stihl dořít.

Dane popadl Aliho za natrženou kombinézu a cítil, jak ji trhá víc, když ho přitáhl k sobě a oba se přitiskli ke zdi.

Schoulili se a čekali, co se bude dít dál.

Světelný záblesk rozevřel oponu tmy kolem nich. Oslepený Dane měl dojem, že vidí pohybující se černé stíny.

Doutnající rudý šrám na stěně byl nakonec to jediné, co zbylo z dávky plamenometu.

„Pro všechny nebeské svatě!“ zašeptal Ali. „Když namíří víc dolů, tak se tady usmažíme!“

Slyšeli, jak se k nim blíží dupot běžících nohou; Dane ztuhl a pevně sevřel zbraň. Možná by měl vystřelit tím směrem,

zneškodnit běžce dřív, než se dostanou příliš blízko. Ale ne-přiměl se stisknout spoušť. Nedůvěra v boj naslepo, kterou mu vštípl ve škole, mu zastavila ruku.

Prostor ozářilo světlo - nikoliv namodralý, přízračný přísvit, který kdysi vycházel z těchto zdí, nýbrž sytý žlutý kužel - normální a uklidňující pro oči pozenšťanů. Na jeho pozadí spatřili muži z Královny pět přehajících postav; pětice se náhle zastavila, otočila a střemhlav se vrhla na podlahu, aby se utkala s pronásledovateli.

18.RAKETOU VZHŮRU A PRYČ!

„Vzdejte se! Jménem Federace...“ zaduněl hlas, který se odrazil od zdí kolem „Patrola!“ určil Ali totožnost mluvčího. Takže Patrola tedy přistála, usoudil Dane. Ale kterou partu tvořili představitelé zákona? Tu, která teď očekávala útok, nebo tu za světlem, která se chystala zaútočit?

Světelný kužel se neustále přibližoval - až dokud mu jeden z čekajících nestřelil přímo do srdce. Tmou se rozlehly odvetné výstřely, někdo vykřikl.

Kdyby byli rozumní, přemýšlel Dane, ustoupili by do blu-diště a tam by počkali, až boj utichne. Ted' nebyla vhodná doba k tomu, aby se zapletli do šarvátky mezi Richovými jednotkami a Patrolou. Ale nepodnikl nic, aby tento skvělý nápad sdělil Alimu. Místo toho zvedl hlavěň plamenometu a namířil ve tmě na strop chodby. Stiskl spoušť.

Z ústí hlavně vyšlehl plamen a vylétl až ke stropu, ačkoliv byla zbraň nastavená na nižší výkon. Vzdálenost odhadl Dane docela slušně - záblesk ozářil muže, co sestřelili světlo party, o niž teď Dane nepochyboval, že patří k Patrole. Muži zvedli bílé obličejy a s otevřenými ústy zírali na to rozžhavené jádro zkázy, jako by byli tím obrazem hypnotizováni. Jen jeden se pohnul - napřímil se, proběhl pod oslnivou skvrnou a vrhl se na chlapy z Královny. Ale nedostal se až k nim.

Kosti se vymrštil ze stínů, sotva viditelný ve vyhasínajícím světle ze stropu. Už už se měl čelně setkat s útočníkem, když vtom ten druhý udělal neuvěřitelně rychlou kličku a málem minul místo střetu. Nebýt střelbitých Kostiho prstů, které se zaklesly do mužova opasku, bylo by se mu to povedlo.

Dane vypálil a vyslal ke stropu další ohňovou dávku, aby Kostimu posvítíl na jeho zápas. Jenže světlo ozářilo zcela odlišný výjev. Vysoká, robustní postava se zvedala na ruce a kolena k dalšímu úprku, zatímco Kosti ležel na zemi - nehnutě a bez vlády.

Ali se pohnul: nemotorně, byť se vši rychlostí, jakou dokázal vyvinout, se překulil do středu chodby; přehající muž o něj zakopl a opět upadl. Dane zmáčkl spoušť potřetí, tento-krát namířil za sebe, aby plamenem zablokoval únikovou cestu muži, který se opět zvedal na nohy.

„Přestaňte!“ zahřměl opět tentýž hlas. „Okamžitě přestaňte střílet, nebo to tady vyhodíme do vzduchu!“

Místo odpovědi se ze stínů ozvalo zavrčení divokého zvířete. Na okraji poslední žhnoucí skvrny, která měla zatarasit průchod, se tam a zpátky pohyboval tmavý stín, plížilo se něco shrbeného, co snad ani nemohlo být člověkem.

Pak opět zaplálo světlo a všechny zachytilo ve svém kuže-lu. Nejblíže k jeho zdroji stáli tři kumpáni Richovy party a zvedali nad hlavu prázdné ruce. Ale paprsek se napřáhl dál a odhalil Kostiho. Rozložitá postava ležela nehybně, po bradě mu stékal pramínek krve. Kužel kmital dál a oslepil Muru, jak spěchá ke Kostimu, a dorazil ke kašlajícímu Alimu schoulenému u zdi.

Dane stál zády ke světlu a s připraveným plamenometem číhal na další pohyb toho šilence - té věci se slintajícími rty a ochablou čelistí, zuřivě pobíhající sem a tam na okraji žhnoucího kruhu, který ji odřezával od bezpečí tmy za ním, té věci, která kdysi bývala Salzar, pán a vládce tohoto zapomenutého království - té bytosti, která se jako ďáblu jedinou provždy upsala craxu a přestala být člověkem.

Když ho zachytil světelný kužel, vycenil zuby a plivl do něj, pak se prudce otočil a přeskočil hořící tříšť, zaječel, když ho olízl plamen a zamířil do bludiště.

„Thorsone! Muro!“

Dane se třásl jako osika. Měl by vyrazit za Salzarem, ale ne-odvážil se projít plameny a pronásledovat toho šilence ve tmě. Když zaslechl své jméno, ulevilo se mu. Ohlédl se přes rame-no, ale světlo ho oslepilo a on bolestivě mžoural na postavy blížící se k němu. Po chvilce rozeznal černostříbrné uniformy Patroly a kombinézy Obchodní aliance. Zasunul plamenomet do pouzdra a čekal na ně.

O něco později seděl u stolu v neznámé místnosti. Byla pře-cpaná předměty, které odhalovaly ve vši nahotě ponuré tajemství Limba - předměty uloupené z padesáti, možná sta raket, vystavené bez ladu a skladu na důkaz pochybného luxusu soukromé svatyně muže, kterého znali pod jménem Salzar Rich.

Dane se cpal výtečnou večeří - skutečným jídlem, žádnými koncentráty - a zasněně naslouchal Murově zevrubnému líčení toho, co za poslední tři dny prožili. Přemáhal velkou únavu, která mu přikazovala položit hlavu na stůl a spát - jen spát. Místo toho se napřímil na židli a pochutnával si na lahůdkách, jaké mu nebyly dopřány od okamžiku, kdy opustil Terraport.

Muži v černých uniformách vcházeli a vycházeli, podávali hlášení a dostávali příkazy od velitele eskadry, který seděl vedle kapitána Jellica a naslouchal Murově často přerušovanému vyprávění. Zní to tak trochu jako konec napínavého seriálu, napadlo ospalého Dana - efektní konec úhledně za-balený v dárkovém balení. Dorazila Patrola, situaci tedy měli pod kontrolou...

„S takovou lumpárnou a s takovým podvodem jsem se do-sud nesetkal,“ potřásl hlavou jeden důstojník Patroly.

„Předpokládám,“ poznamenal Van Rycke, „že to objasní celou řadu záhadných zmizení, vidíte?“

Důstojník si povzdechl. „Budeme muset důkladně pročesat okolní kopce, možná se do nich i zavrtat, než získáme úplný obraz. Ale hodně se dá vyčíst i ze seznamu uloupených předmětů, to nám práci trochu ulehčí. Ano, objasní se tím spousta záhad a otázek, spousta neuzavřených případů na ústředí. A vděčíme za to jen vám.“ Vstal a na počest Jellica zasalutoval. „Blahopřeji vám, kapitáne. Pokud budete mít čas asi tak za...“ koukl na hodinky, „tři hodiny, přijďte za mnou a můžeme ješ-tě probrat pár věci.“

Odešel. Dane popíjel ze šálku ozdobeného erbem Průzku-mu. Při pohledu na ty zkřížené komety se otrásl a odstrčil je od sebe. Připomnělo mu to až příliš živě dřívější nález. Ano, Limbo je patrně bohatým nalezištěm různých cenných před-mětů. Ale byl docela rád, že nebude jeho úkolem třídit je a pořizovat jejich seznamy.

„To bludiště,“ pronesl Van Rycke, poněkud vyveden z míry, „by se mělo důkladně prozkoumat.“

Jellico se suše zasmál. „Myslíš, že Patrola a hoši z Federálky do něj vpustí někoho jiného, než své odborníky?“

Zmínka o bludišti probudila Daneovu paměť, a on se popr-vé ozval:

„Utíkal do něj Rich. Už ho chytli, pane?“

„Ještě ne,“ odpověděl Jellico. Zdálo se, že ho příliš nezajímá problém nezvěstného šéfa bandy. „Žvýká crax, co? Když jsme vás našli, byl parádně zfetovaný.“

„Ano, patrně zešlel, pane,“ přitakal Mura. „Ale doufám, že to Patrola nebere příliš na lehkou váhu. Pronásledovat šilence v bludišti bez důkladných opatření - do takového úkolu bych se tedy rozhodně nepouštěl.“

„Nu což,“ vzdychl kapitán a vstal. „Nás o to stejně nepožá-dali. Celou věc má teď v rukou Patrola, tak ať si s tím poradí sami. Čím dřív zvedneme kotvy z těchto příšerných končin, tím budu radši. Jsme přece obchodníci, a ne policie.“

„Hmmm...“ Van Rycke se pohodlně rozvaloval v židli, kterou uloupili z kapitánské kajuty nějaké rakety, „jo, obchod-níci - jde tady o obchod. Ten musíme mít pořád na paměti.“ V jeho průzračných modrých očích nebylo ani stopy po netrpě-livosti, která zmítala Jellicem. Tvářil se vyrovnaně, ale záro-veň odhodlaně a nesmlouvavě. Van Rycke - Patrola sem, Pa-trola tam - neměl ještě s Limbem vyrovnané účty.

Ačkoliv Jellico tolik toužil po tom, aby odsud vypadli, nenavrhl, aby se vrátili ke Královně. Procházel nervózně míst-ností a tu a tam se zastavil u některého z exemplářů, který se Salzarovi líbil natolik, že jej zařadil do vystavené sbírky. Van Rycke upřel pohled na Danea a Muru.

„Navrhoval bych,“ řekl mírně, „abyste si vy dva udělali pohodlí v Richově ložnici. Myslím, že vám měkkost kavalce bude vyhovovat.“

Dane vstal a Murovi v patách došel do druhého pokoje Richova soukromého apartmánu. Pořád mu vrtalo hlavou, proč nedostali příkaz vrátit se ke Královně, kam byli už před pár hodinami posláni ranění Kosti a Ali. Van Rycke sice naznačil, že je čeká luxus, ale při pohledu na lůžko Dane nechápal, jak je mohl jeho nadřízený nazvat kavalcem. Uprostřed ložnice totiž trůnila opravdová postel - široká, s vysokými matrace-mi, teplými pěnovými příkrývkami a nadýchanými polštáři.

Dane si sundal helmu, objemný opasek a boty a zabořil se do hebké měkkosti. Mlhavě vnímal Murovo tělo, které zatížilo opač-ný kraj rozlehlého lůžka, a vzápětí upadl do hlubokého spánku.

Ocitl se v řídicí kabině Královn; má za úkol vypočítat jejich přelet do hyperkosmu. Ale naproti němu sedí Rich; tváří se uhlazeně a ukázněně jako v ten den, kdy se poprvé setkali na Naxosu. Dane je musí dostat do hyperkosmu, ale když udělá ve výpočtech chybu, Salzar do něj vpálí dávku z plamenometu, a on vypadne z Královn... Padá, padá rovnou do bludiště ponořeného do tmy, kde se něco krčí, jektá zuby a číhá na něj!

Dane otevřel oči a civěl do tmavé šedi nad sebou. Třásl se zimou, ruce měl vlhké a studené jako led; tápal po nějaké pevné realitě mezi těmi měkkými, dmoucími se věcmi, které se mu rozplývaly pod rukama. Silou vůle se zklidnil a znehybněl; neodvážil se ani pohnout očima. Něco tam bylo - něco, z čeho vyzařovala hrozba, z níž mu tuhla krev v žilách.

Začal zhluboka, pravidelně oddechovat. Vedle něj ležel Mura, ale Dane se o tom nemohl přesvědčit, protože se bál pohnout hlavou. Opatrně, centimetr po centimetru, začal měnit polohu. Neměl ponětí, čemu bude čelit, ale měl strach; mohl jej takřka ochutnat - vznášel se nad ním jako zlověstný mrak.

V jeho zorném poli se nyní objevily dveře, za nimi se ozýva-ly tlumené hlasy. Patrně si vedle pořád ještě povídá kapitán s Van Ryckem. Ano - dveře, teď kousek zdi vedle nich. Oči mu zabloudily k plastickému, trojrozměrnému obrazu - suges-tivní krajiny z nějakého přízračného světa, mrtvého a bez ži-vota, přesto svým způsobem krásného. Odvážil se pohnout rukou, zabořil ji do těch pérových příkrývek a snažil se vzbudit Muru; nechtěl, aby se Mura prozradil, až se náhle vzbudí.

Pohnul rukou, pak hlavou. Ten obraz - a vedle něj nějaká tkanina pověšená na - zdi, třpytivá, jako by utkaná ze smarag-dů a dýmantů, jasná a zářivá, až oči přecházely. Ale nebyla celá, kousek jí chyběl - ne, to ji zakrývala něčí ramena...

Salzar!

S vypětím vši vůle, kterou dokázal sebrat, zůstal nehnutě ležet. Naštěstí Rich nekoukal na postel. Tiše jako had se plížil ke dveřím.

Na první pohled vypadal opět jako člověk, ale v tmavých, vytřeštěných očích se zrcadlilo šilenství. V rukou třímал po-divnou, protáhlou trubici nasazenou na rukojeť zvláštního tvaru - patrně nějakou zbraň. Přešel od zavěšené tkaniny, jeho hlavu teď rámoval obraz. Ještě metr, a bude u dveří. Daneovy ruky, kterou chtěl varovat Muru, se dotkly něčí prsty a stiskly ji. Má spojení!

Dane horečně přemýšlel, co podniknout. Ležel na zádech a byl zachumlaný do příkrývky. Sskočit po Salzarovi a neprozra-dit se bylo tudíž nemožné. Přesto mu bylo jasné, že ten pa-douch nesmí dojít ke dveřím a použít tu zbraň. Ruka, kterou mu Mura stiskl, teď dostala vzkaz: Mura ji prudce odstrčil. Dane doufal, že to pochopil správně. Napjal všechny svaly a v momentě, kdy se jeho společníkovi vydral z hrdla divoký výkřik, se překulil z postele na zem. Vzduch přeř-al blesk a z postele vyšlehly plameny. Dane po-padl lem koberce a vši silou zatahal. Salzar neztratil rovnová-hu, jen se zapotácel a opřel se o zed'. Rychle namířil zbraň na Danea. Vtom mu hrdlo sevřely zezadu něčí dlaně - beze spě-chu, zato účinně, a přitáhly ho na Van Ryckeovu mohutnou hrud'; hlavní nákladový inženýr mu svíral hrdlo tak dlouho, dokud se Salzarovi nepodlomila kolena. Dane a Mura se zvedli z podlahy u nohou hořící postele.

Nastal zmatek a chaos, vyrojila se Patrola - někdo odvedl Salzara, někdo zbrkle vystřelil. Dane ztěžka dosedl na lavici;

poslední události ho jen utvrdily v averzi vůči postelím. Toužil po jediném: vrátit se do Královny a ulehnout na dobré, staré lůžko ve své kajutě. Pokud bude moct vůbec někdy usnout.

Van Rycke položil zabavenou zbraň na stůl. „Nějaká novin-ka,“ poznamenal. „Patrně další hračka Prapředků, možná jen další lup. Kluci od Federálky to určitě vykoumají. Ale as-poň teď máme jistotu, že náš drahý doktůrek je pod kontrolou.“

„Díky vám, pane!“ zvolal Dane uznale.

Van Rycke zvedl obočí. „Já to jen dotáhl do konce. Kdybyste nás nevarovali, mohlo to dopadnout jinak. To byl tvůj hlas, Franku, že jo?“ obrátil se na stewarda.

Mura zívla a zdvořile si přikryl dlaní ústa. Měl rozepnutou kombinézu a rozcuchané vlasy, přesto se však jako obvykle dokonale ovládal.

„Byla to společná akce, pane,“ řekl. „Nebýt Thorsona, který mě vzbudil, nebyl bych mohl vykřiknout. A zatahat za ten koberec, to byl taky jeho nápad. Nedovedu pochopit, proč nás Salzar nezabil dřív, než se vrhl na vás.“

Dane se otfásl. Z pronikavého zápachu spálených lůžkovin se mu udělalo nevoľno.

Toužil po čerstvém vzduchu - tunách čerstvého vzduchu. Rozhodně se mu nechtělo rozebírat alternativy, jakými se obíral Mura.

„Tak tím je případ uzavřen,“ prohlásil kapitán Jellico, když vstoupil do místnosti v doprovodu velitele Patroly. „Vy máte Riche, a co my? To máme nečinně přihlížet, jak budete procešávat hory a počítat, kolik raket tady havarovalo díky tomu jeho potrhlému, ďábelskému zařízení?“

„Myslím, kapitáne, že se tady nemusíte zbytečně zdržovat,“ spustil velitel, ale Van Rycke mu skočil do řeči:

„Ale my nemáme vůbec naspěch! Je zde problém našich práv na Limbu. O tom jsme dosud nediskutovali. Planetu jsme řád-ně vydražili na aukci Průzkumu, řádně jsme zaplatili a zare-gistrovali se, kromě toho máme výsadní právo na veškerý zisk z této planety, platné dvanáct měsíců. Teď je třeba posoudit, do jaké míry se to týká také vyprošťování a zkoumání vraků nalezených na planetě a vlastnických práv na jejich obsah.“

„Vraky vzniklé v důsledku protizákonné činnosti...“ ozval se opět velitel, ale hlavní nákladový inženýr ho bez okolků přerušil podruhé:

„Ale spousta vraků přece pochází z mnohem dávnějších dob, ještě než planetu objevil Salzar. To zařízení bylo podle všeho v chaotickém provozu od okamžiku, co Prapředkové opustili planetu. Z historického hlediska musí být v těchto horách pohřbený doslova zlatý důl různých předmětů nesmírné ceny. Jelikož tyto havárie nelze pokládat za důsledek protizákonné činnosti, nepochybuji o tom, že na ně máme zcela legitimní nárok. Naši chlapi našli bez větší námahy nejméně dvě rake-ty, které se na planetu zřítily dávno před Salzarovým příchodem. Našli jsme dvě, ale možná jsou jich stovky,“ zdůraznil Van Rycke a dobrosrdečně se na velitele usmál.

Kapitán Jellico pozorně naslouchal; netrpělivost z něj rázem vyprchala. Přistoupil ke stolu a sedl si vedle Van Ryckea, oči-vidně připraven účastnit se zajímavé obchodní konference, byť by trvala tři dny.

Velitel Patroly se zasmál. „S takovými řečmi na mě nechoď-te, pane Van Ryckeu, je to zbytečné. Váš nárok můžu zrušit a podat protest na ústředí, ale zároveň vás můžu poslat do karanténny stanice na Poldaru - to je naše nejbližší stanoviš-tě - a když to bude nutné, i s eskortou. Silně pochybuji, že by Federálka teď na jistou dobu někomu přenechala práva na tuhle planetu.“

„Jestliže mají v úmyslu rušit řádně uzavřené kontrakty,“ namítl Van Rycke, „musí za to zaplatit. Kromě toho - jak víte, na Poldaru se potuluje spousta lidí z masmédií. Jelikož nepa-tříme k Patrole, nevztahuje se na nás slib mlčenlivosti a tudíž můžeme bez zábran odpovídat na otázky týkající se naší čin-nosti na Limbu. Naše vyprávění bude novináře moc a moc zajímat, veliteli - je to svým způsobem oživlá legenda. Sargasová planeta - planeta posetá poklady z dávno ztracených kosmických .korábů. Ta romantika...!“ Van Rycke přimhouřil oči, jako by byl sám dojat romantickými aspekty vlastní řeči. „Přiláká to sem turisty z celé galaxie.“

„Ano,“ zahlaholil kapitán Jellico, „a přihási si to s kopáčským náradím. Vane,“ obrátil se rozjařeně na nákladového inženýra, „tohle bude obrovská věc!“

„To si piš. Luxusní hotely, okružní prohlídky s průvodcem, žádosti o povolení archeologických vykopávek. Budou z nás boháči - pohádkoví boháči!“

„Nikdo tady nepřistane bez úředního povolení!“ zvolal velitel.

„V tom případě vám nezavídím ty hlídky, co tady budete muset rozestavit. Hoši od televize se z takové zprávy počůrají blahem,“ začal Van Rycke opět snít. „A kromě toho,“ otevřel doširoka oči a upřel je na velitele, „ne aby vás napadlo dát nás někam k ledu. Obrátíme se na Obchodní alianci s prosbou o pomoc, a uděláme tak v hyperkódu - ten, jak jistě víte, nemůžete rušit.“

Velitel Patroly se zatvářil dotčeně. „Copak jsme vám dali nějak najevo, že s vámi hodláme zacházet jako se zločinci?“

„Ale vůbec ne - jen tu a tam pár náznaků. Nemějte strach, půjdeme do karantény jako hodní, poctiví a zákona dbalí ob-čané galaxie. Ale jako hodní, poctiví a zákona dbalí občané se taky postaráme o to, aby se o nás mluvilo všude a pořádně nahlas - pokud se nedohodneme na přiměřeném uspořádání celé záležitosti.“

Velitel přešel rovnou k věci: „A co rozumíte pod pojmem 'přiměřené uspořádání'?“

„Přiměřenou náhradu za ztrátu našich práv - spolu s finanč-ní odměnou.“

„Jakou odměnou?“

Van Rycke začal odpočítávat na prstech. „Přistáli jste zde bez úhony, protože členové posádky Královny vypnuli zaří-zení. Stejná parta z naší lodi objevila raketu Rimbold, kterou horečně hledáte už nějakou dobu. Taky jsme vám předali Salzara - byli jsme to opět my, kdo ho zneškodnil. K tomuto vý-čtu můžu nepochybně přidat další body...“

Velitel Patroly se opět zasmál. „Jak bych mohl já, ubožák, uspět ve sporu s členem Obchodní aliance, když je v sázce výše jeho zisku? Postoupím vaši žádost na ústředí, když mi slíbíte, že v karanténě budete držet jazyk za zuby...“

„Pouze týden,“ přerušil ho Van Rycke. „Pouze sedm pozemských dní. Pak se největší příběh našeho života dozví lidi z masmédií. Takže řekněte svým nadřízeným, ať sebou hodí. Musíme také uvědomit vedení Aliance o tom, kde jsme a jak dlouho tam zůstaneme.“

„To si vyřídíte s mými nadřízenými.“ Velitel zněl rezignova-ně. „Mám tedy vaše slovo, že zamíříte rovnou k Poldaru?“ Kapitán Jellico přikývl. „Nemusíte pro nás shánět oficiální doprovod. Hodně štěstí, veliteli.“

Dane a Mura vyšli z místnosti za svými nadřízenými. Danea ovšem něco trápilo. Pobyt na karanténní stanici Patroly byl obvyklým výsledkem letu na novou a neznámou planetu. Budou je tam prohlížet lékaři a vědci, aby se ujistili, že ani muži, ani raketa nepřinesli zpátky nějakou smrtelnou ne-moc. Jenže tohle zaváňelo delším uvězněním. Přesto se ani kapitán, ani Van Rycke netvářili vůbec sklíčeně. Zdálo se, že jsou ve stejně dobré náladě, jako byli tenkrát po dražbě na Naxosu.

„Máš něco na mysli, Vane?“ překřičel kapitán hluk pásáku, který je odvázel zpátky ke Královně.

„Důkladně jsem si prohlédl Salzarův lup. Vzpomínáš si na Traxta Cama, kapitáne?“

„Traxt Cam - působí někde na okrajových planetách hyperkosmu...“

„Působil,“ opravil ho Van Rycke. Jeho hlas už nezněl tak bezstarostně.

„Chceš tím říct, že byl jednou ze Salzarových obětí?“

„Jinak si neumím vysvětlit, jak se mohla krabice s jeho soukro-mými záznamy ocitnout mezi Salzarovým lupem. Traxt se vracel z moc zajímavé výpravy, když tady havaroval. Jak si jistě vzpomí-náš, vydražil si Sargol. Patrně se mu tam vedlo náramně dobře...“

„Sargol,“ opakoval kapitán. „Sargol - není to ta planeta, na které našli ty nové drahokamy - koros?“

„Přesně tak. A Traxtova práva vyprší až za osmnáct měsíců. O tom bychom se měli zmínit před šéfy. Možná si to s námi rádi vymění - naše práva na Limbo bez dalšího nároku za Traxtovu planetu a doplnění zásob Královný. Co tomu říkáš, kapitáne?“

„To by se nám povedl parádní kousek. Jo, hoši nahoře naši nabídku nejspíš přijmou. Nic je to nestojí, elegantně se nás zbaví a pošlou nás někam na okraj hyperkosmu, kde si nemá-me před kým pustit pusu na špacír...“

„Nejspíš přijmou?“ Van Rycke slavnostně potřásl hlavou. „Ka-pitáne, měl byste mi víc důvěřovat. Samozřejmě to přijmou. Ur-čitě to vyjde! Sargol a šperky koros na nás už netrpělivě čekají.“

Jeho sebevědomí v nich vyvolávalo pocit jistoty. Dane ne-přítomně hleděl na sežehlý povrch Limba a snažil se předsta-vit si Sargol. Planeta se slibnou těžbou drahokamů, na kterou získají výsadní práva! Možná jim Limbo nakonec přece jen přineslo štěstí. To se ukáže v nejbližších měsících.